

Pavel Hudík

Adam

a

Hormini

Obsah

0. Předcházelo	004
Dosavadní události a jména, s nimiž se musíte seznámit.	
1. Těžké ráno	010
Adam se probouzí z kocoviny, jakou ještě nikdo nezažil.	
2. Vyhnání z ráje	020
Počítá se za ráj i oslava v kruhu rodiny a blízkých přátel?	
3. Překvapení v lese	029
Adam s průvodcem přenocují na neobyčejném místě.	
4. Staré město	039
Lidé se rozprchli do Galaxie, ale na Zemi po sobě neuklidili!	
5. Ostrov nedaleko	047
Jak už kdysi dávno řekl ten chytrý pán: všechno je relativní.	
6. Do naha!	053
Někdy jsou jedinou cestou k dosažení cíle věci nepříjemné.	
7. Peklo, nebo ráj?	059
Peklo je dole, ráj nahoře, země leží mezi nimi. To je život!	
8. Planeta Horka	068
Smutná retrospektiva kapitána zásobovacího hvězdoletu.	
9. Už je tu odvoz!	074
Další hvězdolet z Horky přilétá pro novou várku vězňů.	
10. Cestou na Horku	082
Konečně se ledy hnuly a Adam s Evou opouští Zemi.	
11. Porada v subprostoru	089
Ostatně proč ne? Někteří se radí rádi. Kdekoliv a kdykoliv!	
12. Jé, hele, brouček!	095
Co si budeme nalhávat – někteří broučci jsou pěkný svině!	

13. Módní úlet	101
Bohužel platilo, platí a bude platit, že nevděk světem vládne.	
14. Tajemství skladů	108
<i>Sklad</i> zní obyčejně, ba nezajímavě, ale ukrývá netušené poklady.	
15. Prozrazení	114
Adam si musí sundat rušičku z hlavy a problém je na světě.	
16. Vnitřní prostory	120
Adam zkrátka musí zjistit, co se uvnitř komplexu skrývá.	
17. Příprava na cestu	126
Jak převést Adamův telepatický vjem na pozici na planetě?	
18. První a poslední	133
Konečně je to tady! Adam se setkává s telepatem tváří v tvář.	
19. Kdo hledá, najde	139
Retrospektiva o výzkumu artefaktu s překvapivým výsledkem.	
20. Oddám se ti...	148
Retrospektiva o jedné podivné nabídce a jejích důsledcích.	
21. Země, den nultý	154
Jednoho krásného dne zasáhla Zemi epidemie migrény...	
22. Země, den první	160
Adam se snaží tiše vetřít na Zemi, ale nenápadně to nepůjde!	
23. Konečně doma	169
Adam spěchá k Amandě, za přáteli a zaměstnanci.	
24. Dva kontinenty	173
Adam dodrží slovo a rostlinné kolonii hledá nový domov.	

Předcházelo

Adam Hopsal žil na **Azerii**, kolonii s nulovým epidemiologickým nebezpečím, kde všechno bylo jen pokračováním Země. Po rozchodu s **Markétou**, dcerou generálního ředitele **KKM** (spojené kosmické montovny), byl propuštěn a jako jediná podnikající osoba na Azerii si založil **vrakoviště**. Postupně přijal tři zaměstnance: **Trevora**, **Emana** a **Bufa**. Trevor nyní vrakovišti šéfuje.

António Herman, původně technický ředitel KKM, a jeho žena **Miranda** nyní žijí na Zemi na zemědělské usedlosti a oba jsou zaměstnaní v Adamově firmě Rhodos. Jejich malá dcera se jmenuje **Zuzana**.

Vrak hvězdoletu **Milana** Hrabala je převezen na vrakoviště k likvidaci, ale Adam loď opraví a pojmenuje ji **Amina**. Pod přísným komisařem jménem **Michael** Dur si udělá pilotní průkaz a podepíše smlouvu s firmou **SPGV** (Společnost pro galaktický výzkum) na průzkum planet určených hvězd.

Jedné noci zachraňuje Adam hvězdolet pozemské cestovky **XMKT** (**Xavier** Mortimer & **Klára** Turasová), kde se poprvé setkává se zeleným svinstvem, které nazve **Sirup**. Dá ho k rozboru **Editě** Salachové, laborantce v KKM, která navrhne použít Sirup jako palivo.

O pár měsíců později si Adam udělá dovolenou a prozkoumá hvězdnou soustavu, která v holografickém katalogu podivně bliká. Objeví zde Sirupem nasáklou planetu, kterou nazve **Hopsinka**.

K načerpání Sirupu pro testy si na Hopsince Adam zvolí největší louži, jediný tamní oceán, kde za dlouhá staletí vznikl z biologické složky Sirupu superinteligentní obří mozek. Adam s ním naváže kontakt a pojmenuje ho **Fil**.

Hrabal nechá z Azerie unést Editu a **Amandu** Fairovou. Adam se za rukojmí vymění, ale pak zaútočí **Nebojácné kočky**, teroristická organizace, vedená bezohlednou feministkou **Milie**, matkou Edity Salachové. Po mnoha mrtvých se Adam vydá do rukou Milie a dovede ji nad Hopsinku, kde však Nebojácné kočky svrhnou na Fila tachyonovou bombu. Převzít kontrolu se ale Adamovi nepodaří, a když pilotka navede hvězdolet ke srážce s Hrabalovým, čeká jen na smrt.

V jiné galaxii zjistí jistý **Bog**, kontrolor junior, že došlo k porušení zákona a biologicky aktivní odpad z továrny na exoskelety není deponován do určené singularity, ale již pět set let poslán kamsi do Mléčné dráhy. A tak letí zdokumentovat zločin. Díky Bogovi Adam srážku hvězdoletů přežije a Bog mu předá **transgalaktický vysílač** v podobě půlmetrového modelu Aminy.

Dian, kontrolor senior, Bogův nadřízený, rozhodne, že s odpadem smí nakládat jedině Adam. Dian přistoupí na Adamův nápad a přesune Hopsinku k červenému **trpaslíkovi**, kterého Adam pojmenuje **Brumla**.

Situace na Zemi se stabilizuje natolik, že Adam a Xavier Mortimer založí firmu **Rhodos** (Raketová HOpsalova DOpravní Společnost) a António Herman se stane jejím generálním ředitelem.

Altar Newman je majitelem kolonie na **Doře**. Díky němu se Adamovy sny realizují desetinásobně rychleji. Newman se přesvědčí o kvalitách Sirupu ve svých lodích a umožní Adamovi jeho dodávkami hradit práci svých továren a později také stavební práce v kolonii.

Projektant **Lucien** Wynn navrhne kolonii, kterou Adam pojmenuje **Brumlan**. Od Newmana zakoupí tankery **KOPRETINA** a **KAPKA**. První posádka: **John** a **Marie** Oldverzovi (velitel a technik) a **Anastázie** Toreová (astronavigátorka). Zůstávají bytem na Doře. Druhá posádka: **Sten** a **Nela** Balonovi (technik a navigátorka), velí Adam.

Po jednání se senátorem **Araberou** navštíví Adam policejní stanici. Edita Salachová, která znovu staví Nebojácné kočky na nohy, dá policejní stanici přepadnout. Adam je těžce raněn. Pomáhá mu detektiv **Alan** Rádoby, kterého propustí, ale Adam ho zaměstná v Brumlanu.

Firma **ADS** nainstaluje na Hopsince městský počítač, který se nazve **Cib** (Centrální Inteligence Brumlanu). Při jednání v ADS se Adam seznámí s šéfinženýrkou **Ivou** Tenkou, která se dá dohromady s Alanem.

Brzy je postaven základ kolonie. Když sem Adam dopraví zařizovače z Dory, napadnou je žahavé potvory. Nebojácné kočky totiž Fila poškodily, ale nezabily. A ten zbytek se pokusí lidi zničit. Po těžkém boji se však podaří pomstychtivého Fila odstranit.

Amanda je v jiném stavu! Uspořádají na Zemi svatbu, kde Adama málem zastřelí **Jiří** Pitóm. Adam ho za trest dopraví na **Ikárii**, pozemskou kolonii bez návratu. Ukáže se, že to byla akce Nebojácných koček, a Adam musí zachránit jeho partnerku a dceru, **Sylvii** a **Lenku** Syslovou. Pitóm se na Ikárii s Lenkou ožení a přijme její příjmení.

V **Calosu**, hlavním a zatím jediném městě na Ikárii, zničí záplava úrodu i staré zásoby. Většina techniky je neopravitelná. Lidé prozkoumají okolí a objeví **Duhovou louku**, kterou sklídí. Jde však o pole mimozemšťanů, kteří si obilí před škůdci chrání jedovatou kombinací rostlin. Testy nic neodhalí, ale lidé začnou umírat na otravu. Když mimozemšťané pomoci odmítnou, Adam zavolá Boga, který kolonisty vyléčí a mimozemšťany donutí přijmout dohodu s lidmi – každý druh bude mít polovinu Ikárie.

Cestou za mimozemšťany Adam zjistí, že se zde ještě vyskytuje pták, řádově velikosti orla, který prokazuje všestrannou inteligenci, velkou kreativitu, komunikativnost a společenskou hierarchii. Na žádost tohoto ptáka **Ferdy** zachrání Adam jeho mládě, Ferda s ostatními později zachrání jeho.

Adam odveze Amandu na Zemi a po porodu zase zpět, ale po třech dnech hádek se ukáže, že Amanda i dítě jsou podstrčení roboti. Edita označí za únosce senátora Araberu. Adam zachrání Amandu s pomocí bezpečnostní agentury, kterou vlastní Xavierův přítel **Martin**. Senátor Arabera je odsouzen za zločin proti lidstvu. Hopsal junior se však narodil mrtvý!

V Brumlanu vytisknou Newmanovy týmy kolonii verze nula, kam se jako první nastěhuje Lucien a **Zdena** Plandová, bývalá vedoucí laboratoří KKM na Azerii a šéfová Edity, které Adam světil vybudování hydroponických zahrad. Zdena je naivní a předá informace o poloze Hopsinky Editě.

Brumlan začíná fungovat: chemik **Irk** Poitigé si zařídí a zprovozní laboratoř na výzkum Sirupu, Alan Rádoby si zařídí kancelář v bezpečnostním sektoru, Nela Balonová zprovozní medicentrum, **Stela** Chlupáčová a **Nadire** Zumová rozjedou kuchyni a brzy celou kolonií voní čerstvý chléb z vlastní mouky a gulášek z vlastních rajčat a paprik.

Čerpadla pod Brumlanem nasají Filovy vyslance, inteligentní púlmetrové členovce, schopné další reprodukce, poškozování nádrží a ovlivňování lidského vědomí. **Valja** Kasparová dá housence s deseti nožičkami přiléhavé jméno: **hop**. Hopi projdou celým řetězcem dopravy Sirupu až do jedné z nádrží KOPRETINY a ta havaruje. Záchranná akce je však úspěšná.

Mimozemský **biolog** na Ikárii má k lidem jiný přístup než ústředí. Pošle robota, aby prorazil přehradu jezera, kam říčka za desetiletí zanesla kusy supravodivého **calositu**, a prostřednictvím snů vyprovokuje lidi k výpravě.

Adam kontaktuje firmu **Aidena** Hagena, jež postaví sací bagr na pontonu, kterým z bahna calosit vytěží. Najdou ho pouze dvě bedny, což stačí na překladiště Sirupu nad Calosem. Kosmický ostrov kolonisté nazvou **Daidalos**.

Libor Telíšek a jeho žena **Lili** mají dva kluky a žijí v kolonii **Parnas** na vodní planetě **Gé**. Zatím jediné město se jmenuje **Delfi** a je to prstenec kolem největší místní hory v hloubce šedesáti metrů.

Parnas vyváží ryby, podobné pozemským platýsům, aniž by někdo tušil, že jsou obživou inteligentních **cetů**, kteří se velmi podobají velrybám. Lidé jim znesvětili posvátnou horu, zničili pohřebiště a vylovili všechny platýse široko daleko. Cetům hrozí vyhynutí, ale postavit se zlu nechtějí. Kromě jednoho! S pomocí Boga se Adamovi podaří útok zastavit a kolonii zachránit. Cet jménem **AA** se stane Adamovým přítelem.

Starosta Parnasu žádá Zemi o pomoc. Dřív než záchranáři však dorazí Sluneční garda, armáda Země, vedená **Andreou** Jestřábovou. Ta se, pod tlakem královny Feminy, pokusí o zničení cetí vesnice. Bog raketu eliminuje, Andreu strčí mezi kolonisty a hvězdolety hodí k Zemi. Parnas je navždy vyškrtnut ze seznamu kolonizovatelných planet a lidé se zaváží obnovit životní prostředí kolem hory. Rodinné ponorky jako jediné smí v globálním oceánu na Parnasu zůstat.

Rhodos si konečně obstaral posádku pro tanker, který bude dopravovat Sirup k Zemi z překladiště nad Ikárií. Velitelem je Harry **Vigor**, navigátorkou Petra **Toulavá** a v roli techniků bratři Rudolf a Roman **Rubinovi**, kteří se střídají také na Daidalosu jako stálý dohled.

Mimozemský robot, který měl jiným civilizacím předat znalosti eksterů, se musel po selhání generátoru strukturálního pole vrátit do 3D prostoru a našel lidi. Konkrétně Adama. Po sérii testů prohlásí Adama za člověka, hodného přijmout za lidi tento dar, a uloží ho do svého simulátoru. Dohodnou se na jméno **Esencie**.

Díky Esencii vybuduje Adam kontejnerový dopravní systém, vypracovaný Lucienem. Obnáší to katapult, který na Hopsince plní kontejnery Sirupem a odesílá je na oběžnou dráhu, a dva křížové hvězdolety: **CROSS** a **KOLOS**.

Iva Tenká, šéftechnik z firmy ADS, už nějaký čas směřuje k propuštění.

Poslechne Adama a složí na výbornou kapitánské zkoušky. Láska k Alanovi přeroste v manželství. Alan Rádoby přijme příjmení své ženy. Opět další svatba, kde se odehraje pořádné drama!

Hvězdolet CROSS přepravuje Sirup mezi Hopsinkou a Ikárií (velitel Iva Tenká), hvězdolet KOLOS mezi Ikárií a Zemí (velitel Harry Vigor).

Na Ikárii hledá Adam Ferdu, který je zde starostou. Mimoszemská pole po svém rozšíření vyhnala místní a predátor je následoval. Přitom objevil Ferdovu vesnici. Ferdova partnerka a syn zahynou, ale Ferdu zachrání **Em**, která loví zvířata pro zoologické zahrady. Zákazníky jí shání bezohledný šéf, kterého Adam donutí Ikárii zaplatit za ulovená zvířata zákonnou sumu.

Generál **Spinner** se silami spojených kolonií zaútočí na Hopsinku a na Doru, ale Adam je díky Esencii ubrání. Generála přenesou do vězení na Zemi a postupně přenesou královnu a půlku vlády planety Femina na věžeňskou planetu **Kerberos**, kam také odnese ze Země většinu Nebojácných koček včetně Edity Salachové.

Při této čistce také zjistí, že senátor Arabera, kterého nechal zavřít za zločiny proti lidstvu, nebyl ten, kdo nechal vyrobit roboty v podobě Amandy a jeho syna. Byla to Edita, senátorova dcera. Adam Araberu přenesou na Ikárii, kde žije jeho bratr **John**.

Adam využije schopnosti Esencie umožnit telepatický rozhovor s jinými tvory. Takto se domluví s novým starostou ptačí vesnice **Honzou** a rozhodne se k návštěvě Parnasu. Tam se ale od jeho potomka dozví, že AA byl unesen. Patrně na Zemi. Adam s pomocí Ministerstva pro správu kolonií AA najde. Syn majitele **Útulku inteligence** v Green Bay u Michiginského jezera chtěl AA použít jako atrakci otcova zooparku. Adam ale situaci zvrátí a lidé z AA udělají prvního velvyslance jiné civilizace.

Jednoho krásného dne pohádka skončí a pro Esencii si přijdou potomci jejích tvůrců. Z Adama je zase obyčejný člověk – Hopsal už dohopsal.

Ke konání dobra však Adam Esencii nepotřebuje! Andreu Jestřábovou, kterou Sluneční garda degradovala a propustila, odveze na Ikárii. Ukázalo se totiž, že žila s Araberou a stále ho miluje.

Mimoszemský biolog na Ikárii – konečně se dozvíme, že jde o **Altuřany** – předá Forsetimu malou krychli se souřadnicemi jejich dolu na Calosit, který před sto sedmdesáti lety opustili, protože vyrobili lepší materiály.

K Ikárii přiletí šéf Emy a vydírá ji – chce přístup k jejímu účtu. Ema přes tiskového mluvčího Rhodosu jménem Felix **Xaver** Shalda pošle Adamovi vzkaz. Nad Calosem se strhne drama a Altuřané zachrání kolonii i Adama dálkově řízenou singularitou. Událost svede Emu a Xavera dohromady.

Adam se s pomocí Stena Balona dostane k informacím v krychli a vydá se ramenem Orionu k jeho okraji. Jeho třítydenní cesta skončí na **Sarpedonu** propadem přistávací plošiny, rozmáčknutím stroje uvnitř a poškozením motorů Aminy. Altuřští roboti však Aminu opraví a Adam se vydá obhlédnout třetí planetu – kyslíkatý svět velmi podobný Zemi.

Fyton, milá celoplanetární rostlinná bytost, naváže s Adamem telepatické spojení. Při těžbě Calositu na Sarpedonu se část odpadu dostávala až na

Fytonovu planetu a kontaminovala ji těžkými kovy. Adam přislíbí nalezení metod na dekontaminaci a výrobu opylovačů, kteří na planetě vyhynuli.

Když Altuřané přesouvali Sarpedon od hvězdy, posunula se také Fytonova planeta a ničí ji zalednění. Na vyřešení tohoto problému povolá Adam Boga. Ten místo přesunu planety naučí Fytóna, jak ovlivnit gravitaci hvězdy a umístít svou planetu na vhodnější dráhu.

Chemik v Brumlanu, Irk Poitigé, vytvořil materiál ze dvou základních složek Sirupu a pojmenoval ho **enerit**. Materiál jímá energii dosud neznámým způsobem a přetváří ji na elektrický náboj. Po mnoha pokusech se navíc ukáže, že při silném zchlazení a následném dodání energie (ozáření laserem) dojde k teleportaci, tj. přesunu tělesa čtvrtým rozměrem.

Irk také objeví krystalizaci, po níž má Sirup menší objem a nádrže ho pojmu více. K opětovnému zkapalnění pro spalování je třeba elektrický impuls, jehož energie zůstane v Sirupu uložena a zvýší výkon hvězdného pohonu. Adam neodolá a nechá předělat nádrže Aminy.

Lucien navrhne linku na těžbu a základní zpracování calositu na Sarpedonu. Altar však přijde s nápadem, že kromě calositu odebere i odpad plný mědi, zinku a dalších kovů. Lucien musí pětinasobně výkon linky navýšit.

Adam s Amandou, Oldverzova posádka a Lucien naloží půjčený hvězdolet díly, kompozitem a stavební tiskárnou a letí na Sarpedon. Během letu se Lucien důvěrně seznámí s Anastázií (navigátorka). Po návratu se Lucien s Anastázií rozhodnou žít spolu na zkušenou a Adam povolí dočasné přestěhování Luciena na Doru.

V polovině listopadu Adam naloží sto tisíc včeliček a Irkovy nápady na dekontaminaci Fytonovy planety a letí na Sarpedon. Tam zjišťuje, že linka je z větší části zničena. Fytonovy hrátky s gravitací poškodily mimozemský hvězdolet, který se tam neočekávaně zjevil, a ten havaroval na Sarpedonu.

Mimozemšťan však havárii zvládl, svůj stroj opravil a vrátil se domů. Na krytu elektrárny zanechal schéma okolních soustav s určením té své. Adam se rozhodne vydat se na uvedené souřadnice, ale Eva přečte schéma obráceně a Amina se vynoří v jiné soustavě. Následně je obklíčena křižníky se zbraněmi připravenými k výstřelu...

Pak se z rádia ozve lidská řeč! Amina přistane na astroportu u hlavního města planety a místní vyzvou Adama, aby vystoupil. Když to udělá, převezou ho do jednací místnosti ve speciální budově.

Tam mu řeknou, že jim na jednání stačí jen dvanáct hodin. Adam tedy zahájí výuku světového jazyka. **Gipani** jsou velmi učenliví a během několika hodin přejdou na lidskou řeč.

Vypráví Adamovi o sobě, ale také o nepříjemné události před deseti lety, kdy se neznámí útočníci s velkou lodí pokusili ukrást zelený jed z jediné oblasti jeho výskytu na **Gapenu**. Brzy vyjde najevo, že tím jedem je Sirup, který ovšem na gipany působí neuvěřitelně destruktivně.

Jednání převezme po vědcích ministr planetární vlády pro techniku. Vysvětlí Adamovi, že současně s ním komunikovali s Evou a ovládají techniku hypnopedie, tedy fixaci informací přímo do neuronů. Začne mít podivné

otázky a tvrdí, že jim Adam lže.

Adam velice rychle odhalí rozpor – jak může ministr tvrdit, že lže, když přece lidi neznají? Tak ho ministr dovede do vězení, kde je velitel útočníků jménem **TaPin**. Jediný, který přežil. Záhadou je, jak to, že tak dlouho.

Odpověď je jednoduchá: v roce 2263 odlétá další směna těžařů do těžařské kolonie, ale po explozi na palubě se propadnou do roku 2100. A o krádež Sirupu se pokusili proto, že jejich biomechanické tělo bere energii uloženou v krystalu vyrobeného ze Sirupu.

Gipani si nepřejí nic jiného, než aby si Adam toho těžaře odvezl. Potom Adam zavolá Boga. Přejde Dian, jeho nadřízený, se svým podřízeným jménem **Sek**. Ten gipany Sirupu zbaví a horskou oblast vyčistí.

Na Hopsince se Amanda a kolonie zařizuje tak, jako by se Adam ztratil. Gipani totiž uzavřeli jednací budovu do časového pole a jednání ve skutečnosti trvala až do poloviny března. Dora vypraví pátrací výpravu, vedenou Oldverzem, po Adamových stopách na Sarpedonu.

Schéma na krytu elektrárny přečtou správně a objeví těžaře. Zástupce velitele jménem **TaBerk** se přizná, že to on zničil těžařskou linku na Sarpedonu, ale že podle dispozic postaví novou a modernější. Do toho přiletě Adam s Tapinem.

Adam přesune těžaře na Sarpedon a slíbí jim, že jim dodá nabitě krystaly eneritu, které nedávno objevili. Těžařům totiž zbývá energie jen na nějakých sedm let. Dohodnou se, že mu těžaři za to budou dodávat supravodič, vytěžený na Sarpedonu.

Potom Adam přesvědčí gipany, aby přistoupili na jednání s lidmi. Jednou večer, když jde předseda pozemské vlády spát, ho pomocí Boga unese, vše mu vysvětlí a na důkaz ho seznámí s gipany. Domluví si termín jednání.

Lucien navrhne a Adam dá postavit jednací budovu na planetě ve hvězdné soustavě, která nesouvisí s pozicí Země ani Gapenu. Jednací budově, rozdělené na dvě prostředí, říká **První chrám**, a planetě **Babylon**.

Dopadne to špatně – po patnácti minutách všichni budovu opustí a ta vyletí do povětří. Předseda pozemské vlády se dokonce pokusí přikázat Oldverzovi, aby odstartoval bez Adama. Ten naštěstí neposlechne.

Když se Adam vrátí na Zemi, snaží se zjistit, co se vlastně stalo. Nejistí nic, všechno se zdá být v pořádku. Na oslavě, krátce po silvestrovské půlnoci, zachytí Adam telepatický přenos. Nějaký telepat mu sdělí, že je nebezpečím pro vesmír i pro něho, a uštědří mu psychický úder, po němž se Adam zhroutí jako hadrová panenka...

+ + +

1. Těžké ráno

Všichni v jídelně ztuhli leknutím.

První vystartoval Van, hlídač, který odpoledne převzal službu po Ralfovi. Hned za ním přiskočil Hagen. Van přiklekl k Adamově hlavě, přiložil mu dva prsty ke krku a hned hlásil:

„Žije... Ví někdo, co se mu tak náhle stalo?“

„Myslím, že vím,“ řekla okamžitě Amanda. „Někdo se s ním telepaticky spojil a na závěr mu uštědřil psychický úder.“

Van se chtěl zeptat, zda jde o silvestrovský žert, ale když zvedl hlavu a viděl, že se ostatní tváří smrtelně vážně a souhlasně, vzal to jako fakt. Ona i braková literatura může člověka v něčem vzdělat. Konstatoval:

„Takže to, že žije, nemusí být nic pozitivního. Může mít vypálený mozek... Pardon, madam,“ omluvil se Amandě, když zahlédl v jejích očích slzy. „Jak se jmenujete?“ podíval se na Hageny.

„Aiden.“

„Tak, Aidene, vezměte ho za nohy... Kde máte zdravotní tester?“

„U mě v pracovně,“ reagoval hned António a šel ke dveřím. „Pojďte.“

„Je to alespoň dvojka?“

„Jednička, Vane,“ zatvářil se Xaver spokojeně. „Postarší, ale kompletní. To já jsem usedlost před lety vybavoval.“

„Tak to se, madam, rychle dozvíme, na čem jsme,“ pokusil se Van napravit potenciální nálepkou hulváta a usmál se na Amandu. Popadl Adama v podpaží a s Aidenovou pomocí ho přenesl do Antóniovoy pracovny. Tam s ním chvíli cvičili podle Amandy, která ho svlékla do trenek.

Potom ho Van doslova naaranžoval do vhodné pozice na židli. Rychlostí svědčící o dlouhé praxi nasadil Adamovi všechny možné pásy se senzory: obě ruce, obě nohy a hrudník. Nakonec mu ještě nasadil krční manžetu a gumovou čepici na hlavu. Pak se obrátil k obrazovce:

„Počítači, spusť kompletní test Hopsal jedna.“

Van se podíval na Amandu, kterou musel António podpírat a byl z toho evidentně celý nespůj. Natáhl se po židli za pracovním stolem a přistrčil ji až k Amandě:

„Posaďte se, madam... Kompletní test trvá šest minut.“

Již od čtvrté minuty naskakovaly na telestěně hodnoty různých orgánů.

Kromě slabého tepu a přílišně nízkého krevního tlaku vypadaly všechny v normě. Vyšetření mozku trvalo nejdéle. Počítač vyslovil ortel:

„Mozek pana Hopsala je z devadesáti dvou procent v pořádku. Zbývajících osm procent poruch je rozptýleno, nejde o soustředěné poškození. Dovolím si však upozornit, že toto vyšetření mozku neodhalí vady ve vazbách neuronů. Může být dotčena paměť. Uložte ho do postele a já mu nechám syntetizovat vzpružující koktejl.“

„Chceš říct, že zkrátka máme počkat, až se probudí?“ ujistil se Van.

„Ano, pane.“

Van se podíval na Antónia:

„Zvládne váš syntezátor něco takového?“

„Zvládne,“ přikývl António a usmál se té vzpomínce. „Naštěstí mě při koupí má žena výjimečně poslechla – máme to nejlepší, co se dalo v téhle velikosti sehnat.“

„Dobře,“ přikývl Van. „Má pan Hopsal svou postel?“

„Má. Pojdte za mnou... Pořádně ho držte, musíme do patra.“

* * *

Dvacet minut po vypití vzpružujícího koktejlu usnul Adam hlubokým spánkem. Van se na něho přišel podívat ve správnou chvíli. Povzbudivě se na Amandu, sedící na skládacím křeslíku u postele, usmál a vznesl neodbytnou otázku:

„Má váš manžel často s někým ten... no, telepatický kontakt?“

Amanda zaváhala, protože se jí nechtělo prozrazovat nějaká tajemství. Zvláště ne ta zneužitelná. Ale pak dostala nápad:

„Ano. Copak nevíte o tom, že je miláček mimozemšťanů? Nevíte o Bogovi z jiné galaxie?“

„Samozřejmě, že vím... Pan Hopsal se nám nikdy nezmínil, jak s ním komunikuje. Při plánování těch jeho akcí se nechal umluvit k všelijakému vyprávění, ale jak Bog vypadá, nám nikdy neřekl.“

„Vypadá jako obří vir. Nemá ruce ani hlasivky. Takže jinak to nejde... Ale tady na Zemi se ještě nic takového nestalo. Když nepočítáme komunikaci s cetem AA. O velvyslanci z planety Gé taky určitě víte?“

„Ano, madam... Nechci, abyste si myslela, že zneužívám vaší slabé chvílky, ale jsem tu na vaši ochranu. Tušíte, kdo by na něho mohl zaútočit?“

„Nevím. A nejspíš to neví ani Adam.“

„Víte, madam,“ řekl Van váhavě, „já ten váš výraz znám. V agentuře jsem toho už zažil hodně. Myslím váhání lidí, kteří se mají svěřit s nějakým velkým tajemstvím. Chci říct, že je na nich vidět, jak na lékařských vahách hodnotí potenciál nebezpečí, před kterým je mám chránit, a potenciál tajemství, které by měli prozradit... Vaše oči říkají, že máte určitou představu, odkud vítr vane. Ale je to součást tajných informací, které patří jen a pouze do Hopsalova světa. A dokážu si představit, že k jejich pochopení budou nutné další související informace. Tak važte, madam... Hmm, dovolím si přidat na svou stranu jedno malé závažíčko: pana Hopsala velmi obdivuju, a kdybych se

odvážil, navrhl bych mu tykání už dávno... Vězte, že už mi lidé svěřili tolik a taková tajemství, že by dneska ze mě byl miliardář. Mně ale vždycky stačilo, že jsem díky tomu splnil úkol na jedničku. Že díky tomu přežili. Nikdy jsem nehodnotil morálnost či nemorálnost těch tajemství, protože mi vždycky bylo jasné, že špatné činy rozleptávají psychiku člověka až na dřeň a doženou ho i bez mého přičinění. Přisahám, že vaše tajemství, respektive tajemství vašeho muže, nikdy nikomu neprozradím. Využiju je jen ke své práci.“

Amanda už se rozhodla. Pro sebe se usmála, protože si vzpomněla na přísahu, kterou složila Adamovi, když ji seznamoval se svým tajemstvím. Zatvářila se však smrtelně vážně:

„Opakujte po mně: *Přisahám na mou duši, na psí uši, na kočičí svědomí!*“

Van se nad dětskou říkankou pozastavil jen na malou chvíli a přísahu přesně a jasně s vážnou tváří zopakoval. Amanda vstala, přesedla si na postel a ukázala na sedátko:

„Posadte se, já už mám z těch provázků pruhovaný zadek. Bude to dlouhé, protože souvislosti jsou vážně složité. V závěru ale přesto jde jen o pouhé podezření... Začalo to na konci minulého roku, když se Adam na tři měsíce ztratil...“

Amanda vyprávěla Vanovi o gipanech, o explozi Babylonu, o neslavném konci jednání gipanů s lidmi a o chování pozemské delegace. A také o podivném chování předsedy vlády. Ještě přidala informace o Nebojácných kočkách, Editě a jejich dvou zločinech proti lidstvu, kdy nechala vyrobit humanoidní roboty v podobě konkrétních lidí, jež nechala unést.

Adam v posteli pravidelně oddechoval a Van mlčky poslouchal. Když Amanda domluvila, podíval se na ni smutně, ba přímo zoufale. Nepřiznal, že ho k závěru přivedla tištěná braková literatura, celé stohy tenkých sešitů, které četl od mládí a které mu děda nakonec odkázal.

„Také o pohledech něco vím,“ podívala se Amanda na Vana překvapeně, „Tváříte se, jako byste pochopil něco, co nám ušlo. Tak mluvte, prosím.“

„Řekl bych, že to má všechny znaky mimozemské invaze.“

„Gipanů snad?“

„Ale kdeže. Útočí někdo jiný, někdo, kdo nechce riskovat zásah zvenčí. Proto něčím dal gipanům vyhrožovat, aby je odradil od čehokoliv dalšího... Podle mě to udělal proto, že si není jistý tím, že gipani pozici Země skutečně neznají... Jak říkáte, staví svůj hvězdolet, a až ho postaví, mohli by sem přiletět. A to si nemůže dovolit, protože neví, kdy to bude a jakými zbraněmi doopravdy disponují.“

„Ano. Pak je logické, že ovládnout předsedu vlády je základ úspěchu.“

„Správně. Je-li to tak, jsme v pořádné bryndě!“

„Myslím, že není podstatné, zda je předseda robot, nebo mimozemská kopie. Ve výsledku je jedno, kdo pozemšťany zotročí, nebo vyhladí. Adam říká, že obvykle si na potíže stačí lidi sami, nejsou potřeba žádní mimozemšťané... Co budeme dělat dál?“

„Oslava skončila sama od sebe a všichni šli spát. Já budu klimbat v jídelně a příležitostně proberu obranu s počítačem usedlosti. Až ráno přijde Ralf,

seznámíme ho se situací a on rozhodne.“

„Mají snad počítače instalované nějaké specifické algoritmy pro podobné případy?“ podivila se Amanda.

„Divila byste se, madam, k čemu všemu mají bezpečnostní agentury v domácích počítačích přístup. Všechno samozřejmě závisí na senzorech, ale pan Mortimer je velmi bohatý a vyzná se v tom. Nedivil bych se, kdyby byla usedlost vybavená hodně nestandardně. Jako třeba zdravotními senzory nejvyšší třídy, že? To musím nejprve zjistit... Doporučuji vám, madam, abyste si šla také lehnout. Ať jste čerstvá na případnou akci. Myslím, že váš muž se probere až ráno... Dobrou noc.“

„Děkuji, Vane. Snad žádná akce nebude třeba a tiše se vytratíme domů.“

Van se raději rychle obrátil k odchodu – neměl nejmenší chuť probírat ve dvě ráno své obavy, vycházející ze zkušenosti. Vlastně z mnoha zkušeností, často hodně nepříjemných!

* * *

Amanda si myslela, že samými obavami neusne, ale když se ve tmě zaposlouchala do Adamova pravidelného dechu, usnula prakticky okamžitě. A spala skoro pět hodin.

Teď zírала do stopu, kde první sluneční paprsky vytvářely světelné pruhy, a přemítala, co ji vzbudilo – sen, světlo nebo nějaký zvuk? Pak si uvědomila, že ji vzbudilo ticho! Adam nedýchá!

Leknutí ji katapultovalo z postele. Přiskočila k Adamovi a zjistila, že na ni překvapeně zírá a usmívá se. Pronesl něco ironického, ale nerozuměla mu. Jen podle výrazu mohla soudit, že šlo o reakci na její skok k posteli.

Adamův výraz se ale hned změnil. Zamračil se nad svým huhláním, jazykem si navlhl rty a něco řekl. Jen s obtížemi Amanda poznala, že vyslovil její jméno.

Bokem si přisedla k němu, políbila ho a pohladila po tváři:

„Bolí tě něco, miláčku?“

„He.“

Adam se zamračil ještě víc a raději ještě zakroutil hlavou.

„Šlo o psychický útok?“

Přikývnulí.

„Víš, kdo to byl?“

Zatvářil se smutně a zakroutil hlavou. Pak ho něco napadlo – oči se mu rozjasnily, lehce ji poplácal po koleni a něco řekl. Tentokrát nerozuměla nic. Zkusil to ještě jednou, a když se to nepovedlo, spojil palec a ukazováček a na dlaň jí napsal písmeno á.

„Aha, chceš psát?!“

Adam přikývl a ukazováčky naznačil ve vzduchu obdélník.

„Chceš epap,“ zasmála se Amanda. „To je mi jasné! Pochybuju, že by se tady vůbec nějaký papír s tužkou našel... Tak moment, dojdu pro něj.“

V jídelně seděl Van a probdělá noc na něm nebyla nijak zvlášť vidět.

Pozdravili se a Van konstatoval:

„Moc jste toho nenaspala, madam.“

„Ale spala jsem. Vzbudilo mě ticho, protože Adam přestal funět. Je vzhůru a špatně mluví. Jdu pro epap,¹ aby mohl psát.“

„Jeden epap jsem viděl támhle na okně... Můžu jít s vámi, nebo se na něco chystáte?“

„Můžete... Proč se ptáte?“ podivila se, když viděla jeho výraz.

„No... třeba byste chtěla být s manželem ještě chvíli sama... Než se vzbudí ostatní a už to nepůjde.“

Amandě chvíli trvalo, než patřičně domyslela souvislosti, ale pak se zamračila a ironicky prohlásila:

„Vane, uvědomujete si, co říkáte? Vy mi naznačujete...“

Van si uvědomil, že je neuctivé sedět, když dáma stojí. Zvedl se ze židle, ale příliš pozdě si uvědomil, že je o hlavu vyšší. Efekt byl přesně opačný a Amanda zmlkla. Rychle řekl:

„Nic nenaznačuju! Jste dospělí, jste manželé... a určitě spolu nežijete jako bratr a sestra. A teď si vezte, že po psychickém úderu špatně mluví. Psychický vliv mu nepoškodí hlasivky, ale neurony – tedy řízení hlasivek. Náš mozek má velice dokonalé regenerační mechanismy. Věřte, že se od chvíle, co útok skončil, snaží zbývající neurony obejít poškozená místa. Možná by léčba šokem mohla pomoci. Stydlivost není na místě... Není sex lepší než gumovou paličkou po hlavě nebo třeba zlomení levé ruky? Netvařte se tak, sakra, přemejšlejte! Teď je ideální chvíle, ostatní ještě mají půlnoc. A mám obavy, že až ten útočník zjistí, že Adam přežil, na takovéhle experimenty už nebude čas... Vezměte si ten epap a udělejte to! Ale má-li to fungovat, předem mu nic neříkejte.“

* * *

Když za půl hodiny sešel do jídelny měsíček a lehce červená hvězdička, Van se jenom usmál a přivítal Adama slovy:

„Dobré ráno. Zdá se, že jste v pořádku. Co řeč?“

Adamovu vyjádření moc rozumět nebylo. Odpověděla Amanda:

„Pořád špatně. Ale texty mají hlavu a patu a ani ironii si odepřít nedokáže. Mozek má určitě v *naprostém* pořádku! Vane, rozleželo se mi, co jste říkal o své odvaze. Možná byste to měl zrealizovat teď.“

Adam i Van se na ni udiveně podívali, ale Van si svá slova připomněl a udělal to hned:

„Už dlouho vám chci navrhnout tykání, pane Hopsale. Pokud by vám to nevadilo... Navíc jsem z vaší paní vymámil tajné souvislosti a rád bych, abyste mě považoval za přítele.“

Adam se usmál a podal Vanovi ruku. Stříbrnou ruličku z levé ruky pohlažením rozprostřel na stole a napsal:

„BERU. PŘÁTEL NENÍ NIKDY DOST!“

1 Elektronické zařízení tenké jako **papír**, v podstatě rolovatelný tablet.

„Díky. Co teď, Adame?“

„TEĎ JDU SNÍDAT. ALE MÁM PROSBU. POTŘEBUJU UDĚLAT SÍTKU DO VLASŮ. JESTLI MÁME DRÁT. TO VÍ ANTÓNIO. AŽ SE VZBUDÍ.“

„Příběhy, kterých jsem přečetl hodně, jsou toho nesmyslu plné,“ prohlásil Van a zamračil se. „Ještě ti seženu hliníkovou fólii, ta bude lepší,“ zasmál se tomu vtipu a hned dodal: „Ale to přece nefunguje!“

„NESMYSL TO JE JAKO OBRANA PŘED SLEDOVÁNÍM JINÝMI LIDMI. DODNEŠKA NEMÁME TECHNIKU, KTERÁ BY SPOLEHLIVĚ NĚJAKÉHO ČLOVĚKA NAŠLA. ESENCIE ZMĚNILA MŮJ MOZEK A MOJE BAZÁLNÍ VYZAŘOVÁNÍ JE TŘIKRÁT VĚTŠÍ. A NEHLEDÁ MĚ PŘÍSTROJ, ALE TELEPAT. AŽ SEŽENEME DRÁT, ŘEKNU PŘESNÉ ROZMĚRY MŘÍŽKY.“

„Promiň, Adame. Zapomněl jsem, že jsi zvláštní... A ta mřížka udělá co? Úplně tě odstíní?“

„ÚPLNĚ NE, ALE VYZAŘOVÁNÍ SE PODSTATNĚ ZMENŠÍ. OVŠEM I TAK MĚ ČASEM NAJDE. POKUD TADY ZŮSTANEME. HLAVNĚ ALE DOJDE KE ZKOMOLENÍ DÍKY INTERFERENCÍM V MŘÍŽCE. DRUHÁ STRANA MI UŽ NEBUDE ROZUMĚT. PAK PROBEREME NAŠE MOŽNOSTI.“

„Adame, co ti útočník vlastně řekl?“ ozvala se Amanda.

„ŽE MĚ HLEDAL A KONEČNĚ NAŠEL. ŽE JSEM NEBEZPEČNÝ LIDEM A VESMÍRU. VYCHRLIL TOHO MNOHEM VÍC, ALE PO TÉ RÁNĚ SI TO MOC NEPAMATUJU. PŘESNĚJI JEN PÁR ÚTRŽKŮ. STÁLE ALE MÁM DOJEM, NEJASNÝ POCIT, ŽE V TÉ ZTRACENÉ ČÁSTI BYLO NĚJAKÉ VODÍTKO. SNAD SE MI TO ČASEM VYBAVÍ... AMI, UDĚLEJ MI SNÍDANI, PROSÍM. NĚCO DOBRÉHO.“

Amanda se usmála, hned ji napadlo, co si pod tím představuje, a šla do kuchyně. Adam natočil epap k Vanovi:

„ŘEKNI POČÍTAČI, AŽ SE SPOJÍ S EPAPEM.“

Van stihl jen otevřít ústa a počítač zareagoval:

„Jste přímo pod kamerou, pane Hopsale. přečetl jsem si to. Spojení provedeno, komunikujte.“

„SPOJ MĚ S AMINOU NA ASTROPORTU SPGV.“

„Je mi líto, pane,“ řekl počítač po několika pokusech, „systém hlásí, že spojení s loděmi na ploše je z bezpečnostních důvodů dočasně blokováno. Dotazem na řízení provozu jsem se také dozvěděl, že starty soukromých lodí jsou do odvolání pozastaveny.“

„Předpokládal jsem to,“ pokýval Van smutně hlavou.

Adam nejprve přikývl, ale pak napsal:

„JE TO DŮKAZ, ŽE PROTIVNÍK BUĎ OVLÁDÁ NAŠE SYSTÉMY PŘÍMO, NEBO PŘES VYSOCE POSTAVENÉ LIDI.“

„Jako že by předseda vlády nařizoval takovéhle věci? To by se brzy dostal do podezření,“ ohradil se Van. „Připadá mi to jako infiltrace, probíraná ve sci-fi už dvě století. Buď je těch potvor víc, nebo se ta entita dokáže dělit, každopádně ovládá více lidí a také pochopila, jak to u nás funguje. Stačí jí tahat za provázky... Má tu pan Herman nějaké zbraně?“

„KROMĚ JEDNÉ LOVECKÉ PUŠKY, O KTERÉ NEVÍME, JESTLI JE VŮBEC FUNKČNÍ, TU NENÍ NIC. POKUD SE TAJNĚ NEVYZBROJIL KVŮLI DÍTĚTI.“

„Navrhuji, abychom oslavu rozpustili a poslali lidi domů. Je dobře, že vaši odjeli hned po půlnoci. A tvá sestra vůbec nedorazila.“

„MOC SI NEPOMŮŽEME, ODJEDE JEN ŠEST LIDÍ. DRUHÁ PŮLKA TU JE SE MNOU, JE NÁS PLNÁ AMINA. MOJE SESTRA NEDORAZILA, PROTOŽE SE NĚKAM ZTRATILA. OD MILUJÍCÍHO MANŽELA A TEPRVE DESETILETÉHO KLUKA. ALE TAKHLE SE MOJE SESTRA NECHOVÁ. KDYBY JÍ JEJÍ MUŽ UBLIŽOVAL, SPÍŠ BY SE S NÍM POPRALA. ZA TÍM JE NĚCO JINÉHO. POLICISTA DANIELOVI ŘEKL, ŽE POČET TAKOVÝCH ÚTĚKŮ SE ZVYŠUJE PŘED KAŽDÝMI VÁNOCI, ALE ŽE LETOS JE TO EXTRÉMNÍ. CO KDYŽ TO S TOU INVAZÍ SOUVISÍ A LIDÉ SE TEĎ BUDOU ZTRÁCET JEŠTĚ VÍC? MOŽNÁ ŽE ÚČELEM JE SHROMÁŽDIT DOSTATEČNOU PRACOVNÍ SÍLU.“

„Nebo je mají na jídlo. Takle možnost už byla zpracována asi tak stokrát.“

Amanda postavila před Adama hrnek kakaa a dvě pěkně sypané housky. Adam se na ni usmál a pohládl ji po ruce:

„DĚKUJI. PROŠÍM TĚ, DOJDI VZBUDIT XAVIERA S KLÁROU A XAVERA S EMOU. AŤ OKAMŽITĚ VSTANOU A RYCHLE ODJEDOU. SPOJENÍ S AMINOU JE BLOKOVÁNO A SOUKROMÉ LETY TAKY. MOŽNÁ SE NĚCO CHYSTÁ I SEM. AŤ JE NÁS CO NEJMÍŇ.“

Když Amanda odešla, ukázal Van bradou na Adamovu snídani:

„Vypadá to, že ti žena nedopřeje ani pořádnou snídani.“

Adam se zasmál a napsal:

„ALE NE, TAKHLE MI TO CHUTNÁ. MÁSLA NEBO MARMELÁDA VŠECHNO JENOM ZKAZÍ.“

* * *

Za čtvrt hodiny sešel do jídelny tiskový mluvčí Rhodosu se svým děvčetem. Hned mezi dveřmi se ptal:

„Jsi v pořádku, Adame? A proč ten spěch?“

Odpověděla Amanda:

„Adam špatně mluví, ale jinak se zdá být všechno v normě. Potvrdil mi, že šlo o psychický útok. Jenomže před chvílí jsme zjistili, že komunikace s Aminou je blokována a soukromé lety pozastaveny. Můžeme se nadít dalších problémů, ale vy tu zůstat nemusíte.“

„Tentokrát už žádný útěk! Zůstáváme tady!“ řekla Ema rozhodně.

Adam to předpokládal, už měl text připravený. Strčil epap Emě před oči:

„DÍKY, ALE TENTOKRÁT JE TO DŮLEŽITÉ. TADY S VANEM JSME PROBRALI PÁR MOŽNOSTÍ A MUSÍ EXISTOVAT NĚKDO MIMO, KDO VZBURCUJE DORU A DALŠÍ. ZROVNA VY DVA JSTE IDEÁLNÍ DVOJICE PRO VYPÁTRÁNÍ SKUTEČNOSTI. MORTIMERA SI OHLÍDAJÍ, ALE O VÁS NEVÍ!!!“

Ema chtěla něco namítnout, ale Xaver jí silně stiskl ruku. Ema po chvilce váhání změnila směr:

„Potom bychom měli vědět, co se děje.“

Adam významně ukázal na dveře a Amanda řekla:

„Chvilku vydržte, Další by to měli vědět také – už je slyšíme na schodech.“

Xaver přikývl:

„Mohu vás poprosit o dva pomerančové džusy? Posnídáme až doma.“

Než Amanda přinesla dvě skleničky, objevila se v jídelně Klára se svým synem a také Aiden a Libby. Klára se hned vyptávala:

„Kam ten spěch? Jsi celý, Adame?“

Opět odpověděla Amanda a rychle příchozím vysvětlila situaci. Potom je doprovodila k dodávce firmy Rhodos, kterou Miranda nazvala Beruškou a už jí to zůstalo.

Amanda zůstala na verandě a sledovala je, dokud neprojeli sadem, který usedlost obklopoval, a na křižovatce neodbočili vpravo. Van upozornil, že jestli se nějaké potíže blíží, pak zleva od města. A Beruška neměla v programu nějaké diskuze nad přímým rozkazem.

V tu chvíli ke křižovatce pomalu dojelo osobní auto a váhavě odbočilo na příjezdovou cestu. Potom ale prudce zrychlilo a v prachu se řítilo k usedlosti. To určitě bude druhý strážný, Ralf.

Když se Amanda vracela do jídelny, právě tam vstupoval také Antónia. Když si jí všiml, udělal krok zpět a gestem ji pustil napřed. Amanda mu v rychlosti vysvětlila situaci a Adam mu hned podával epap:

„DOBŘE RÁNO. NAŠEL BY SE U VÁS MĚDĚNÝ DRÁT?“

„Měděný ne. Mám jen obyčejný, vázací. Moc ho ale není.“

„MUSÍ STAČIT. POTŘEBUJU HO NECELÝ METR.“

„K čemu to bude?“

„CHCI SI VYROBIT MŘÍŽKU DO VLASŮ. KVŮLI STÍNĚNÍ.“

„Nebude to nic jednoduchého. Vázací drát je silný a tvrdý. Dělal jsem z něj odtokovou mřížku na odpadní rouru, ale desku se šablonou jsem nevyhodil. Dej mi rozměry, udělám to hned.“

Ralf snídání odmítl a spokojeně si pohladil břicho, kde už jednu měl. Van mu stručně vysvětlil situaci a Ralf bez váhání uvěřil. Rozhodil ruce:

„Ale za dané situace není co rozhodovat. Pochybuju, že existuje lepší místo, kam všechny uložit. Jediná věc, kterou musíme vyřešit, jsou potraviny a voda... Moment,“ zadržel Antónia, který již sahal na kliku. „Pane Hermane, jak dlouho vystačí zásoby pro dvanáct lidí?“

„Pro dvanáct dospělých a jedno mimino – náplně do automatu moc dlouho ne. Máme ale zásoby brambor, zeleniny a ovoce z loňské sklizně. Troufnu si tvrdit, že bychom vydrželi asi tak měsíc... Počítáte snad s obléháním?“

„To ne,“ zasmál se Ralf, „jen jsem chtěl získat přehled.“

„Potom se zítra, když blokádu neuvolní, jednoduše sebereme a dojedeme do města na velký nákup.“

Adam strčil před Antónia epap:

„RALF SE PTÁ DOBŘE: KDYŽ NÁM ZABLOKUJÍ ÚČET, NEKOUPÍME

NIC. MÁŠ NĚJAKOU HOTOVOST?“

„Hotovost nemám,“ zakroužil Ant3nio hlavou. „Proč by to dělali?“

„DOBŘÁ OTÁZKA. PODSTATNÉ JE, ŽE MOHOU.“

„No jo,“ konstatoval Ant3nio smutně. „Tak já jdu na tu sítku.“

* * *

Jak do jídelny přicházely další páry, přecházela diskuze v neřízený chaos. Adam se dlouho neprojevoval a pomalu upadal v zapomnění. Když se prudce postavil, všichni ztichli. Usmál se, protože mu lest vyšla, a podal epap Amandě. Přečetla si otázku, zamračila se, ale pak ji tlumočila ostatním:

„Adam se ptá, zda by nebylo lepší se sebrat a odletět běžnou linkou na Doru. Jedna prý odlétá dneska večer. Ať se děje cokoliv, přestali bychom být pro neznámého problémem.“

Rozhlédla se po ostatních a viděla nesouhlas. Diskuze se znova rozjela. Amanda ale hlasitě zvolala:

„Moment, prosím...“

Podala epap Adamovi a zeptala se:

„To tady Aminu necháme?“

Adam přikývl. Vzal si epap a napsal:

„JÁ S VÁMI TAK JAKO TAK NEPOLETÍM. ALTAR BY VÁS UBYTOVAL V HOTELU, U NĚJ MÁM ÚČET VŽDY OTEVŘENÝ.“

Miranda, která zaopatřila Zuzanku a přišla do jídelny jako poslední, zatím jen poslouchala. Nezapomněla na prožité útrapy, když před lety utíkali z Azérie. Adam její rodinu opět ohrožoval – ovšem teď tu bylo dítě. Mateřský instinkt převzal kontrolu a jakékoliv ohledy vytěsnil! Když si udělala rychlou, ale dostatečnou představu o problému, zamračila se:

„Řekla bych, že pro neznámého jsi problémem ty, Adame!“

Nekřičela, ale důrazné to bylo dost. Pro nechápavé dodala:

„Když odletíš, nebude důvod, aby Země nezrušila blokádu.“

Adam si vzal epap, napsal odpověď a Amanda ji přečetla:

„JÁ ALE ODLETĚT NEMŮŽU! POTŘEBUJU INFORMACE. MUSÍM NAJÍT ŘEŠENÍ. JE TU SNAD NĚJAKÝ JINÝ TELEPAT, KTERÝ BY NAŠEL TOHO NEBO TY, CO TO ŘÍDÍ?“

„Zatím jen zablokovali astroport. To ani nemusí být kvůli tobě. A za ukončeným jednáním s gipany může být jen docela obyčejný strach. Delegace měla tři týdny letu na to, aby to spolu probrali křížem krážem. Uznávám, že zničení jednacích budovy je dost extrémní řešení, ale alespoň nenechali nikoho na pochybách o budoucnosti.“

„VLÁDNÍ DELEGACE S SEBOU BĚŽNĚ VOZÍ BOMBU? ASI NE! TU MUSELI MÍT UŽ PŘED ODLETEM! A ŽE SE NIC NEDĚJE? CHÁPU, ŽE TOBĚ TO NEPŘIJDE TAK STRAŠNÉ, TEBE SE NEPOKUSIL NEZNÁMÝ ZABÍT. SAMOZŘEJMĚ SE SNAŽÍŠ OCHRÁNIT DČERU, ALE TVRDIT, ŽE JE VŠECHNO OK JEN PROTO, ŽE NIKDO NEÚTOČÍ PŘÍMO NA TEBE, JE KRÁTKOZRÁKÉ!“

To Mirandu rozpálilo do běla a začala snášet morální argumenty zleva i zprava tak, jak to umí jen ženy. Adam dělal, že píše odpověď, ale slyšel dobře. V polovině textu zvedl hlavu, dlouze se na Mirandu podíval, a zase všechno smazal. Napsal něco jiného:

„DEJ POZOR, CO ŘÍKÁŠ! PŘESTÁVÁŠ BÝT ČLOVĚKEM MOUDRÝM A NECHÁVÁŠ ZVÍŘECÍ INSTINKT VYDÁVAT SVÉ DÍTĚ ZA NĚCO VÍC, NEŽ JE LIDSTVO. KAŠLAT NA OSTATNÍ PRO SVÉ JÁ JE NEBETYČNĚ AROGANTNÍ!“

„Arogantní jsi ty! Přitáhl jsi problém až sem a chceš se zbavit odpovědnosti? To snad je moudré? To je teprve arogantní! Říkat matce, že ji ovládají zvířecí pudy! Jak si můžeš dovolit něco tak sprostého! To jako nechápeš, že každá matka, ať už lidská nebo zvířecí, chrání své mládě?“

„VŠAK TO ŘÍKÁM: MATEŘSKÝ PUD, ZABUDOVANÝ PŘÍRODOU DO VŠECH TVORŮ. V LIDSKÉ SPOLEČNOSTI JE TO JEN VÝMLUVA. ZPŮSOB, JAK POPŘÍT INTELIGENCI, JAK JI ZADUPAT DO ZEMĚ. JEN HEZKÝMI ŘEČMI GLORIFIKOVANÁ BEZOHLEDNOST K CELKU.“

Když to Amanda přečetla, vypadalo to, že se Miranda na Adama vrhne. Do toho se však prudce otevřely dveře a vešel António s drátěnou sítkou a očima na vrch hlavy:

„Co tu tak řvete?!“

Miranda po svém muži uraženě šlehla pohledem, ale hned jí došla změna situace a okamžitě ho použila jako beranidlo:

„Hopsal je na mě sprostý! Dovolil si říct...“

„Pravdu!!!“ vyskočil Adam od stolu.

Všichni na něho zůstali zírat, i on se zatvářil překvapeně. Zaraženě si sáhl na krk, ale pak s omluvou vytrhl Antóniovi sítku z ruky a se slovy, že potřebuje klid, vyběhl z jídelny.

+ + +

2. Vyhnání z ráje

V pokoji se posadil na postel a snažil se uklidnit dech poté, co vyběhl schody, a bouřící hormony po té hloupé hádce. Když ona ta Miranda má pravdu: je jedno, zda strach o Zuzanku diktuje vědomí či podvědomí, logika nebo pud, Adamova přítomnost všechny ohrožuje.

Ne že by si to neuvědomoval, nebo snad že by mu byl život toho mrněte lhodostejný, jeho jen rozčlilil ten nesmyslný přístup. Zase ten prokletý paradox prevence, ta ženská obviňovací premisa: on je nemorální, protože měl předvídat všechny tyhle potíže a vůbec sem nelézt! Kdyby to ale udělal a nevymluvil se na něco obyčejného, ba kdyby dokonce otevřeně řekl, co mu prozradila Sibyla, byla by Miranda první, kdo by se mu vysmál a obvinil ho z namyšlenosti, velikášství a nabubřelého ega.

Adam se zhluboka nadechl a silou přehodil výhybku.

Než si nasadím mřížku, měl bych zkusit získat z psychického pole nějaké informace. Pravda, ono žádné pole vůbec existovat nemusí. Jestli se řízení loutek děje nějakou formou kontaminace, jak říkal Van, bude stačit zadávání příkazů do vrcholu hierarchie. Uvidíme!

Adam nechal nohy na zemi a pomalu se složil do peřin, zacpal si uši a zavřel oči. Díky zkušenostem s komunikací s opravdovými telepaty nemusel provádět nějaká dechová cvičení či se dostávat do transu, důležité bylo jen veškeré stávající myšlenkové proudy buď utnout, nebo odklonit.

Jinými slovy šlo o to, protlačit do popředí shluk neuronů, které mu do hlavy doplnila Esencie. Určitě to udělala proto, aby s ním mohla snáz komunikovat. Ovšem její odchod byl potom tak překotný, že mu tam ty úpravy zůstaly. Prostě jen další funkce mozku, o které netuší, jak vlastně funguje.

Netrvalo dlouho a něco začal vnímat. Malý ostrůvek energie byl přímo u něho a další velký shluk energie byl nedaleko. Netušil, zda vnímání rozměrů je stejné jako zrakem. V té nekonečné černi nebylo nic, podle čeho by určit veličnosti a vzdálenosti.

Napadlo ho, že by měl zjistit, alespoň přibližně, co jsou ty dva fleky zač. Chvilí čekal, jestli nenastane nějaká změna, ale když nenastala, zavrtěl se. A ejhle – blízký energetický flek se lehce pokrivil a hned zase ustálil. Tak tohle je jeho flek!

Teď ten velký. Stačilo, že přenesl pozornost, a hned vnímal pohyb směrem k fleku. Vnitřnímu uchu se to nelíbilo a na okamžik mu bylo na zvracení. Další věc, kterou se bude muset naučit. Jenže jak vysvětlit stabilizačnímu systému,

že to není pohyb fyzický?

Najednou se z velkého fleku odloupla malá část, vzdálila se, ale potom se zase vrátila do houfu. Adam pochopil – dole v jídelně se sesedli ke stolu a někdo odběhl k syntezátoru a zase si sedl.

Vtom se Adamovi vybavila vzpomínka na Lega Komaxe, věštce na planetě Gé, který měl vlohy k telepatii od přírody. Když byl za ním² před čtyřmi lety v Delfách, snažil se mu vysvětlit, jak vnímá psychické pole cetů a jak se pohybuje ve vertikálním směru mezi jeho různými vrstvami. Něco takového musí být i zde.

Pokusil se sklonit hlavu, jen v myšlenkách, ale nestalo se nic. Na druhou stranu to ale fungovalo – stalo se to tak prudce, že se mu opět zvedl žaludek a ta ranní dobrota málem vyletěla ven. Ovšem stálo to za to: nad ním se převalovala nekonečná barevná mlha. Vypadalo to jako nestabilní propletenec mnoha polárních září v různých odstínech žluté, modré a zelené.

Takovou výpravu podnikl poprvé, takže nevěděl, zda to takto bývá na Zemi běžně, nebo je to všechno součástí té podivné invaze. Jestliže někde dole, na jakési nulté úrovni, jsou lidé, kteří mezi sebou takto komunikovat nedokážou, pak by první úroveň mohla patřit AA, jedinému vyslanci civilizace cetů.

A ty další? Nebo snad je na Zemi těch telepatů mnohem víc? Z toho by úřady musely úplně šleť – taková síť by se nedala odhalit ani zrušit. Třeba to není invaze mimozemšťanů, ale palácový převrat. Tiché převzetí moci, jaké tu ještě nebylo. Nebo možná bylo, ale jen v lokálním měřítku.

Přesouvací mechanismus se poučil a pohyb k nejnižší hladině ve světlemodré barvě proběhl velmi zvolna. Adam tak mohl vnímat přechod od propletence různých úrovní k mlžnému chaosu jedné úrovně a vzápětí ke stabilní struktuře.

Také stihl promyslet, proč se tak děje: když je od dané informační hladiny daleko, vnímání se řídí jeho časem, který není s časem kanálu synchronní. Čím je blíže, tím se jeho vnímání dokonaleji přizpůsobuje toku informací.

Adam si připomněl další Legovu radu a dokázal svůj pohyb zastavit ještě před tím, než by zapadl do proudu, který by ho strhl s sebou. Jenže takto nezjistí nic, ponořit se musí. Leg mluvil o nějakých štítcích, ale tady to byly jen zářící tečky, proudící chvíli jedním a hned zase druhým směrem.

Váhal dlouho. Ale pak se odvážil a udělal ten poslední krok. Nestalo se nic. Nedošlo k pocitu prudkého zrychlení, které očekával, právě naopak – všechno se zastavilo.

Zpráva před ním nyní vypadala jako věštecká koule, v níž se převaluje růžová mlha. Učinil drobný pohyb, jako by chtěl do té věštecké koule strčit hlavu, a zpráva se otevřela. Byl od Lega poučen: když to vypadá jako hologram, jako rybářská síť s uzlíky, jsou to exaktní data, nikoliv obrazy.

Opustil zprávu, pomalu se otočil, a podíval se do zprávy za ním. Také jenom data. Mohou to být souřadnice, naměřené hodnoty, příkazy a jejich potvrzení, zkrátka naprosto cokoli vás napadne.

Stačilo pohled nasměrovat dolů a vystoupil z proudu stejně snadno, jako

2 Viz příběh Adam v Delfách, kapitola 18 a 20.

do něj vstoupil. Vzápětí se ale strašně lekl. Uvědomil si, že proud informací ho zanesl někam daleko a on svůj energetický flek nenajde.

Pak ho zaujal obraz pod ním, protože mu došlo, na co se dívá. Hluboko pod ním zářilo v černi tisíce světél. Velmi se to podobalo pohledu z vesmíru na noční stranu Země. Tam každé světélko představuje město, tady každé světlo odpovídá shluku lidských mozků. Není daleko od usedlosti, nachází se nad městem.

Najednou se celý obraz zamžkl a nepříjemně se třásl. Opět mu začalo být špatně od žaludku. Po chvíli zmatení si ale uvědomil, že vnitřní ucho reaguje oprávněně – někdo třásl jeho tělem. Přestal se bránit a přál si opustit ten temný vesmír, o jehož existenci dosud neměl tušení.

Otevřel oči. Nad ním stála bledá Amanda, modrofialové rty se jí třáslly a pod řasami se rýsovaly slzy:

„Proboha živýho, řekni něco!“

„Jsem v pořádku! Děje se něco?“

„Myslela jsem, že jsi dostal další ránu. Třesu tady s tebou už dvě minuty. Co se ti stalo?!“

„Nic mi není, alespoň ne nic nového. Jen jsem se poprvé odvážil vstoupit do psychického pole Země... Kdo šel uprostřed debaty do kuchyňky?“

„António.“

„Viděl jsem sebe i vás. Ale jen jako žlutomodré fleky. Pak jsem nahlédl do informací o patro výš, ale byla tam jen nějaká data. Proud mě zanesl nad město – tam těch barevných fleků byly samozřejmě tisíce. Vypadalo to jako měňavka... Přišla jsi právě včas. Zrovna jsem řešil, jak se vrátím zpátky. Ukázala jsi mi, že vrátit se k fyzickému světu lze odkudkoliv. Budeš tu se mnou?“

„Proč?“

„Chci se tam ještě vrátit a vypátrat něco dalšího... Ami, co když nejde o invazi z vesmíru? Co když na Zemi existuje společenství telepatů, kteří se rozhodli převzít moc? Zničení Babylonu a utnutí spolupráce s gipany by pak dávalo smysl – přišel jsem s tím ve špatný čas... Vida, říkal jsem to! Právě se mi vybavil další kousek toho, co mi útočník řekl: že gipani byli poslední kapkou a je třeba mě zlikvidovat.“

„Zajímavé. To by potvrdovalo, že útočníkem je pozemšťan.“

„Teď nechápu.“

„Jde o to, jak se vyjadřuje. Jestli to řekl přesně takto... Vzpomeň si na Fytona, jak si stěžuje, když použijeme nějaký příměr. Cos mu to řekl posledně? *Jde to jako po másle!* Rozuměl, ale nechápal. Na *poslední kapku* by patrně reagoval stejně.“

„Asi máš pravdu, ale mě teď napadají jen samá sprostá slova... Přiveď mi sem, prosím, Vana. Děkuji.“

* * *

Van popřel, že by tuto variantu nikdo ve sci-fi literatuře neřešil. Přiznal ovšem, že ve své sbírce má na toto téma jen jednu knihu a ta se odehrává za situace,

kdy telepati byli poraženi a jsou desítky let pronásledováni nějakým druhem tajné policie. Takže vlastně neví nic.

„Stejně se tam musím ponořit znovu, ale vyříd' dole, Vane, že za hodinu za dvě odtud odejdu.“

Van se na něho požíval se zájmem, ale Amanda se vyděsila. Dělal, že ten vyděšený výraz nevidí, a řekl Vanovi:

„Až budu vědět, všem to řeknu. Nepředbíhej. Nicméně od tebe budu potřebovat jednu věc: dostaň ze syntezátoru speciální stravu. Předpokládám, že víš, co je to SVES99. António tvrdil, jak dokonalý syntezátor koupili, tak to doufám půjde.“

„Potvrzují, pane,“ řekl počítač usedlosti tiše, „SVES99 je funkční i na tomto syntezátoru.“

„Díky... No, Vane, slyšels. Nech toho vyrobit na jeden měsíc, prosím.“

„Udělám to. Neboj, Adame, vím, co je třeba. Seženu nějaký batoh a začnu ti to s pomocí Antónia připravovat,“ přikývl Van, poplácal účastně Adama po rameni a odešel.

Jen zavřel dveře, udeřila Amanda:

„Kam chceš jít, ty blázne? Chceš snad přežívat v lesích? Vždyť v Evropě je leden!“

„To sice ano, ale veškerý příděl sněhu vyplácala příroda na začátku provincie a většina už ho je pryč. Na příštích čtrnáct dní se shodují všechny předpovědi, že žádný další nebude a teploty zůstanou nad nulou... Přece víš, že jít musím. A taky víš, že to není tak dávno, co jsem prošel výcvikem. Víím přesně, co mám dělat.“

„A co mají dělat ostatní?“

„Odletíte řádnou linkou na Doru a ti vás dopraví na Brumíka.“

„Myslíš, že nás jenom tak pustí? Nebylo by logické použít přinejmenším mě jako rukojmí?“

„Mělo by to smysl, kdyby mě tím mohl vydírat. Ale až si nasadím tu mřížku, mé vyzařování se mnohonásobně zmenší. V zásadě se nebude lišit od vyzařování mozku většího zvířete. I když se na mě zaměří, přes mřížku srozumitelné myšlenky neprojdou a s přírodou splynou dokonale. Když zůstanu s vámi, snadno mě bude sledovat skrze své loutky.“

„Co když přijde další útok? Funguje ta mřížka i opačně?“

„Samozřejmě, zkratuje všechny signály. Ale myslím, že další psychický úder nepřijde, že ten útok byl ojedinělý: pravděpodobně je to silný jedinec, který dokáže kumulovat psychickou sílu většího počtu mozků a nasměrovat ji, kam potřebuje. Pro ovládání loutek mu ale stačí stonásobně méně. Asi jako rozdíl mezi vyzařováním komunikátoru a mikrovlákné trouby. Jsou-li základem jeho moci obyčejní lidé, které už zotročil, potřebuje jich shromáždit několik desítek, což vůbec není jednoduché. Až zjistí, že jsem útok přežil, půjde na to jinak.“

„Například?“

„Ovládá-li ty správné lidi v řídicích strukturách, má k dispozici pořádkové síly. Je to pomalejší, ale vůbec se nemusí namáhat. Loutky to udělají za něj.“

Vlastně ani nebudou vědět, že jsou loutky – dostanou rozkaz a hotovo.“

„Vidím, že ti to nevymluvím. Co si od toho slibuješ?“

„Především oddělení mě od vás a všech od Hermanových. Chci mít volné ruce, získat další informace a postavit se tomu útočníku. Nebo útočnickům. Nezapomeň, že musíš varovat Newmana a Magdu. Z jejich pohledu je jedno, kdo se v naší civilizaci rejpe, Dora se musí chránit, jak nejlépe dovede. Lidé musí mít zálohu, odkud svou civilizaci zase dovedou obnovit.“

„Promiň, Adame, že to říkám – co když útočí jen na tebe? Co když bude výsledek pro lidstvo jako celek příznivý. Snažíš se pro lidstvo získat jen to nejlepší, ale útočník třeba taky. Jen se neshodnete, co by to mělo být. Miluju tě, nechci, aby se ti něco stalo – ale co když je tohle cesta ven?“

„Tak nějak na svém životě lpím. Kdyby chtěl navázat spolupráci, podřídit si mě, nic mu v tom nebránilo. Místo toho se mě pokusil zabít. Dobře, mohl změnit názor, ale pochybuju. Zněl dost rozhodně, jenže neupřesnil, čím jsem pro lidstvo nebezpečný. Potřebuju se v tom vyznat a pak se rozhodnu podle nejlepšího vědomí a svědomí. On mi ale informace poskytnout nechce. Musím na to jít po partyzánsku a všeho se...“

Najednou se Adam zachvěl, zavřel oči a silně stiskl Amandě obě ruce.

* * *

Přenos byl slabší než v noci, ale pořád měl slušnou intenzitu:

Hopsale, sakra, jak to, že jsi ještě tady!!!

Umíralo by se mi snadněji, kdybych věděl, čím překážím. Třeba bych to potom sám uznal a dezintegroval se.

Tak ty z toho máš srandu? Věčná škoda, že už jsem sněm rozpustil! Dostal bys po palici znovu – v lepším případě bys pak už jen slintal.

Ty znáš někoho, kdo má ze své smrti srandu? Přestaň si honit triko a už mi konečně řekni, proč ti vadím. Proč taková nenávisť?! Je to tvé ego, které ti brání přistoupit na spolupráci na jistě chvályhodném cíli, který lidstvu přinese klid a prosperitu? Nebo musíš uchvátit absolutní moc, jinak nebudeš spokojen?

Tak ty si chceš povídat, Hopsale? Dobrá, budu to brát jako poslední přání odsouzenec... Ty totiž představuješ ty nejhorší věci, které lidstvo mohou potkat. Nemyslím tím morálku! Nepochybuji o tvých morálních kvalitách. Mnohokrát jsi prokázal, že nemyslíš jen na sebe, že se snažíš pozvednout i lidstvo. Je smutné, že to nevidíš a další kolem tebe také ne: ve skutečnosti stahuješ lidstvo do pekla, do ještě většího chaosu, než tu je. Bylo v plánu ten vývoj postupně zvrátit, ale těmi gipany jsi mi udělal čáru přes rozpočet. Spolupráce s jinou civilizací je skutečně přelomová věc, ovšem pozitivní na tom není nic. Má to přesně ten charakter vypuštění džina, kterého už zpátky nelze dostat.

Děkuji. Vidím, že to zpátky vzít nelze. Co teď? Pošleš pro mě UBNU?

Na tom vašem útvaru není nic bleskového, ten brzy rozpustím. Bude stačit policejní eskorta, která tě špatně zajistí a bude tě muset zastřelit na útěku. Zůstaň na místě a nesnaž se nikam zdrhnout, ať nepřijde k úrazu někdo nevinný, až tě budou nahánět.

Dovol mi ještě jednu prosbu. Vlastně dvě související.

Pro tebe cokoliv, reagoval telepat ironicky a slova podbarvil úsměškem.

Za hodinu a něco odlétá pravidelná linka na Doru. Dovol odvézt všechny hosty na astroport. Včetně mé ženy. Také bych rád, aby se mé zatčení odehrálo venku – nemusíme tím děsit matku a půlroční dítě.

Sklonil jsi pokorně hlavu a myslíš, že mě obměkčíš? Tak to bohužel. Ale tvá přání jsou splnitelná. Rozluč se s přáteli a odešli je na astroport. Hned jim rezervuju místa. Na odjezdu mě kontaktuj, ať vidím, že držíš slovo a nesnažíš se zmizet s nimi. Policajtům upřesním pokyny: když budeš venku, až eskorta dorazí, vůbec dovnitř jít nemusí... Tak jdem na to!

* * *

Adam vstal, sešel do jídelny a zeptal se:

„Beriška už je zpět?“

„Ano,“ přikývla Amanda.

„Tak mě poslouchejte. Komunikoval jsem s útočníkem a vyšlo z toho následující: Beriška vás odveze na loď. Pravidelná linka na Doru odlétá v jedenáct třicet, máte deset minut na sbalení svých věcí. Bez diskuzí! Dohoda zní, že já tu s ochrankou musím zůstat. Běžte, prosím!“

Potom se obrátil na Vana:

„Co všechno jsi mi připravil?“

„António mi dal pořádný batoh se spoustou kapes a kapsiček. Máš tady všechno potřebné včetně termofólie. SVES se právě tvoří, jde to dost pomalu. António také našel těžké boty, ale jsou o číslo větší – počítač ti právě tiskne extrasilné zimní ponožky. Na tisk zimní bundy nemáme materiál, bude ti muset stačit těžký kabát, který nosí António na podzim a na jaře na zahradu. Komunikátor našťestí voperovaný nemáš, ale s sebou bys ho mít měl. António našel kus hliníkové fólie, do které jsem ho vypnutý zabalil. Srolovaný epap nic takového nepotřebuje, ale kdybys ho chtěl použít, budeš riskovat. Nezapomeň předem vypnout hledání sítí a tak podobně...“

„Děkuji, Vane... Nad čím bádáte?“ zeptal se hluboce zamyšleného Ralfa.

„Asi jste neřekl všechno, pane. Proč si chystáte věci, když tady máme zůstat?“

„Řeknu vám vše, ale až venku – ve chvíli, kdy dodávka opustí pozemek. Budu potřebovat vaši pomoc a doufám, že všichni v Martinově agentuře sdílí nadšení pro dobrodružství. Jeden váš kolega mi před rokem a půl říkal, že Martin ke mně přiděluje lidi za odměnu. Tak snad se vám to bude líbit.“

Oba bezpečáci s úsměvem přikývli, ale Mirandě se to nelíbilo. Když ona s ostatními šibuje podle potřeby, je to v pořádku, ale aby to někdo dělal s ní,

tak to tedy ne! Tohle nehodlala přejít ironickou poznámkou, tohle ji přivedlo k explozi. Ukázalo se, že Adam může nejen za zemětřesení na Sumatře, ale i za to, že byl Silvestr na blátě. Mirandě bylo na té válečné stezce skvěle. Vršila jednu Adamovu nemorálnost na druhou a vůbec jí nevadilo, že už dlouho nemá nad svým řečovým centrem vědomou kontrolu. K jejímu zklamání ji však Adam nenásledoval. Zůstal klidný, neodporoval, mlčky si dělal zápis, a když zadýchaně skončila, nasadil ten svůj přeslazený úsměv a Miranda už věděla, že je zle. Medovým hlasem jí řekl:

„I to poslední zdání demokracie vzalo za své okamžikem, kdy se mě pokusil zabít. Nikomu nic prozrazovat nebudeš, protože bys ohrozila Zuzanku. Přece chceš, abychom vypadli. A k tomu směřuju nejpříímější cestou. Na druhou stranu si hodně rychle uvědom, jaké jsou zde skutečné majetkové vztahy, a nedovolávej se něčeho, na co nemáš nárok! Teď si vem potřebné věci a jdi za Zuzkou na pokoj. Běž! Nevylezete odtamtud, dokud si pro vás manžel nepřijde. Moc po něm nekoukej. Chůvu budeš dělat ty! To přece, jako matka, zastaneš nejlépe. Věčně se tím oháníš. António zůstane tady, protože tady se nejvíc přičiní o vaši ochranu.“

Smutně za ní koukal, když se beze slova otočila na podpatku a uraženě opouštěla jídelnu, a pocítil dotyk budoucnosti. Dvakrát jí dal najevo, že realita je pro něj přednější než její rádooby morální argumenty. Dvakrát jí ukázal, že se nemíní jejímu postoji *Já jsem matka a všichni mě budete bez odmluv poslouchat!* podřídit. Ať střetnutí s tím telepatem skončí jakkoliv, tohle dopadne špatně.

Podíval se na Antónia a překvapilo ho, že se za ní kouká úplně stejně. Nejspíš si uvědomuje to samé. Nakonec si Miranda prosadí svou a on přijde o přítele. Může stokrát vyhrát nad těmi nejšílenějšími věcmi ve vesmíru, nad ženskou urputností nevyhraje.

Najednou odkudsi z dálky slyšel tichý smích kněžny Libuše a její hlas, plný zadostiučinění: *Říkala jsem to! Běda mužům, kterým žena vládne.*

A co teprve, když mají v područí celou civilizaci!

* * *

Adam s bezpečáky pomohl s věcmi do Berušky, a když odjela, útočník navázal spojení:

Vidím, že držíš slovo. Držím ho i já – letenky jsou rezervované!

Díky. Kde máš tu eskortu?

Vydrž, dočkáš se...

Přenos skončil a Adam se otočil k Vanovi, který byl přeci jen o ždíbíček mladší a akčnější než Ralf:

„Domluva s telepatem je taková, že když na policisty budu čekat venku, dovnitř vůbec nepůjdou. Vane, ty budeš hrát mojí ochranku, která je mi věrná až za hrob. Pokusíš se mě bránit tak, aby měli důvod zatknout i tebe. Pokud možno ale tak, aby tě moc nezřídili a byls použitelný, až nás někde cestou

vyhodí z auta... Ralfe, vy naopak zůstanete uvnitř a vydáte se za námi s desetiminutovým zpožděním svým autem a se všemi věcmi. Já si vezmu ty své a vydám se do prvního zájmového místa. Van odveze policajty k městu. Potom se vrátíte do agentury.“

„Kde je to místo?“ zajímal se Van.

„Není to ani padesát kilometrů odtud. Opakovaně se mi zjevuje náměstí jednoho opuštěného města. Zjistit *proč* mi přijde jako první krok stejně dobré jako cokoliv jiného. Třeba tam má útočník základnu nebo sklady materiálu.“

„K čemu to bude dobré? Nebo snad chceš, aby armáda o jednom muži na tu základnu zaútočila?“

„Očekávám, že získám další informace... Snad to není moc naivní.“

„Proč ty policajty nezvalchujeme už tady?“

„Útočník mě vidí, před chvílkou mě pochválil za to, že dodávka odjela a já zůstal tady. Eskorta ale má zpoždění. Řekl, že mám vydržet. Takže si mě tady může okamžitě a bezpracně zkontrolovat a zastavit odlet linky na Doru. To nechceme. Taky by nebylo dobré, aby místo incidentu bylo na tomhle dvoře. Aby tu později šmejdila policie... Pojdte dovnitř, nemusíme tu mrznout.“

„A ty v tom chceš být bůhví jak dlouho,“ rýpnul si Van.

„Především nebudu nikde stát a řečnit.“

* * *

Nakonec se vše odehrálo trochu jinak, než si Adam představoval.

Nepřijelo šest po zuby ozbrojených policistů, ale čtyři nezkušení a notně unavení mladíci v pomačkaných uniformách, kteří byli ve službě určitě víc než čtyřicet hodin a služební laser z pouzdra u pasu patrně ještě ani nikdy nevytáhli.

Také příkazy pochopili po svém. Neřešili, že na ně nečeká jen jeden zločinec, ale dva. Nikdo s nimi přece nepůjde dobrovolně! Dva seděli v kabině policejní dodávky, další dva je hlídali na korbě. Připoutali je u dveří za jednu ruku k lavici, každého na jednu stranu, a sami si sedli ke stěně kabiny.

Zastavili na konci sadů patřících k usedlosti, u tři desítky metrů širokého travnatého pruhu, za nímž začínal les, odpoutali je a vyvedli ven. Po pár metrech jim pouta sundali a poručili jim, aby utíkali k lesu. Nejstarší z nich si začal chystat laser. Byl nejvyšší čas spustit akci.

A pak se strhla mela. Kde se vzal tu se vzal velký bílý pes s černým ocasem, černými tlapkami a černými fleky kolem očí. Harry³ z usedlosti se prosmýkl za dodávkou jako blesk, aniž si ho kdokoli všiml. Na zavrčení se muž s laserem otočil překvapivě rychle, ale vystřelil nestačil. Šedesát kilo živé váhy ho srazilo do zmrzlé trávy a pistole odletěla na metry daleko.

Adam a Van neměli s překvapenými policisty skoro žádnou práci. Čtvrtý policista chtěl skočit zpátky do kabiny a ujet, ale Harryho výhrůžné zavrčení ho přimrazilo na místě. Policisty odzbrojili a připoutali je v jejich dodávce. Adam se obrátil na psa:

„Děkujeme, Harry. Kde ses tu vzal?“

Harry natáhl levou packu, a když mu Adam nastavil dlaň, opatrně ji k ní přitiskl a podíval se mu zpříma do očí.

„Co to má být?“ podivil se Van.

„Znak přátelství. Asi chce říct, že přátelé si pomáhají... Před třemi lety se ztratil své majitelce, toulal se v okolí usedlosti a byl hrozně pohublý. Hermanovi se o něj postarali a on na usedlosti zůstal. Hlídá za byt a stravu, nikdy nebyl přivázaný... Což se nám teď zúročilo. Ještě jednou děkuju, Harry.“

Adam psa pohládl po husté srsti, zvedl se a šel k Ralfovi, který přijel až k nim. Ralf se omlouval:

„Startoval okamžitě za vámi a byl strašně rychlý. Volal jsem ho zpět, ale...“

„Neřeš to,“ usmál se na něho Van. „Pomohl nám. Díky jeho zásahu jsme byli rychle hotovi.“

Adam si ze zadních sedadel Ralfova vozu vzal těžký kabát a na záda si hodil nadutý batoh. Bezpečáci stáli u policejní dodávky a sledovali ho s nepřehlédnutelnými pochybnostmi. Van si ho za podanou ruku přitáhl trochu blíž a tiše řekl:

„Vím, že máš výcvik, o jakém se nám ani nesnilo. Přes to všechno se něco může zvrtnout a ty budeš potřebovat pomoc. Prozradím ti něco, co je stejně tajné jako gipani, o kterých mi řekla tvá žena – pod přísahou, neboj se. Budeš-li znát své souřadnice a budeš-li nám je sdělovat, ke každé hodnotě půl stupně dopoledne přičteš, ale odpoledne odečteš. Kdyby tě někdo odposlouchával a poslal tam raketu, ta nepřesnost ti může zachránit život. Logicky není vhodné, abys vysílal v pravé poledne... Opatruj se.“

Adam podal ruku také Ralfovi a chtěl vstoupit na louku, ale do cesty se mu posadil Harry. Adam k němu sklonil hlavu:

„Není zbytí, jít musím, Harry.“

Žádná reakce.

„Ty snad chceš jít se mnou?“

Harry okamžitě vyskočil na všechny čtyři a začal vrtět chlupatou oháňkou.

„Nebude ti přítěží?“ zeptal se Van, protože přání bylo zřejmé i jemu.

„On se tady před lety několik měsíců toulal. Vyzná se tady určitě víc než já. Možná díky psím smyslům budu postupovat rychleji... Vzkažte na usedlost, prosím, že Harry šel se mnou. Raději až zítra... Mějte se! Harry, pojď.“

+ + +

3. Překvapení v lese

Brzy vstoupili do lesa a šli pár minut na sever. Slyšeli motor dodávky a Ralfova vozu ztrácející se v dálce.

Adam se posadil na první vhodný pařez a z batohu vytáhl balíček na desetkrát složené termofólie. Uprostřed nahmatal dvojici SVES, tabulek speciální vysokoenergetické stravy, a balíček rozevřel. Uložil si tam síťku, kterou mu spletl António. SVES, které mělo konzistenci tabulky čokolády, zabránilo jejímu zdeformování v batohu.

„Dej pozor, Harry,“ upozornil psa, který šmejdil kolem, a síťku položil vedle nohy do trávy. SVES uložil zpět do batohu a ten si hodil na záda. Termofólii částečně rozložil a přehodil si ji přes hlavu. Účinkovala okamžitě: Adamovo tepelné i telepatické vyzařování do okolí prudce pokleslo.

Levačkou zvedl síťku z trávy, pravačku natáhl dlaní před sebe:

„Pojď sem, Harry. Pozor, je to důležité!“

Harry přestal pobíhat, posadil se před Adama a do dlaně mu vtiskl svou tlapku. Adam předpokládal, že pod fólii bude mít vyzařování stále stejně silné a Harry ho bude vnímat. Soustředil se a snažil se v mysli vykreslit co nejdokonaleji keř poblíž skály na nejbližším konci mýtiny.

Deset sekund nechal obraz působit, prudce otočil hlavu a zahleděl se do dáli. Harry možná ještě nechápal, ale když se podíval stejným směrem, hned pochopil. Začal vrtět ocasem.

Adam ruku stáhl, a když Harry otočil hlavu zpět, usmál se na něho a ukazováčkem pravé ruky naznačil Brownův pohyb molekul:

„Takhle, Harry. Jako jsi tu běhal před chvílí.“

Harry se nečekaně posadil a znova natáhl packu. Adam natáhl pravou dlaň, a když do ní Harry packu vtiskl, slyšel Adam hlas jeho bývalé majitelky:

No tak, Harry, neběhej tu jak splašená ovce!

Harry nejenže pochopil Adamův požadavek, ještě prokázal jistý smysl pro humor. Možná netušil, jak vypadá splašená ovce, ale předváděl ji dokonale. Adam si nasadil Antóniovu síťku na správné místo a šel ke skále, trčící mezi stromy, přímo.

U skály se Harry posadil a zvědavě pozoroval blížícího se Adama.

„Takhle je to správně, Harry, nehejbej se.“

Došel až k němu, fólii si stáhl a znova ji složil. Usmál se:

„Neumím ti vysvětlit, proč tady blbnem, ale věz, že všichni telepati v okolí tady teď vidí dva psy.“

Fólii uložil do batohu, hodil si ho na záda a pohlédl na Harryho přísně:

„Zůstaň, Harry! Čekej!“

Šel podél skály necelých deset metrů a sedl si na bobek. Harry se skutečně nehnul z místa a bedlivě Adama sledoval. Adam si nebyl jistý:

Útočník si třeba zrovna našel chvilku, podíval se na mě a můj fígl prokoukl. Teď mě sleduje a dobře se u toho baví... I kdyby, nenadělá s tím nic! Hvězdolet s mými přáteli ze subprostoru zpátky nezavolá! A to vysedávání mě nebaví.

Zvedl se, mávl na psa a zvolal:

„Pojď, Harry, jdeme dál.“

* * *

Celý den šli na severozápad. Adam neměl s orientací podle slunce nejmenší problémy a cíl byl ještě tak daleko, že přesnější navigace nebyla třeba. Navíc ty čtvereční kilometry betonu a asfaltu nemohli minout.

Harry svým psím šestým smyslem vytušil požadovaný směr a sám ho udržoval. Neustále hledal cestu, pečlivě se vyhýbal podezřelým místům a činil tak pomalu, aby Adam viděl, kudy má jít. Neustále odbíhal dopředu a hned se zase vracel Adama zkontrolovat. Bylo na něm vidět, jak je z té volnosti nadšený.

Na škole Adamovi mnohokrát opakovali, že člověk je optimalizován pro chůzi. Při správném tempu nemusí zastavovat a odpočívat, protože takové přerušení je to nejhorší, co by svému pohybovému aparátu mohl udělat. Samozřejmě to platí jen za určitých podmínek: od optimální tělesné váhy po složitost terénu.

Adam se necítil nijak zvlášť unavený a dbal rady – kolem poledne si stáhl ze zad batoh, a aniž by zastavil, po hmatu našel SVES a spolkl jeden dílek. Harrymu doplnění energie neušlo a hladově se na Adama podíval. Ale ten zakroutil hlavou a mávl rukou do prostoru:

„Ne, Harry, tohle ty jíst nemůžeš. Musíš si něco ulovit.“

Harry nedal najevo žádné zklamání. To byla ohromná výhoda toho, že byl pes: nenásledoval vodopád výčitek a útoků na Adamovy morální kvality. Harry se prostě v jednu chvíli vrhl stranou a poobědval. Adam nezastavil, jen zpomalil, a Harry ho za minutku zase předběhl.

Pokračovali tak celé odpoledne. Světla začalo ubývat a Harry udělal něco neobvyklého: zastavil se na rozcestí zvířecích stezek, posadil se a čekal, až k němu Adam dojde. Významně si ho přeměřil, vyzývavě štkl a podíval se vlevo.

Adam se zastavil před ním, posadil se na bobek a pohlédl Harrymu do očí:

„Co chceš, Harry? Chceš tady přenocovat?“

I bez telepatie již Adam poznal, když Harry nesouhlasil. Chtěl něco jiného.

Adam kývl hlavou vpravo:

„Chceš, abychom šli tudy?“

Harry hned vyskočil na nohy a vrtěl ocasem.

„Ale to se odchýlíme ze směru! Potřebuju jít za sluncem, dokud to jde.“

V Harryho očích se kmitlo zklamání a on si zase sedl. Natáhl před sebe levou packu a vtiskl ji Adamovi do natažené dlaně. Opět použil hlášku dřívější paničky, kterou zajisté miloval:

Drž se u mě, Harry, nebo jdeme domů!

„Takže to není rozmar, chceš, abych šel s tebou, a je to důležité? Dobře, Harry, půjdu za tebou. Cesta se nám prodlouží, ale v zásadě nikam nespěcháme... Tak jdeme!“

Pokračovali stejně jako dosud, jen cíl byl jiný. Po necelé půlhodině se Harry zastavil v malém dolíku. Zešěřilo se, ale Adam mu na očích viděl, že jsou u cíle. Rozhlédl se, ale v dohledu nebylo nic jiného než jinde.

„Aha,“ dovtípil se Adam, „kryté místo na noc. Skvělý nápad, Harry.“

Jenže Harryho oháňka se najednou zastavila.

„Jsme tu snad kvůli něčemu jinému?“

Oháňka se zase rozkmitala. Harry nečekal, až si Adam sedne, zvedl se a položil mu přední packy na ramena. Opět si hleděli do očí. Evidentně packa v dlaní nebyla třeba, stačila blízkost hlav:

Sed' tady tiše, Harry! Za chvíli jsem zpátky.

Harry se lehce od Adama odstrčil, padl na všechny čtyři, udělal pozpátku tři kroky, lehl si pod nízký keř a položil si hlavu na přední packy. Adam usoudil, že podstatné je *sed' tiše*. Má mlčet a na něco čekat. Ale stejně odtud neodejdou, za chvíli je tma.

Tak se Adam začal chystat na noc. Kabát sice izoloval skvěle, ale když se nebude hýbat, tedy generovat další teplo, kabát vychladne. Proto měl s sebou termofólii, která odráží tělesné teplo zpět. Pak dlouhodobě postučuje teplo generované bazální spotřebou organismu.

* * *

Určitě usnul, protože když otevřel oči, byla kolem tma a na obloze tisíce hvězd. Probudila ho Harryho váha, když se mu opřel o koleno. Nezapomněl na požadavek být tiše, tak se jen rozhlédl.

Díky tmě záhy pochopil, že Harrymu opravdu nešlo jen o přenocování. Z lesa na protější straně, kde na hraně dolíku rostly vysoké keře, se linulo světlo. Nebylo nijak intenzivní, ale hvězdy to být nemohly. Že by ho Harry dovedl k telepatově základně?

To asi ne – mohla tam být chaloupka nějakého strýčka, nebo perníková chaloupka nějaké baby. Nebo třeba, jak říkal ten neznámý⁴ komik, roura od neonové reklamy. Anebo tisíce další věcí.

Pak zaznamenal hlasy. Nebylo jim rozumět, ale bylo jisté, že to není dialog

4 V roce 2130 to neví, ale jde o vyprávění Vladimíra Menšíka “Vománkové víno”.

dvojice, že diskutujících je víc. Napínal sluch ve snaze porozumět, ale neslyšel nic jiného než noční zimní les. Tak si uvědomil, že to nejsou hlasy, ale psychické pole – za keři komunikovalo několik telepatů.

Harry se začal plížit zmrzlou travou k hraně dolíku a opatrně vystrčil hlavu mezi keři. Adam se konečně probral a chtěl ho následovat, když si uvědomil, že se jeho mozek na to psychické pole naladil a on vnímá nejen obrazy, ale i slova naprosto čistě.

Hned ho napadlo, že v lese se skrývají invazní jednotky, čekající na povel k útoku. Nemusí to nutně být mimozemšťané – před krizí ve třicátých letech minulého století, v době rozděleného světa, existovalo přes dvě stovky států a stovky jazyků. Některé dost rozšířené na to, aby všichni příslušníci malé armády mluvili stejně. Ale telepati, dokonce ne jeden, ale přinejmenším deset – to je vážně průšvih.

Snad jedině Adamovou nezkušeností lze omluvit, že své vyzařování ihned nezakryl fólií a spoléhal na mřížku ve vlasech. Z takové blízkosti ho evidentně skrýt nedokázala. Pak už bylo pozdě.

Synchronizace další blízké mysli psychické pole zpětně ovlivnila a shromáždění si toho povšimlo. Komunikaci ve skupině nahradila vlna emocí jednotlivců, ale nebylo to nic, co by Adam očekával. Žádná útočnost, bojovnost, radostné očekávání konfliktu, ale úlek, strach, beznaděj a zoufalství. Tohle nebudou všeho schopní lidé!

Adam se vymotal z fólie, dvěma skoky se ocitl vedle Harryho – a zůstal zírat: na malém plácku téměř bez trávy, pokrytém rovnoměrnou vrstvou listů a jehličí, chráněném kolem dokola hradbou stejných keřů, mezi nimiž teď s Harrym leželi, spatřil kaktusovou kolonii, která slabě zářila.

Po celé ploše vyrůstaly do nějakých třiceti centimetrů trojhranné dužnaté stonky s malými bodlinami. Nebyly však zelené, ale žlutohnědé. Žlutá byla snad v desítkce odstínů, hnědá místy přecházela až do ocelově modré. Mezi nimi se pak skvěly asi tři desítky obřích šestiramenných fialových květů s tmavým středem, připomínajících mořské hvězdice. V listí, mezi stonky a květy, se plazilo množstvím šedých šlahounů, které nejspíš jednotlivé rostliny propojovaly.

Kolonii se přehnala vlna zděšení, květy se kvapem zavíraly a i přes rušení sítkou ve vlasech Adam rozuměl tomu jedinému slovu, šeptanému desítkou telepatických hlásek a opakovaně nahánějícímu všem hrůzu:

Člověk! Člověk!

Následovala nečekaná reakce – jen pár centimetrů před jejich hlavami se vytvořilo silové pole. Adam pocítil závan ozónu, který ho měl donutit, tak jako Harryho, aby se stáhl, ale ten panický strach z člověka se ho hluboce dotkl. Zariskuje!

Vrátil se pro fólii a znova zalehl na hraně dolíku. Málem se nosem dotýkal silového pole. Fólii si levou rukou držel nad hlavou a pravou sundal sítkou z hlavy. Šlo to špatně, byla dokonale zamotaná do vlasů, ale nakonec se mu to podařilo. Rozhořčeně se ohradil:

Všichni lidé nejsou zlí! Nepřišel jsem vám ublížit!

Silové pole se zachvělo a pak zmizelo. Následující myšlenka nebyla ani trochu agresivní, spíš smutná, víc posměšná než pohrdavá:

To je odvážné prohlášení. Lidé lžou prakticky pořád. A mají stovky důvodů k ničení kdekoliv a kdykoliv. Na některé z nich jsou dokonce hrdí. Proč bys zrovna ty měl být výjimkou.

A nejsem snad výjimkou už jen tím, že jsem receptivní? Ano, jsem ten hrůzyplný člověk, ale zároveň jsem agregací výjimek, jaké vás jen mohou napadnout. Každý tvor má tendenci se z leknutí bránit, ale já, díky svým zkušenostem, hodně výjimečným zkušenostem, mám leknutí za sebou a jsem připraven vám pomoci. Vy se asi nesnažíte převzít vládu nad planetou a lidi zotročit, že?

To je směšné obvinění... Nebo snad mluvíš o něčem konkrétním?

Evidentně nevíte o všem, co se na Zemi šustne. Brzy byste se taky zeptali, proč se taková výjimka toulá po lesích. Řeknu vám to uceleně: existuje osoba s telepatickými vlohami, vyjadřující se jako pozemšťan, ale nevím, jestli je to skutečně jedinec, nebo propojená skupina. Byl jsem s přáteli na oslavě konce roku, když mě napadl. Uštědřil mi psychický úder, který mě měl zabít. Nepovedlo se to, ale dál trvá na tom, že jsem pro lidi nebezpečný a musí mě odstranit. Pod podmínkou, že dovolí mým přátelům odletět ze Země, jsem se mu vzdal. Poslal pro mě eskortu, která mě měla zabít, ale podařilo se mi uniknout. Zachytil jsem nějaké obrazy z opuštěného města dva dny pochodu odtud, ale Harry, pes, co je tu se mnou, mě přivedl sem.

Harry, říkáš? Je bílý a má černé fleky kolem očí a na tlapkách?

Ano, to je on.

Toho známe. Když se ztratil, toulával se v okolí a chodil se na nás dívat. Tehdy jsme ještě byli slabí a Harry odtud odehnal srnku, co se na nás chtěla pást. Nějak se to po lese rozneslo a od té doby nás místní nechávají na pokoji. Pak se ale někam ztratil, nebyl tu několik let.

Ano. Zašel až den pochodu odtud, kde mají mí přátelé rozsáhlé sady. Nevypadal moc dobře – ujali jsme se ho. I dnes je tu se mnou dobrovolně. Možná se dokonce už ráno rozhodl, že mě sem zavede. Nejspíš si neuvědomuje, že vaše přítomnost zde je vážný problém, ale podle toho, co jste mi teď řekli, asi předpokládá, že se k vám budu chovat stejně vstřícně, jako tehdy k němu. Znova to potvrzují: když o vás vím, udělám maximum, abych vás ochránil a dopravil domů.

Dej nám chvíli...

Silové pole se obnovilo, ale bylo slabé, vlastně jen tvořilo tenkou zástěnu, za kterou se shromáždění chtělo poradit. Adam jen stihl pohlédit Harryho, který se natáhl do trávy vedle něho, po hřbetě, a myšlenka byla zpět:

Řekni nám své jméno, výjimko.

Nepřijde mi podstatné, lidí jsou miliardy... Ale budiž: Adam Hopsal.

Neočekával žádnou reakci. Ale dostavila se. Celé shromáždění, každá

jednotlivá rostlina, zazářila dvojnásobným jasem a její květ změnil barvu na jasně oranžovou. Adam hned pocítil silný psychický tlak, ale tlak to byl zvláštní: nezraňoval, netrhal, jen ho ochranitelsky obaloval a vysílal hřejivý pocit obdivu, ne-li božské aury. Adamovi se to brzy zdálo nekonečné:

Přestaňte, prosím! Už dost! Tolik obdivu na mě může působit destruktivně. Zpsychnu! Prostě mi to vlezte na mozek... Uklidněte se, prosím, a vraťte se k věcné komunikaci.

Omlouváme se, ale s něčím takovým jsme nepočítali. Z psychického pole Země odchyťujeme množství informací, a co se tady kolem Hopsala dělo před lety, jsme nemohli přeslechnout. Od té doby o tobě kolektivně sníme. Po čase nám přišlo, že jsme si jen vysnili ideálního člověka, který nás přijde zachránit, a že nikdo takový tady není... Věříme, že jsi svá slova myslel upřímně. Moc si přejeme, abys měl příležitost je splnit... Ale teď spíš potřebuješ pomoc ty. A nejspíš i sami lidé.

Ano, je to tak. Nejhorší je, že ani nevím, co se děje. Kdo to je a jaké jsou jeho cíle. Evidentně však už ovládá prezidenta, nejspíš celou vládu, všechny vysoké posty ve všech složkách společnosti – a já netuším jak.

My ti moc nepomůžeme. Máme sice nějaké informace, ale ani ty ti nějak zvlášť nepomohou.

Jaké máte informace?

Osoba s telepatickými vlohami se na Zemi projevila před několika lety a my soudíme, že je to jedinec, ovšem se spoustou pomocníků.

Aha... Co myslíte těmi pomocníky? Shromažďuje lidi?

Tak trochu ho odposloucháváme. Některé lidi, tak zvaně nepohodlné, skutečně poměrně nedávno začal shromažďovat a používá je jako pracovní síly. Ale těmi pomocníky, co jsou tady od začátku, nebyli myšleni lidé.

Co třeba stroje tak malé, že nejsou prostým okem vůbec vidět.

I tohle slovo známe – určitě mluvíš o nanobotech. Pomocníci ale nanoboti nejsou. Nejspíš to vůbec nejsou stroje... Je nám líto, Adame, víc podrobností nevíme.

Řekněte mi taky něco o sobě. Kde jste se tu vzali? Jak dlouho tu jste? A odkud jste?

Jsmo klísteni. Ve vaší řeči to neznámá nic, my to slovo máme z naší genetické paměti. Co to znamená, ale nevíme, je to jediné slovo jazyka našich předků, které máme v paměti. Víme, jak dlouho tu jsme, počítali jsme to už mnohokrát: osmnáct a půl roku. Ale kde jsme se tu vzali, nevíme. Můžeme odpovědět jen domněnkou, byť velice pravděpodobnou a logickou: lidé někde udělali chybu a zanesli na Zemi cizí život. Špatná dekontaminace, havárie nebo něco podobného. Museli jsme sem přicestovat jako semena nebo mladá rostlina v nevědomé fázi. Možná si někdo přivezl květinu jako vzpomínku z cest, chtěl pozvednout biodiverzitu na Zemi, a protože nebyl receptivní, netušil, jak je to ve skutečnosti. Vlastně, i kdyby byl receptivní, nebylo by mu

to nic platné – pro sebeuvědomění nás musí být víc. Ten jeden kus by mu vždycky připadal stejný jako místní rostliny. Nijak by se neprojevoval. Na třetí otázku odpověď vůbec neznáme. V genetické paměti máme sice obraz kolonie klístenů za jasného dne, ale nevíme, kde to je. Jediné, čím jsme si jisti, že na Zemi ne. Dej nám chvílku, ukážeme ti ho...

Obraz se Adamovi skládal před očima několik sekund. Potom se z mlhy a zmatených obrazců vynořila mimozemská krajina, připomínající horskou louku. Tak jako na Zemi zde převládala zelená barva a také klísteni na obrázku byli spíš dozelená. Ale zelená se rychle ztrácela a přecházela do šedohnědých skal s třpytivě modrými žilami nějakého minerálu, vystupujících na povrch. A dál byly jen skály. Zasněžené vysokohorské štíty na pozadí se však nepodobaly žádným horám na Zemi – příliš často se střídaly ostré špice a hluboká údolí. Adamovi to nejvíc připomínalo jeho EKG.

Děkuji. Takové hory jsem vážně ještě neviděl. Jestli tuhle šlamastyku přežiju, chci říct, až se dostanu do civilizace, pak bude snadné najít výpravu, která před devatenácti lety našla kyslíkatou planetu. Planet podobných Zemi je mnoho, ale my na ně moc štěstí nemáme. Nemělo by to být složité.

Už mnohokrát jsme uvažovali o tom, jaké by to bylo krásné, vrátit se ke svým. Ale protože to mělo nádech nespílitelného snu, moc jsme nad negativy nepřemýšleli. Třeba nás tam nebudou chtít. Především ani nebudeme umět naši mateřštinu. Také se může stát, že složení atmosféry naší planety je trochu jiné. Nevíme totiž, jak moc přesné jsou barvy v našem obraze. Při růstu ze semínka byl čas přizpůsobit se, ale když tam vrátíš nás, již vzrostlé jedince, nemusíme to přežít! Také by mohl nastat opačný problém: osmózou, kterou pochopitelně neovládáme, by se z nás mohl dostat do okolí nějaký jed. Bude potřeba prověřit všechny možnosti.

Ano, jsem si vědom, že tohle všechno může nastat. Ale nevzdával bych hledání jen kvůli negativním možnostem. Problémy budeme řešit, až nastanou. Třeba to opravdu bude jako v pohádce. Jen musíte mít ještě trpělivost. Snad budu rychlejší než případný likvidátor.

Byli bychom samozřejmě rádi. Co tvá cesta? Proč jdeš do toho města? Vždyť je prázdné!

Právě proto, že je prázdné, je to pro telepata ideální místo, kde může shromažďovat lidi a věci. Jak jste řekli – shromažďuje pracovní síly a nepohodlné odstraňuje z koloběhu, takže neovlivní jiné. Zřejmě jsem opět výjimka, kterou chce zlikvidovat. Lidem a lidstvu chce prý pomoci. Vlastně o zabíjení mluví jen ve spojitosti se mnou. Hodí se to i mně – kde jsou lidé, budou informace. A potom je tu ještě má sestra, která odešla před týdnem z domova, od manžela a od syna, kterého miluje. Myslím, že miluje oba. Kdybych ji našel, okamžitě se mé znalosti znásobí, protože tak úplně bez indicií nejsem. Dopátral jsem se toho, že firma, ve které má sestra pracovala,

je majetkem jistého ministra planetární vlády, který letěl s předsedou na první jednání lidí s mimozemšťany. To nejspíš on získal předsedu na stranu telepata. Nějakým tím pomocníkem, jak tomu říkáte. Ať už to znamená cokoliv. Obrazy z tohoto města jsem zachytil mezi telepatovými výhrůžkami. Určitě má nějaký význam v jeho plánech.

Měli bychom ještě zvědavou otázku – proč to město lidé opustili?

Došlo k tomu v souvislosti s našimi možnostmi cestování kosmem. Když jsme objevili cestování subprostorem, většina lidí odešla ze Země. Jednak se založilo již několik desítek kolonií, ale především celých osm desetin se vrhlo na průzkum vesmíru. A pak je to otázka fungování: klesne-li počet obyvatel pod určitou mez, začnou skomírat služby, není dost peněz na opravu existující infrastruktury a přestanou se vytvářet příležitosti. Postupně to upadá, mizí obchody, doprava začne váznout a tak dále. Město se dál vyprazdňuje, až je úředně nařízeno vyklizení a vyhlášen zákaz vstupu. Ale ten nikdo nehlídá. Prostor si vezme zpět příroda. Docela jí to jde.

Cítíme z tebe únavu, Adame. Jsi sice receptivní jedinec, ale dost tě taková komunikace unavuje. Navíc tě zítra čeká další dlouhý pochod. Naše silové pole naše vyzářování poměrně dobře tlumí. Navíc máme od dvaadvacáté hodiny do páté ranní velký útlum, takže tě nebudeme rušit ani světlem. Dobrou noc.

Děkuji za všechny ty informace, opravdu si přijdu vysílený. Zabalím se do fólie a prospím se. Dobrou noc.

* * *

Když se Adam probudil, už šíralo. Harry ležel pod keřem a zdálo se, že ještě spí. Adam dál seděl bez hnutí a přemýšlel. Potom se však ozval hladový žaludek a Adam musel opustit svůj vyhrátý kokon.

Přestože se pohyboval opatrně, aby neprobudil Harryho, nepodařilo se. Zřejmě ta křupající zmrzlá tráva představovala pro psy uši vyhlášení poplachu. Okamžitě vyskočil, evidentně připravený vydat se na další cestu.

Také rostliny zaznamenaly Adamovo probuzení:

Dobré ráno, příteli.

Dobré ráno.

Našli jsme mezeru v našich znalostech a celou noc jsme o tom přemýšleli. Slovo známe, ale nevíme, co je k tomu třeba: kdy se ze dvou lidí stanou přátelé?

Většinou to vyplývá z nějaké zvláštní situace: jeden druhému nezištně pomůže a pak zjistí, že si rozumí a nebylo by špatné, když se uvidí znovu. Nebo je svedou dohromady okolnosti a oni jsou dlouhodobě spolu ve škole, v zaměstnání nebo při nějaké zájmové činnosti. Fungují především společné zájmy, ale někdy se přátelství zrodí z neštěstí, ze společné bolesti. Na

přátelství ovšem někdy stačí přesvědčení, že ten druhý nedá dopustit, aby mi bylo ublíženo. Nebo že mi pomůže v nesnázích – i kdyby šlo jen o drobnost jako poškrábání na místě, kam si nedosáhnou. Myslím, že tohle je ten případ. Vaši nabídku přijímám. Přátel není nikdy dost a je jedno, zda je to člověk, ryba nebo rostlina.

Děkujeme. Nicméně jsme hledali, čím bychom to přátelství stvrdili, a našli jsme způsob, jak ti být užiteční. Podařilo se nám, aniž bychom zkrížili naše vyzářování s tím zlým telepatem, prozkoumat koridor až k tomu opuštěnému městu. V cestě ti nestojí nic, co by Harry neodhalil, před čím by tě neochránil.

Jste moc hodní, děkuji.

To ještě není vše. V samotném městě už ale číhá nebezpečí na každém kroku. Je tam spousta zvířat, povětšinou ta nebezpečná. Ony se ty velké rovné plochy vyhráté sluncem líbí všem a jako obvykle: ti silní vyhnali ty slabé. Měl jsi pravdu, v městě jsou také lidé. Nikdo na naše ohledávání nereagoval, není tam nikdo receptivní. Jsou v podzemní továrně, umístěné pod hlavním náměstím, které jsi viděl v těch obrazech. S těmi obrazy se nám to ale nelíbí – s psychickým polem toho telepata máme zkušenosti a on takové chyby nedělá. Bude v tom něco jiného... Narazili jsme tam na jednu zvláštnost, kterou jsme ale nedokázali prozkoumat. Nejsme si jistí, jestli od nás chceš slyšet i domněnky, pochybnosti a podezření.

Určitě ano. U nás se říká, že víc hlav víc ví. A také že nikdo neví všechno. Určitě to platí i o společenství inteligentních rostlin. Nikdy nevíte, jaká drobnost uvízla v paměti toho druhého a pro pochopení problému se může ukázat jako klíčová.

Asi sto metrů za oním náměstím je obří modrá krychle, částečně rozpadlá jako většina budov, kterou jsme identifikovali jako knihovnu. Dovnitř té ruiny jsme ale nepronikli, protože nám v tom zabránila obrovská psychická síla. Má podivnou strukturu, jakou jsme ještě nepoznali. Můžeme říct jen, že je vnímavá a inteligentní. Zkusili jsme pár figlů z různých směrů, ale vždycky nás zastavila.

Tam by telepat mohl mít řídicí centrálu, navrhl Adam.

Myslíme, že ne. Tahle síla, kromě jiné struktury, si s námi hrála. Získali jsme z toho pocit, že naši snahu dostat se dovnitř vnímá jako hru a dobře se u toho baví. Ten zlý telepat ale všechno bere smrtelně vážně... Jestli se tam odvážíš, mohlo by tam být pro tebe něco důležitého. To budeš muset zjistit.

Ještě jednou děkuju. Na síti je pohled na město schválně rozmazaný, takhle mám alespoň nějakou představu.

Není nám jasné, podle čeho se orientuješ. Vzdálenost je velká a i malá odchylka je potom znát. Máš přístroje, nebo snad lidé mají nějaký magnetický smysl jako tažní ptáci?

Přístroje použít nesmím, telepat by ihned zjistil, že své psychické pole maskuju. Magnetický smysl by se hodil, ale lidé ho nemají. Učil jsem se orientovat bez přístrojů na velké ploše už na škole, jinými slovy mám slušný výcvik. Včetně nějaké té praxe. Navíc jsem si to hodně zjednodušil: na síti jsem si našel několik kopců, které mi stojí v cestě a které nemohu minout, a nechal jsem si zobrazit pohled z nich ve svém směru. Je to sice fyzicky náročnější, ale spolu s dalšími metodami mi to zajistí, že nezabloudím.

*Pak ti tedy popřejeme šťastnou cestu, příteli. A nezapomeň na nás!
Nezapomenu a vrátím se pro vás. Na shledanou!*

+ + +

4. Staré město

Třetí den po deváté hodině stanuli na posledním kopci, pod nímž přenocovali a odkud nyní spatřili smutné, opuštěné město, sevřené lesy.

Na rozdíl od jiných nebylo toto město opuštěno hned na začátku exodu. V sedmdesátých letech minulého století dokonce zareagovalo na uvolnění okolních prostor a celé se přestavělo.

Koncem století, aniž by se počet obyvatel nějak výrazně zvýšil, zabíralo dvojnásobnou plochu, ale byla to dokonalá kombinace architektury, techniky a přírody. Bylo po všech stránkách soběstačné a stoprocentně udržitelné.

Úbytek obyvatel na planetě však pokračoval a pro mnohé obyvatele měst bylo lákavé začít se starat jen o sebe. Rodinné farmy s rozsáhlými poli, lesy či sady rostly jako houby po dešti. Nepřekážely si. A prosperovaly.

Ostatní lidé se pak stáhli do velkých měst, kterých bylo na planetě jen pár desítek a která zajišťovala průmyslovou výrobu, kosmickou dopravu (na řádný astroport potřebujete hodně velkou plochu), vědu a výzkum.

* * *

Před polednem narazil člověk a pes na příjezdovou cestu, překvapivě zachovalou silnici. Do města zbývalo už jen osm kilometrů, ale zatím z něho nic neviděli, protože silnice se vinula mezi zalesněnými kopci.

Na posledním úseku, kilometr dlouhé rovince, však Adam raději ze silnice sešel do řídkého lesa na levé straně. Nepotřeboval dalekohled, aby mu bylo jasné, co za kopečky se to v poledním slunci povaluje na silnici na okraji města. Stačila mu Harryho zježená srst.

Cestou si vyhlédl sušinu a vyrobil si pořádný sochor. Harry nemohl zapřít městského psa. Pořád kolem Adama pobíhal a nechápal, co to bude, až to bude. Teprve když Adam sochozem několikrát zatočil, až to zasvištělo, a potom jednou ranou rozprostřel ztrouchnivělý pařez po palouku, pochopil. Kvitoval to radostným poskočením a zdálo se, že mu to pozvedlo sebevědomí.

Po třetí hodině vstoupili mezi domy. To dokonalé souznění člověka a přírody vedlo k tomu, že se příroda města zmocňovala snadněji a rychleji. Adam tak získal představu, jak to asi vypadalo v okolí zámku, kde spala

princezna Růženka.

Adam se cestou rozhodl, že půjde nejprve do knihovny zjistit, kdo že se tam skrývá. Obcházel centrální náměstí velkým obloukem, protože Adam očekával, že v ulicích bude spousta stráží – nejspíš lidé, ale možná také robotické celky.

Na širokých ulicích, orientovaných ke slunci, polehávala nebo se líně procházela všelijaká velká zvířata. Nesourodá dvojice je překvapila, ale neměli zájem o nějaký boj a šli jim z cesty. Nevhodnost takového počínání podporovala Harryho velikost a sochor v Adamově pravačce. Po setmění se to ale určitě změní.

Tu takzvanou knihovnu nemohli přehlédnout: ve městě plném nanejvýš třípatrových budov byla pětipatrová krychle jako pěst na oko. A to pater měla původně šest, ale střecha se již dávno propadla.

Ulice je vedla přímo k hlavnímu vchodu. K vysokým a širokým dveřím s pravým křídlem vyvráceným vedlo třístranné schodiště o třech schodech. Zlatá destička vedle dveří plnila svou funkci a zaujala Adamovu pozornost.

Kvalitním tiskem vyvedený nápis říkal, že přestavba Informária v roce 2085 byla provedena za přispění, ale koho se nedalo zjistit, protože těch několik znaků bylo dokonale vyškrábáno. Níže se však vybledlými písmeny skvělo doporučilo, kam si tu dotaci, a možná celou budovu, mají příště strčit.

Adam se zasmál a protáhl se vyvrácenými dveřmi do široké chodby, plné prachu a harampádí. Harry za ním. Adam se k němu otočil:

„Harry, zůstaň na místě. Hlídej!“

Harry poslechl, dokonce našpicoval uši. Adam udělal ještě tři kroky a stejně velkými vnitřními dveřmi, otevřenými dokořán, nahlédl do prostorné haly, kde podél stěn byly boxy, v nichž jste si v klidu mohli vyhledat a vstřebat potřebné informace v kvalitě stonásobně lepší, než poskytovalo domácí vybavení.

Pak si uvědomil, že něco pociťuje zleva. Vrátil se do chodby a po chvíli si všiml úzkých dveří, částečně krytých levým křídlem vnitřních dveří. Protáhl se rozbitými dveřmi bez výplně a ocitl se ve velké místnosti, která byla plná rekvizit, z větší části poškozených. V odpoledním slunci, pronikajícím trhlinami v nosné zdi, byly jasně viditelné přímo geologické nánosy prachu.

Přelétl pohledem po stěnách a leknutím zkoprněl. V nejvzdálenějším rohu se u stropu vznášela velká, poloprůhledná koule s množstvím výběžků. Obří vir! Adam se rychle vzpamatoval a zahájil komunikaci:

Bud' zdráv. Kdo jsi?

Dali mi jméno Gal. Ty mě snad vidíš? To bys neměl!

Jmenuji se Hopsal. Vidím tě jen napůl. Proč bych tě vidět neměl?

Protože lidé do čtvrtého rozměru nevidí.

Aha! No, nejsem až tak obyčejný člověk, ale o téhle schopnosti jsem nevěděl. V té neobyčejnosti jsem ale z větší části nevinně. To si jen matka příroda ze mě udělala pokusného králíka.

Vím přesně, kdo jsi. Proto jsem tady... Nesváděj to na přírodu, myslím, že v tomhle má prsty ten vědozvěst. Esencie.

Máš přehled! A souhlasím, je to velmi pravděpodobné. Poslal tě Bog nebo Dian? Patříš ke stejné civilizaci, že?

Patřím nepatřím, ti dva čmucharové o mně nemají nejmenší tušení. A s tím jejich trapným úřadem nemám nic společného! Doufám, že ani nikdy mít nebudu. Taky doufám, že tě ani nenapadne se těm čmucharům o mně zmínit.

Znělo to znechuceně, až pohrdavě. Vypadalo to na opozici. Adam si jen vzdychl:

Tak proč jsi tady, Gale?

Do vaší galaxie jsem se vydal na zkušenou. Na Zemi jsem proto, že s lidmi je největší zábava ze všech takzvaně inteligentních tvorů v Mléčné dráze. Jste slepí jako třídní kotě. Ovšem kromě tebe. A tady jsem proto, abych ti pomohl... Chtěl bych tím konečně srovnat jednu starou záležitost.

Vezměme to chronologicky: jakou starou záležitost?

Vzpomeň si na planetu Gé před více než třemi lety. Když ten bojechtivý cet málem tu vaši kolonii potopil. Myslel si, vlastně i ty sis to myslel, že je třeba další útok, protože předchozí nebyl pořád dostatečný. Chci říct, že kdybych tomu nezabránil, potopily by se Delfi ještě před tím, než jsi přivedl Boga. Podařilo se mi, aniž si toho cet všiml, zpevnit několik nosníků hned po tom, co on narušil jejich uchycení do skály.

Věřím ti. Uvádíš nezveřejněné podrobnosti. Dodatečně ti děkuji za pomoc. Není mi však jasné, proč ses nacházel na Parnasu právě v té problémové chvíli.

To je právě ta stará záležitost. Přivolala mě tam smrt Lega Komaxe... Když jsem k vám přišel, byl Leg na Parnasu již mnoho let. Na Zemi jsem opakovaně narážel na jeho práci a rozhodl jsem se s ním seznámit. Opravdu výjimečný člověk. Když jsem po jeho smrti na Parnasu zjišťoval, co se tam vlastně děje, ty jsi krátce nato zjistil, že ti byl ukraden transgalaktický spoj. Mám sice z lidí srandu, ale být na začátku řetězce příčin vedoucích ke smrti skoro čtyř tisíc z nich, to je i na mě moc... Víš, Adame, jsem totiž do toho průšvihů se zmizením spoje zapletený. A tohle byl ten nejjednodušší způsob, jak zachránit, co ještě zbylo. Lidé mluví o zachování tváře. Navíc to byl způsob bezpečný: ve chvíli, kdy ten čmuchar měl plno práce se zastavením útočícího ceta, já jsem se vrátil na Zemi.⁵

Pane jo! To je pořádný propletenec! To, co jsi udělal, se u lidí nazývá účinná lítost a bere se za polehčující okolnost. Kdo tedy ten Bogův vysílač vzal, když ne ty? A jak to udělal?

Jistý Gerar, bývalý agent planetární vlády. Bývalý, protože už tehdy byl v důchodu. Dal jsem mu k dispozici chytrou krabičku, která mu umožnila přes čtvrtý rozměr provádět všechny ty věci, o kterých sníte, ale neumíte. Teleportace, neviditelnost a spousta dalších. Vybral jsem si ho, protože i po

5 Adam v Delfách, strana 174 uprostřed

letech služby měl silné svědomí. V rámci lidí vážně něco neobvyklého.

To je pěkný figl: jak ovlivnit vývoj civilizace, ale tvářit se, že za nic nemůžeš. Kdyby tě snad Bog dopadl, že?

Jen jsem vytvořil možnost. Nestandardní, ale jen možnost – cíle a způsoby si Gerar vybíral sám. Navíc nemůžeš popřít, že výběrem příjemce jsem zabránil páchání zla.

Ta krádež vysílače asi bylo co?

Chyba! Omyl! Srandička, která se zvrtila! Odfláknutá rekognoskace terénu z mé strany. Gerar sice o Bogovi věděl, ale já jsem se mu nikdy neukázal, takže nemohl reagovat. Když jsem ale zjistil, jaká je situace, pěkně jsem mu vyčinił.

Sebral jsi mu tu krabičku?

Ne. Jak jsem řekl: Gerar má svědomí. Sám ji odložil. Od té doby ji ani jednou nepoužil.

A co jsi udělal s vysílačem?

Hodil jsem ho do Slunce. Jinak by ho ti čmucharové našli.

Je zřejmé, Gale, že i ty máš svědomí. Odpouštím ti, pokud o to stojíš. Domnívám se, že Gerar ale ne. Hmm... a sobě asi taky neodpustil.

Přesně tak to je.

Tím se dostáváme k aktuální situaci. Jak mi můžeš pomoci? Třeba mě přenesesh někam daleko, mimo dosah toho neznámého?

Už sis do mě kvůli ovlivňování vývoje jednou rýpnul. Ale když se jedná o tebe, nevadilo by ti to, co? Pokrytče! S Gerarem ti to přišlo jako figl, ale já jen hledám kompromis mezi ignorací a nemístným zasahováním. Proto tě nikam přenášet nebudu... Ale říkal jsem si, že ti doplním informace. Abyš nebyl tak zmatený a mohl promyslet další postup.

Ted' mě něco napadlo: těm rostlinám, které jsi do knihovny nechtěl pustit, přišel ten opakovaný únik obrazu místního náměstí dost podezřelý. Takže to nebyl vedlejší efekt telepatova sledování, ten obraz jsi mi opakovaně poslal ty! Je to tak?

Ano. Správná úvaha.

Taky jsem si uvědomil další věc: jak to, že spolu tak dobře komunikujeme, když mám tu sítku ve vlasech. Je snad neúčinná?

Nemusíš se bát, Esencie ti poradila dobře. Komunikujeme, protože své vyzářování modifikuju tak, aby to fungovalo. Jenže tuhle modifikaci dovede udělat jen čtyřrozměrná bytost – a tou zlý telepat není. Tvé vyzářování je pořád na úrovni bobra, co dovádí se samičkou.

Bobrovi by se takový průměr asi nelíbil... Chceš říct, že zlý telepat je člověk?

Ano.

Je na Zemi?

Ne. To je na tom to kouzelné, ba přímo geniální!

Aha. Takže ty víš, kdo to je a kde má základnu?

Vím. Ale říct ti to nemůžu, protože to už by bylo zasahování do přirozeného vývoje vaší civilizace.

Adam nad tím chvíli přemýšlel a Gal mlčel. Adamovi se to rozleželo:

Asi chceš říct, že kdyby to byl mimozemšťan, který by chtěl lidstvo zotročit, řekl bys mi to. Ale takto je to pořád vnitřní záležitost lidí?

Přesně. Těší mě, žeš mě hned nezačal obviňovat, že jsem zlý. Jak jsem řekl před chvílí: opravdu se snažím vybalancovat lhostejnost a vedení za ručičku.

Nelíbí se mi to, ale chápu tě. Pochop taky ty mě: vypadá to jako pokrytectví, ale musíš chápat, že se snažím získat nějakou výhodu, protože mi jde o život. A jaksi na tom svém lpím přeci jenom víc... Chceš mi doplnit informace? Tak mi řekni, jestli je v podzemí má sestra.

Tak vida, ono nejde jen o tvůj život! Nevím, ale snadno se to dá zjistit. Jak vypadá?

Adam si vybavil svou sestru – ale ne jako fotografii, ale jako bustu na otáčivém podstavci. Gal obratem hlásil:

Ano, tvá sestra je tam dole taky.

Můžeš, nebo nemůžeš ji odtamtud vytáhnout?

Můžu, ale není to dobrý nápad. Nemáš-li pro ni oblečení, třídenní cestu zpět nezvládne. Tady ji nechat nemůžeš a tam dole se jí nic hrozného neděje. Až odstraníš telepata, osvobodíš ji spolu s ostatními.

To je fakt. Bude muset počkat. Děkuju ti... Víc mi toho asi neřekneš.

Chybí už jen to nejdůležitější – jak dál. Poblíž tohoto kontinentu, kousek od oblasti, kterou nazýváte Portugalsko, je ostrov Terceira. Tam shromažďuje telepat pro něho nebezpečné osoby. Tady máš pohled svrchu... Vytvořil jsem nad námi silové pole. Klidně si vytáhni epap a poznač si souřadnice.

Telepat ovšem ovládl řídicí struktury i výkonné složky! Bez boje se tam nedostanu, ani můj nejmocnější přítel s tím moc nenadělá! Asi poslechnu dobré rady: nikdy nebojuj sám! Pokusím se dát dohromady mé spolužáky a proniknout do Aminy... Tak diktuj, Gale... Ještě jednou děkuju za pomoc.

Je toho spousta, co lidé v takové situaci říkají. Tak jen, že ti držím palce, Adame. Sbohem!

Zmizel rychleji než pára nad hrncem.

* * *

Adam se protáhl rozbitými dveřmi na hlavní chodbu. Harry tam způsobně seděl stále na stejném místě. Ostatně nudit se nestihl – telepatický dialog netrval ani tři minuty.

„Pojď, Harry, tady jsme skončili,“ řekl, pohladil Harryho mezi ušima, hodil si batoh na jedno rameno a zamířil ven.

V tom se ozval svistot, který sílil. Adam měl dost zkušeností, aby ihned určil druh stroje, co takový zvuk vydává. A také přibližnou vzdálenost, kde se nachází. Byl příliš blízko!

„Rychle ven, Harry, ať nám to tu nespadne na hlavu!“

Ani nedopověděl, a budova se začala třást. Zatím se ze stěn jen sypal prach, ale Adam si dobře všiml praskliny na stropě, která se nebezpečně rychle šířila a rozevírala. Harry ho na posledních metrech dokonce předběhl. Prosmýkl se vyvrácenou polovinou vstupních dveří, hned se zastavil a začal zuřivě štěkat.

Když se Adam protáhl ven, viděl jeden z posledních modelů Zmije. Přeběhl mu mráz po zádech, když si vzpomněl, že se Zmijí první série si na škole užil fingovanou havárii v Amazonském pralese. Že byla fingovaná, se samozřejmě dozvěděl až po cvičení.

Harry nebyl pes, co by štěkal na každý lístek, co se pohne. Ba ani na kluzák. On vlastně křičel na zvířata, co by před strojem neutekla: *Nebezpečí! Nebezpečí, rychle utíkejte co nejdál!* Správně totiž předpokládal, že Adam k přistávajícímu stroji půjde, a když všechny vystraší, bude sám mít méně práce s jeho ochranou.

Adam pomalu sestupoval ze schodů, protože si stále nebyl jistý, zda má jít ke stroji, nebo začít utíkat. Samotný stroj, polepený reklamními výkřiky a logem městské půjčovny, ozbrojený určitě nebude, ale třístavové prosklení kabiny znemožňovalo poznat pilota.

Hluk velice rychle utichal, kabina se otevřela a pilot si sundal přilbu. Vyvalila se záplava kudrnatých vlasů. Ema!

„Adame,“ křičela, „rychle sem! Ať nám sem neskočí nějaká potvora!“

Adam se hned rozběhl. Harry za ním. Ema si zase přilbu nasadila, a když doběhli ke kluzáku, podezřele si psa prohlédla:

„To je Harry z usedlosti?“

„Ano. Nemůžem ho tady nechat!“

Ema posunula kryt kabiny ještě dál a Adam s Harrym se nasoukali na zadní dvě sedadla. Ema hned aktivovala automatiku, kabina se uzavřela a turbíny naběhly do otáček. Adam si rychle nasadil přilbu a do interkomu zvolal:

„Zůstaň na úrovni střech, dám ti souřadnice!“

Než odstartovali do deseti metrů, vytáhl Adam z batohu epap a dal Emě souřadnice. Byla samozřejmě zvědavá, kde k nim přišel.

„Do města, přímo sem do knihovny, mě zavolal mimozemšťan Gal z Bogovy civilizace, který se sem přišel tajně bavit na náš úkor. Nevysvětlil mi, proč jsme nejzábavnější civilizace v Mléčné dráze, ale na ten Bogův kontrolní úřad, který u nich vede Dian, má obdobný názor jako mnozí pozemšťané na náš berňák.“

Pak ji požádal:

„Najdi vhodné místo k přistání, nějaké blízké malé letiště s provozem, aby nebylo tak zřejmé, že letíme právě tam. Tohle místo bude mít určité protivzdušnou obranu. Viděl jsem letecký snímek, je to asi deset kilometrů od

moře. Klidně začnu desetikilometrovým pochodem.“

Ema chvíli manipulovala s řízením a pak se zasmála:

„Říkal kousek? Může se mu to tak zdát, když je z jiné galaxie. Je to přes tři tisíce kilometrů! Měla jsem si vzít nadzvukový tryskáč.“

„Aha... Není to málo, ale tahle Zmije to určitě zvládne. V jakém je to časovém pásmu?“

„Mínus tři hodiny. Bude to, jako bychom letěli hodinu a něco.“

„Dobře, Emo, tak letíme.“

* * *

Když Ema všechno nastavila a kluzák se dal do pohybu, oznámila:

„Máš smůlu, Adame, žádné letiště s provozem tam není. Tedy letiště tam je, ale tak akorát pro kluzáky – parkoviště u některých supermarketů bývá větší. Aktuálně na ostrově nežije ani stovka obyvatel. Rozprchlí se už v šedesátých letech.“

Chvíli zvažovala, zda se může takhle vyptávat, ale zvědavost zvítězila:

„Co tam má být?“

„Telepat tam prý shromažďuje nepohodlné osoby. Má to být další krok v mé informovanosti. Ten hajzlík totiž není na Zemi a mezi nepohodlnými lidmi budou určitě také ti, co ví nebezpečně mnoho.“

„Jak tohle všechno víš? Od toho Gala?“

„Ano. Všechno ti povím: zažili jsme s Harrym, přesněji díky Harrymu, vážně neuvěřitelné věci...“

Ema bez jediného slova poslouchala, a pokud si myslela, že si Adam vymýšlí, nijak to nedala najevo. Když nakonec lehce dramaticky popsal průchod městem, ozvala se:

„Ve skutečnosti má na Zemi slovo *cliste* svůj význam: v mém nářečí to znamená chytrý, moudrý. Řekla bych, že i ten název druhu odchytili z éteru, že ho v paměti nemají.“

„Díky. Je to pravděpodobné a odpovídá to realitě. Tyhle rostliny jsou opravdu chytré. Jestli moudré, to nevím. Nemusí to být totéž... Abychom to nezamluvili – mockrát ti děkuju, přiletěla jsi v pravý čas. Vlastně až podezřele přesně! Taky mě udivuje, že ti dovolili letět – to už všechny zákazy odvolali? Teď mluv ty, a vem to pěkně od začátku.“

„Zákaz startu a přistání soukromých lodí pořád platí. Dokonce se rozšířil na lodě kolonií včetně pravidelných linek. Slyšíš dobře: na Zemi už není jediný hvězdolet z kolonií a další nesmí přistát. Mezikontinentální lety jsou omezeny na pravidelné linky. Ale my máme výjimku. Vážně! Vezmu to od začátku, jak chceš, ale netvrdím, že tomu rozumím...“

U oběda, přibližně před dvěma hodinami, se mi zatočila hlava, až mi vypadla vidlička z ruky. Pak jsem viděla tenhle kluzák z půjčovny, jak startuje a já sedím v něm. Bylo to jak kaleidoskop: jak jsem mrkla, obraz se změnil. Následoval letecký snímek tohoto města a potom záběry z mého přistání u knihovny. Na schodech jsi stál ty. Ovšem bez psa. Nakonec kancelář oné

půjčovny, kde nějaký chlap telefonuje. Najednou mi zazvonil komunikátor a onen chlap z půjčovny mi řekl, že povolení k mezikontinentálnímu letu právě dorazilo a že kluzák bude do hodiny připraven. Zmohla jsem se na zmatené díky a asi bych se vydala na cestu k psychiatrovi, kdyby se mnou nebyl Xaver. Ten řekl, že je to tvoje žádost o pomoc a já mám okamžitě vyrazit do půjčovny... Tak jsem tady! Řekni, že nejsem cvok!“

„Přiletěla jsi přesně v okamžiku, kdy jsem se chtěl vydat na zpáteční cestu, tajně se připlížit k městu a sehnat pár mých spolužáků. Nebo něco podobně zoufalého. Nejsi cvok, ale já nejsem ten, co ti ty obrazy posílal. Esencie mi změnila mozek, to ano, ale pořád jsem jen receptivní, nejsem telepat!“

„Tak dobře. Kdo dokázal zajistit povolení k letu a zavolal mě sem?“

„Určitě zase ten Gal... Vykládal, že se přišel bavit, a ne ovlivňovat vývoj naší civilizace. Proto mi nechtěl prozradit, kde se telepat skrývá. Protože je to člověk, tak to je vnitřní záležitost lidstva. Prý by zasáhl jen v případě, že by lidi chtěl ovládnout jiný druh. No, ale jak se zdá, tak s tím nezasahováním to...“

Najednou mu neviditelná síla stiskla rty, až mu cvakly zuby. Spatřil obraz mračícího se prototypu rodiče s rukama u boku a s pořádnou rákoskou a pak mu v hlavě zaduněl následováním hodný pokyn, ovšem s intenzitou megafonu:

Míň mluv, víc mysl!

+ + +

5. Ostrov nedaleko

Kluzák se blížil k ostrovu. Tady měli půl šesté.

Najednou se kluzák naklonil a autopilot hlásil, že z příkazu řízení letového provozu musí začít kroužit tam, kde právě jsou. Bližší informace hovořila jasně: na soukromý astroport dvanáct kilometrů od letiště bude přistávat hvězdolet. Adam zajásal:

„Říkala jsi, že provoz soukromých hvězdoletů je blokován. Z toho mi vyplývá, že tenhle hvězdolet patří tomu podlému telepatovi. Proto mě sem Gal poslal: logicky taky poletí zpátky a já se tak dostanu na telepatovu základnu.“

„A jak se na ten hvězdolet chceš dostat, Adame? Myslím, že tvé utajení vydrží asi tak dvě vteřiny!“

„Nejprve je třeba řádný průzkum a pak jsou tři možné cesty: jako náklad, jako otrok, nebo jako stráž. Podle toho, co tam najdu a co půjde snáz.“

„Předpokládáš, že odtud ty lidi odváží? Proč?“

„Nevím. Třeba proto, aby je hodil do nějaké hvězdy. Ale to je velice nepravděpodobné, podle klístenů je to lidumil. Spíš sváží na svou planetu pracovní síly. V dnešní době jsou lidé dostupnější než roboti.“

„Ale těch starostí!“

„Jaké starosti. Určitě jim neplatí zdravotní pojištění ani dovolenou. Odbory tam určitě taky nemá. Pracovat mohou nazí, spát mohou na podlaze, jídlo s dávkou preventivních léků dostanou z automatu, a jestli pomocníci, které telepat podle klístenů používá, jsou alespoň trochu k něčemu, nehrozí tam ani žádná vzpoura.“

„No fuji! A to má takhle dopadnout se všema?“

„To nevím. Dost to koliduje s tím lidumilem, že? Ale takové stádo zase ovládneš snadněji než tou nejdokonalejší mediální masáží. Pravda, když máš takové stádo, nepotřebuješ už nákladný cirkus jménem demokracie... Nemusí to být až tak špatná společnost,“ zasníl se Adam. „Bez právníků a novinářů!“

Nestihli obletět ani jeden okruh, a telepatův hvězdolet přistál. Operátor na řídicí věži letiště, oprýskané věžičce z minulého století, se divil, že dostali povolení k letu z Evropy. Nechal jim přidělit stání, místa bylo dost, a prohlásil, že se těší na návštěvu prvních Evropanů v tomto století.

To bylo podzřelé!

Adam nad tím přemýšlel tak dlouho, až kluzák přistál. Všude byl klid. Tak jako většina pozemšťanů ani zde nikdo o nějakém nechtěném převzetí moci nic netušil. Že ti *pitomí úředníci* omezili lety soukromých letadel, bylo sice neobvyklé, ale nikdo se nad tím nepozastavil déle než na několik (s-)prostých vět.

Od řídicí věže k nim přicházel prošedivělý, sotva padesátiletý muž a něco hnědého žmoulal v puse. Teprve, když vypustil oblak bílého kouře a směšně přitom přivřel levé oko, pochopil Adam, že vidí neobvyklý anachronismus, skutečnou raritu – kuřáka. Dobré dvě sekundy ale musel přemýšlet, než přišel na to, že to hnědé se nazývá doutník, a ne cigareta.

* * *

Ema odložila přílbu a otevřela kabinu.

V tom okamžiku muži došly souvislosti a on chvatně hodil doutník na beton a špičkou boty ho uhasil. Několikrát se silně nadechl a vydechl a s nataženou rukou se řtil k Emě, která seskočila na plochu.

„Dobrý večer, madam. Vítejte. Jmenuji se Adao Deisiu a jsem jediná lidská bytost v okruhu deseti kilometrů. Co vás sem přivádí?“

„Dobrý den,“ usmála se Ema a hodila to na Adama. „Já tu jenom řídím, musíte se zeptat šéfa.“

Deisiu se hned představil také Adamovi a upřel na něho zvědavý pohled. Pak pokýval s ukazováčkem pravé ruky nataženým k Adamovi a zamyšleně konstatoval:

„Vás už jsem někde viděl. Prozradíte mi své ctěné jméno?“

„Ano, ale až uvnitř. Máte tady nějakou místnost pro návštěvy?“

„Samozřejmě máme. Madam, zavřete si kabinu, máme tady taky dost zvědavých zvířat... Ale to je krásný pes! Vezměte ho s sebou, máme místnost i pro psí návštěvníky... Pojdte!“

Adam pokynul Harrymu, Ema uzavřela kabinu a šli za Deisiem, který na ně čekal mezi dveřmi do věže. Otevřel první dveře vpravo a ukázal do úzké místnosti, vybavené několika prefabrikovanými pelíšky různých velikostí:

„Ať si vybere.“

Adam nasměroval Harryho dovnitř a informoval ho, že tady musí počkat a že mu přinese něco k jídlu. Vyslal k němu jeho vlastní obraz: jak leží ve své boudě a má před sebou plnou misku. Harry okázale několikrát zamával oháňkou – snad to mělo znamenat, že obraz zachytil. Adam si vzpomněl, že Emě tvrdil, že není telepat. Ale na psy, nebo přinejmenším na tohohle psa, to asi stačí!

Deisiu chtěl za Harrym dveře zavřít, ale Adam ho zadržel:

„Nechte dveře dokořán, prosím. Ať se cítí jako host. Nemusíte se obávat, je to chytrý pes, nikde vám tu běhat nebude. Ručím za něho... Měl byste pro něho něco k jídlu?“

„Náhodou mám. Kolega si sem vodí nepěkného buldoka a má tu pořádné zásoby. Malý moment.“

Došel až pod točité schodiště, vedoucí patrně do řídicí místnosti, za velkým pytlel nahmatat keramickou misku, z pytle nabral podezřele vypadající granule a misku podal Adamovi. Se smíchem zareagoval na jeho nejistý pohled:

„Nebojte se, pane Hopsale, ten kamarádův čokl je pořád mezi námi a ještě si u toho mlaská.“

„Aha, už víte, odkud mě znáte... Harry vám děkuje.“

Deisiu se znova usmál:

„Pojďte si sednout, rád si popovídám s prvními Evropany v tomto roce... Vlastně také s první celebritou v tomto století.“

* * *

Místnost byla sice cítit kouřem, ale ne nijak výrazně. Nábytek byl evidentně z minulého století, ale gauč a křesla byla jen z minulého desetiletí. Deisiu je posadil na gauč a sám si sedl na nejméně prosezené křeslo. Adam se podívil:

„Jak jste to myslel s tou celebritou?“

„Poslední tady byla v devadesátém osmém. Uspořádala koncert pod širým nebem pro dva tisíce lidí – skoro všichni tehdejší obyvatelé ostrova. Dneska by nefungovalo ani to... Proč jste tady, pane Hopsale?“

„Tak koncert nechystám. Jdu se podívat na tu farmu, nebo jak tomu říkáte, co tam před chvílí přistál ten hvězdolet.“

Deisiu si to chvíli rovnal v hlavě a pak spustil sám od sebe:

„Kdysi tam skutečně byla farma, později se to ale změnilo na výcvikové středisko. Prakticky ve stejnou dobu, kdy jsem přišel na ostrov, středisko skončilo. Tak to zůstalo do jednatřicátého roku. Tehdy to koupilo ministerstvo kolonií a uklidilo tam asi stovku lidí, které repatriovalo z nějaké rozpadlé kolonie. No prý proto, že o civilizovanější místo nestojí. Donesly se ke mně nějaké drby o tahanicích mezi obyvateli a ministerstvem z loňska. Vlastně to bylo předloni – nějakajma právnicejma kličkama to od ministerstva zalevno odkoupili a pak si tam udělali svůj astroport, což se ale úředníkům nelíbilo. Jak jste viděli před chvílí, ministerstvo spor prohrálo... Teď vy, pane Hopsale. Z toho šílenství před sedmi roky a z pozdějších zpráv jsem si vytvořil nějakou představu. Příznám se, že tu jsem korigoval asi tak před třemi roky podle vašich stránek. Na základě toho soudím, že váš přílet malým kluzákem v době zakázaných letů není nějaká procházka, že nejste na výletě za krásami našeho ostrova. Řeknete mi víc?“

„Zákaz soukromých letů a pravidelného spojení s pozemskými koloniemi je viditelná část průšvihů, do které jsem se připlétl. Existuje hodně dobře utajená organizace, která de facto v tuto chvíli Zemi vládne. Odstrihla nás od kolonií a zákazem letů paralyzovala prakticky jakýkoliv možný odpor. Policie zaznamenala nárůst pohřešovaných lidí. Ta organizace je shromažďuje v opuštěných městech a používá je v podzemních továrnách. Ničeho bych si nevšiml, kdyby mě neoznačili za nebezpečí pro lidstvo a nepokusili se mě zabít při fingovaném útěku při transportu. Nitky se sbíhají sem a díky vám

nabyl problém trochu konkrétnější podobu. Nějak to bude souviset s tou bývalou kolonií. Nevíte náhodou, co to bylo za kolonii?“

„Nevím, ale dá se to lehce zjistit,“ usmál se Deisiu, vstal z křesla a přešel k terminálu v rohu místnosti, „Moc ho nepoužíváme, tak snad bude fungovat. Na síti nějaké informace jsou... Než se probere, řekněte mi, proč nezavoláte své přátele?“

„Pozemští přátelé se snaží, seč mohou. Sehnali mi to letové povolení. Jestli myslíte mimozemšťany, tak máme velkou smůlu – nemám se s nimi jak spojit. I kdybych mohl odletět svým hvězdoletem, tak ani nevím, kde je hledat. Navíc je veřejným tajemstvím, že jsou z jiné galaxie. To je trochu z ruky... Copak jste našel?“

Deisiu se mračil na obrazovku tolik, že se toho nedalo nevšimnout. Nereagoval hned, ještě vyzkoušel další možnost, ale pak se obrátil zklamaně na Adama:

„Je mi líto, smazali to. Není tam nic. Dokonce jsem našel v oblíbených odkaz, co jsem si tam dal, ale stránky vůbec neexistují... Moment, přeci jen něco: pokusím se podívat na adresu... Dobře, znám název planety, byl součástí adresy: Horka... Ještě chvíli, podívám se na ministerstvo... Hmm, je tady – na planetě Horka kolonie zrušena, další kolonizace zakázána, planeta vyjmata ze seznamu kolonizovatelných planet... To odpovídá tomu, jak se ti repatriovaní chovali. Starousedlíků je tu necelá stovka, ale všem nám už dlouho leží v žaludku. Kosmické lety jsou zakázány, ale jich se to netýká? Jako potvrzení toho, že jsou problémem skutečně oni, mi tohle stačí.“

Deisiu se zase vrátil do křesla. Kolonisti z Horky mu viditelně zkazili náladu a už se tolik neusmíval. Vážně se zeptal:

„Co tedy máte v plánu, pane Hopsale?“

„Veřít se tam, využít funkčního spojení s Horkou a na místě zjistit, co se vlastně děje. On je ten problém totiž ještě o trochu složitější, ale říct vám to nemůžu – určitě byste se mi vysmál... Ale možná ne, možná mám důkaz. Dejte mi chvíli.“

Napadlo ho, že zkusí přivolat Harryho. Představil si ho, jak leží v té úzké místnosti u vchodu a pomyslel si:

Harry, pojd' sem ke mně. Místnost u schodiš, nechali jsme dveře otevřené.

Tolik se soustředil, že zrudnul v obličejí. Deisiu si toho všiml a už se chtěl zeptat, co se děje, když se ve dveřích objevil Harry a zamířil k Adamovi. Když se posadil čelem ke gauči, Deisiu protestoval:

„Říkal jste, že je...“

Najednou se zarazil, protože mu to došlo. Chvilí mu trvalo, než své podezření podrobil hodnocení pravděpodobnosti, ale pak tiše řekl:

„Vy jste ho přivolal?“

„Ano. Cítil jsem to teplo na tvářích, asi jsem zrudnul. Byl to pokus, ještě to moc neumím. Ale povedlo se. Pokusil jsem se ukázat, že telepatie existuje. Víte, Deisiu, za celým tím průšvihem je velmi silný telepat. Víím, že není na Zemi. Indicie vedou na Horku. Nevím, jak to dělá z takové dálky, ani nevím, co chce. Krom toho, že touží po mé smrti: když se mu nepodařilo mě na

Silvestra zabít psychickým úderem, poslal pro mě policejní eskortu. Víte o té farmě něco bližšího?“

„Měl jste to říct rovnou, vám bych se určitě nesmál, pane... Neříkejme tomu farma, ale vojenský prostor, protože to tak v zásadě je. Moc informací ale nemám. Nevede tam žádná cesta. Ještě předloni vedla, ale pak odbagrovali asi deset metrů asfaltu hned u křižovatky. Musí se lesem. Spíš bych řek' pralesem, už dlouho se nikdo o ten les nestará. Nevím, jak toho dosáhli, myslím, že je to protizákonné, ale na leteckých snímcích je ten prostor zamížený – je tam mnoho domů a několik hal relativně blízko sebe. A pak velký vybetonovaný prostor, končící dvěma astroterči. To hlavní, co vás bude zajímat, jsou dva volové, co neustále pobíhají po hranicích prostoru.“

„Volové? Jako vojáci?“ nechápala Ema.

„Samozřejmě, že ne,“ zasmál se Deisiu nechtěné dvojznačnosti ve svém vyjádření. „Jsou tam dva super býci se čtyřmi hlavními na hřbetě. Roboti, co se, naštěstí, nemůžou množit... Býk, co se nemůže množit, je vůl... Takže žádná nadávka.“

Znovu se zasmál a jeho nálada se vrátila do kladných hodnot. Pak ale jeho obličej potměl:

„Moc rád bych vám dal návod, pane Hopsale, jak se dostat dovnitř, ale žádný neznám. Nevím, kolik jich tam je, jak to uvnitř vypadá, ani co tam dělají... Ještě zvědavá otázka: chcete tam jít oba? Se psem?“

„Ne,“ zakroutil Adam hlavou. „Ema musí psa i kluzák do zítřka vrátit.“

„To je rozumné. Ale na noc tam určitě jít nemůžete. Uložím vás tady na gauč. Odpočnete si a brzo ráno vyrazíte.“

„Vím, že zachraňuješ svět, Adame,“ prohlásila Ema ironicky, „ale je tu ještě drobný problém. Na kluzák jsem si půjčila horentní sumu, a když to nevrátím do tří dnů, naskočí procenta jak...“

„Ano, na ten detail všedního života jsem zapomněl. Zajdi za panem Mortimerem a vkaž mu, ať ti ten kluzák obratem proplatí z peněz Rhodosu.⁶ Nečekejte, až se vrátím... Harryho vesaď na usedlosti a informuj Hermanovy. Jo, a ještě jednu věc: požádej Antónia, aby dohledal mezihvězdnou výpravu, která se vrátila před devatenácti lety a objevila kyslíkatou planetu. Kdybych to nepřežil, řekni o klístenech panu Mortimerovi a pokuste se je vrátit domů. Slíbil jsem jim to.“

* * *

Deisiu pozoroval kluzák, lesknoucí se ve večerním slunci a mizící v dálce nad mořem. Obrátil se na Adama:

„Kdo jsou kirsteni, nebo jak jste to říkal?“

„Klísteni jsou mimozemské inteligentní rostliny, které jsem našel před několika dny v lese. Nevím, jestli šlo o chybu, nebo to někdo udělal schválně, ale oni sami si uvědomují, že sem nepatří. Slíbil jsem jim, že zjistím, odkud pochází, a vrátím je domů. Ale protože si nejsem jistý, jak tenhle šílěný podnik

6 Pozemská firma: (R)aketová (HO)psalova (DO)pravní (S)polečnost

dopadne, pojistil jsem si, že se o to případně postarají přátelé.“

„Ani nevíte, jak jsem rád, že jste takový, jakého jsem si vás představoval... Navíc jsme jmenovci – Adao je místní verze Adama.“

* * *

Vrátili se do věže. Deisiu ukázal Adamovi své pracoviště a s potěšením zjistil, že by ho z fleku mohl k přístrojům pustit. Pak ho poslal do pokoje pro hosty a za minutku za ním přišel s polštářem a dekou:

„Já se natáhnu jako obvykle v řídicí místnosti, pro vás nic lepšího nemám. Ale gauč je pohodlný, určitě si odpočnete. Koupelna jsou ty dveře naproti. Budete ale muset přetrpět ten malej a jetej ručník, jiný nemáme. Nemám tu ani nic ke čtení. Jedině že byste se porozhlédl na síti. Terminál není nijak blokový. Vzbudím vás po rozednění a i malou snídani pro vás najdu... Dobrou.“

Zavřel dveře a vyšplhal do řídicí místnosti. Podíval se na radar, pak změnil frekvenci na starožitné vysílače a do mikrofonu řekl:

„Miku... Jsi tam, Miku?“

„Jsem tady,“ ozval se udýchaný hlas. „Copak je, Adao?“

„Chtěl jsi, abych ti hlásil neobvyklé věci... Přistál tady kluzák z Evropy. Povolení měl přímo od ministerstva. Nějaký úředník – vyptával se na všechno možné, mimo jiné na vaše časté přelety a odlety v poslední době. Navážel se taky do efektivitu letiště na pustém ostrově, tak jsem mu řekl, že kdyby tady nebylo, že by neměl kde přistát. Odletěl před deseti minutama. Promiň, Miku, tak trochu jsem zapomněl zavolat hned. Ale o nic nešlo.“

„Není první ani poslední. Díky. Ahoj.“

Dvanáct kilometrů od letiště vydal Miki telepatický povel a počítač supermoderního radaru vyhledal malý kluzák, mířící k pevnině. Miki by strašně rád toho šťourala skřípnul, ale na jeho vrácení už bylo pozdě. Jen by to vyvolalo zbytečné otázky. Navíc dostal povolení k letu z nejvyšších míst a nejlepší bylo dělat, že o ničem nevědí.

+ + +

6. Do naha!

Nad ostrovem ztraceným v Atlantiku šíralo.

Adam po delším přesvědčování nakonec usnul a teď spal jako špalek. Deisiu opatrně otevřel dveře do návštěvní místnosti a lžičce položená na klíče vzápětí cinkla o podlahu. Deisiu se lekl, ale hned mu to došlo, lžičci zvedl a položil ji k batohu.

„Dobré ráno, pane Hopsale. Ta nedůvěra mě tak trochu uráží, ale na druhou stranu oceňuji, že jste kreativní a vystačíte si s obyčejnými věcmi... Pijete doufám kafe – jedno pro vás mám. Pojdte ke mně nahoru!“

Adam se rychle probudil studenou vodou a opatrně vyšplhal do řídicí místnosti. Uprostřed stál malinkatý vyřezávaný stolek a jedna dřevěná židle. Deisiu přijel ke stolu se svou pohodlnou otočnou židlí z druhé strany a s croissantem Adamovi pokynul:

„Posaďte se... Je čerstvý – včerejší práce mé ženy... Sladíte?“

„Ne... Rozdělit jste se o svou snídani? Jste velmi laskavý, děkuji.“

„To nestojí za řeč... V noci jsem promyslel cestu, půjdu s vámi.“

„Každá pomoc je vítaná... ale jenom k plotu. Uvnitř budu mít co dělat, abych se postaral sám o sebe. K vám mám za těch pár hodin citový vztah. Musel bych vás neustále hlídat a zdržovalo by mě to.“

„Dovnitř skutečně nepůjdu, ale díky... Plot nemají. Ti dva volové jsou lepší než plot.“

„A nebudete tady chybět?“

„Však jsem vám říkal, že sem nikdo nelítá. Kolega přijde na sedmou, ty dvě hodiny to tady bez nás vydrží. Vid', Rakeťáku!“

„Ano, pane,“ odpověděl letištní počítač, „místa je tu dost.“

* * *

Adam měl v batohu zabaleno ledacos, ale Deisiu měl triedr. Už jen proto bylo dobré, že chce jít s ním.

Deisiu nahrál pro kolegu vzkaz. Nějakým zajištěním budovy se netrápil a přes letištní plochu šel rovnou k lesu. Když si všiml, jak se Adam již po několikáté ohlédl, ujistil ho:

„Rakeťák si řídicí místnost zavřel a zajistil. Místní nemají důvod něco krást, a kdyby snad někdo přiletěl, jakýkoliv stroj má vyšší hodnotu než budova, natož pak věci uvnitř. Rakeťák by ho nenechal odletět.“

„Tak ještě jeden dotaz: proč směřujeme do lesa a ne na cestu? Říkal jste, že vůbec nevystřkují nos.“

„To ano, ale lítá tu jeden dron, plně autonomní a naprosto nevypočitatelný, a ten by mohl vyhlásit poplach. Půjdeme po okraji, ale musíme jít lesem a mít našpicované uši.“

Najednou se země začala chvět. Deisiu hned věděl, co to je:

„Sakra, hvězdolet startuje!“ vykřikl. „Rychle do lesa, mohli by si nás všimnout a upozornit strážné!“

Deisiu v tu chvíli zapomněl, že není sám, že lehkovážně prozradí své největší tajemství, a zabral jako závodní kůň. Možná ale, že si také chtěl Adama otestovat.

Adam sice nezaváhal, ale i tak se mu Deisiu začal vzdalovat. Bylo to tak překvapivé, že se Adamovo kontrolní centrum okamžitě aktivovalo, jako by šlo o nějaké nebezpečí. Díky obří produkci hormonů doběhl Adam k prvním stromům společně s Deisiem, ale pak si připadal jak v sauně. Deisiu chladl podstatně rychleji, vydýchal se a se šibalským úsměvem prohlásil:

„Když jsem byl malý, dával mi táta hádanku: leží to pod stromem a kouří se z toho. Tušíte, co to je?“

„Ne.“

„Odpovědí byla *uhnaná veverka*, ale teď by to sedělo i na Hopsala, že?“

Adam už alespoň popadl dech, a tak se mohl i zasmát.

Oba tím šíleným úprkem na sebe prozradili, že absolvovali stejnou školu a následný speciální výcvik. Kdyby to neprobrali, znesvětili by všechno, v co absolventi Všeobecné životní věřili. Museli však počkat dvě minuty, až hvězdolet vystoupá dostatečně vysoko, aby se vůbec slyšeli. Adam začal řádně podle pravidel:

„Kdy vás vyřadili, pane?“

„Před jednadvaceti lety.“

Že je Adam mladší, sice bylo zřejmé, ale teď byla jistota. Postavil se do pozoru a rozhodným hlasem položil dříve vyřazenému absolventovi otázku⁷ předepsanou nepsanými pravidly:

„Chcete velet, pane?“

„Ne. Je to vaše akce, váš život. Já vás dovedu na místo, ale velíte vy.“

„Děkuji. Nějakou chvíli už nad tím uvažuju, ale teď je ideální chvíle: přijmete mé přátelství, pane?“

„S radostí. Říkej mi Adame, Adame,“ zasmál se Adao. Podali si ruce

7 Pozor, následuje vtip!

a vydali se po okraji pralesa a přitom hlídali, kdy uslyší nějaký podezřelý zvuk, který by mohl patřit čmuchajícimu dronu.

* * *

Prales byl prakticky neprůchozí, ale když se drželi na okraji, daly se dva tři kilometry za hodinu udržet. Po desáté hodině Adao zpomalil. Teď museli vstoupit do hustého porostu.

V půl jedenácté velel zalehnout. Doplazili se k hraně travnatého svahu, řídké porostlého vzrostlými keři, a Adam se mohl podívat na své budoucí působiště. Adaoův popis seděl, jen velikost asfaltovo-betonové plochy Adama překvapila: skutečně se počítalo se současným stáním dvou hvězdoletů.

Dva roboti velikosti pořádného býka svižně obcházelí hranice pozemku. Tady byl plot opravdu zbytečný. Adam nechal Adao obhlížet prostor triedrem. Pro studium pohybu robotů byl ale celkový pohled lepší. Ještě nedokončili ani druhé kolo, když začal tiše počítat. Adao se na něho zvědavě požíval:

„Vidíš snad něco, co já ne?“

„Půjč mi triedr a uvidíš to taky: díky tomu, že je ten prostor víc ovál než obdélník, existuje jedenáct až třináct sekund, kdy na náš svah přes tu halu ani jeden nevidí. Musí ale dodržet rozestupy. A když trefím jejich rychlost, krytý prostor se bude přesouvat až ke dveřím prvního baráku. Kdyby byly zamčené, mám dvě sekundy na druhé straně na přeběhnutí za druhý barák.“

Adao přikývl, podal triedr Adamovi a jal se zopakovat jeho pozorování. Adam zatím triedrem studoval detaily: nejprve si prohlédl zbraně na robotích hřbetech a učinil další důležitý objev, potom hledal na domech dveře a jejich uchycení a výšku prahu, a všechno se to snažil zapamatovat.

Adao shrnul pozorování:

„Jsou vážně rychlí – jeden okruh jim trvá jen šestnáct minut. Rychlost je konstantní, pořád udržují osmiminutový rozestup. S tím stínem máš pravdu, jen jsem napočítal pouhých deset sekund... Cos objevil ty?“

„Že z těch čtyř kanónů na jejich hřbetech je funkční jenom jeden a navíc má nabito jen gumovými projektily. Však se mi z více míst sešlo, že ten telepat je lidumil a všechno to dělá pro zárnou budoucnost lidstva. Jen nevím, jak si ji vlastně představuje.“

„To mně by stačilo vědět, jak si ty představuješ průnik?“

„Za deset sekund bez problémů seběhnu ze svahu a vlezu do prvního baráku zprava. Pak se uvidí.“

„Vážně detailní plán,“ konstatoval Adao.

* * *

V příští sekundě ale bylo všechno jinak.

Dveře prvního baráku se pomalu otevřely a vyšel z nich nahý strážný. Že

je to strážný, se dalo soudit jednak z toho, že se pohyboval zcela uvolněně, rozpažil ruce a zhluboka se nadechl, jednak také z toho, že jak rozpažil, byl paralyzér v pravé dlani jasně viditelný.

To, že na sobě neměl jediný kousek oblečení, bylo podivné, ale takhle malý paralyzér, černý bochánek, který držel v dlani, byl podezřelý. Takový byl účinný snad jen na holou kůži. A to se vzápětí potvrdilo!

Strážný se otočil, zase dveře otevřel a vykřikl povel. Z baráku vyšlo na plochu dvanáct vězňených – devět mužů a tři ženy. Všichni nazí. Rozdíl proti strážnému byl ihned zřejmý z jejich nejistého chování: když jim došlo, že jsou ve volném prostoru, instinktivně se shlukli těsně k sobě a nejistě, ba přímo ustrašeně se rozhlíželi.

„To je šílené!“ zakroutil Adao hlavou. „Podívej se na jejich tváře.“

Podal triedr Adamovi.

„Vážně. Tupé ovce! Asi jim dali nějaké drogy, aby s nimi neměli potíže.“

„Třeba mají v sobě toho pomocníka, o kterém se zmiňovali klísteni. Uvědomuješ si, Adame, že budeš muset ten jejich výraz napodobit?“

Adam se pokusil ovládnout mimické svaly: jeho tvář ztuhla, oči zapadly hlouběji do tváře a jejich lesk se ztratil. Adao však zakroutil hlavou:

„To je málo. Byl bys mezi nima za génia.“

„Já vím. Bude to dokonalejší, až přidám také vnitřní nezámek. Ten přijde, až budu uvnitř. Teď ale musím být aktivní a rychle něco vymyslet... Hmm, asi se budu muset svléct.“

„Důležité je, že nenastydneš,“ tiše se zasmál Adao. „Nudit se také nebudeš, kolem tebe budou nahé ženy jako v harému.“

„To vůbec není sranda, to by mě mohlo prozradit! Ty drogy, nebo co to v sobě mají, je otupilo na všech úrovních. Patrně si takové věci neuvědomují, zůstaly jim jen základní instinkty. Reagují na povel a to zřejmě stačí... Až mě tam překvapí nějaká absolutně dokonalá krasavice v rouše Evině, udržet hormony na uzdě nebude snadné!“

„Budeš muset vyburcovat kontrolní jádro. Umí produkci hormonů nejen vyvolat, ale také utlumit. Ještě jsi to nezkoušel?“

„Ne... Všechno je jednou poprvé... Podívej se! Co to tam dělají?“

Adao si přiložil triedr k očím a hlásil:

„Strážný se vrátil dovnitř a u zdi pohodili celý štos nějakých kýblů. Každý vězeň si jeden vzal a strážný jim vysvětluje, co mají dělat... Myslel jsem si: mají sbírat ty žlutobílé kusy rozházené po ploše.“

Podal triedr Adamovi:

„Vidíš? Někáký odpad. Zřejmě jim něco, asi obalový materiál, uletěl při vykládce lodi. Nebo možná při nakládce.“

Adam mu podal triedr zpátky a rychle se odplazil zpátky k batohu. Tam se začal rychle svlékat. Adao se doplazil k němu, otočil se na bok a pozoroval ho. Šílená scéna s pralesem v pozadí. Adam už měl jen trenky a ponožky.

„Co chceš dělat, Adame? A co s těmi věcmi?“

„Doklady znič, oblečení vyhoď,“ radil Adam a cpal svršky do batohu, „nebo

ho dej na charitu, věci si nech. Prošel jsi stejným výcvikem jako já, tak je ti jasné, jak to myslím, když říkám, že jsou v něm samé hodnotné věci. Blíží se okamžik, kdy na svah volové neuvidí. Seběhnu dolů, vezmu si kýbl a začnu sbírat s nimi. Nezdálo se mi, že by si strážný vězně počítal. Potom s nimi půjdu dovnitř.“

„Dobře,“ přikývl Adao a ohlédl se. „Připrav se! Dvacet vteřin! Co ty ponožky?“

„Přijatelný risk – sundám si je až u plochy a hodím je do trávy. Abych se při tom úprku zranil co nejméně.“

„Držím ti palce! Připrav se! Až se vrátíš, zastav se pro ten batoh. Běž!“

„Sbohem, příteli!“

Adam v předklonu vystartoval, opatrně seběhl ze svahu a na betonu si sundal ponožky. Jedním pohledem vybral vhodný kámen, položil je pod něj a trávu kolem něho načančal.

Adao se vrátil na pozorovatelnu a pocítil silný strach o život. Nejspíš i za Adama, protože ten na to teď neměl čas. A také si nevšiml, že jedna žena s kýblem obešla barák dokola a teď se pohybovala po hraně prostoru. Ostřížím zrakem hledala odpad. Adao si pomyslel, že by mohla zahlédnout Adamovy ponožky a přihodit si je do kýble. Naštěstí se tak nestalo.

Stalo se něco jiného. Jak se vrtěla, zahlédla Adama. Přesněji jeho zadek, protože se zrovna ohýbal pro kýbl, který se ale následujícího kýble držel zuby nehty a operace trvala mnohem déle.

Adao díky triedru viděl detail její tváře: na krátký okamžik se lhostejnost změnila na radost, ba přímo nadšení. Oči jí zazářily. Několika rychlými kroky se přesunula k Adamovi, který konečně kýbl osvobodil a ohlédl se po prvním kousku, který by sebral.

Když Adam ženu spatřil, měl na reakci sotva sekundu. Adao poprvé viděl absolventa Všeobecné životní, jehož kontrolní jádro se aktivovalo z leknutí. Adao viděl scénu od samého začátku a bylo mu jasné, že žena Adama neohrožuje, její zájem byl čistě tělesný. Ale překvapený Adam? Jestli ji sejme, na hladkou infiltraci může zapomenout!

Naštěstí si Adam včas uvědomil, že to není stráž. Adao si oddechl, nicméně ho Adamův vyplašený výraz pobavil. Hned se za to ale zastyděl, protože si uvědomil, že Adamovi moc do smíchu nebude.

Žena se k Adamovi začala tulit. Kýbl odhodila už dávno. Dávala svůj chtíč bez skrupulí najevo a brzy by ho povalila na plochu. Ovšem strážný něco vytušil a Adama zachránil.

Už na rohu baráku vykřikl a rozběhl se. Žena se však nemínila svého úlovku vzdát, a tak když k ní přiběhl, zlehka ji plácl pravou rukou po zadku. Jenže také aktivoval paralyzér. Asi na nízký stupeň, protože žena jen vykřikla a odskočila od Adama, který ovšem svůj díl od paralyzérovi schytl také. Ustál to bez změny lhostejného výrazu.

Strážný nijak nedal najevo, že by snad Adama nepovažoval za vězně, který tam byl vždy. Dokonce mu podal kýbl, který mu po zásahu vypadl

z rukou, a gestem ho poslal sbírat jinde. Pak ženě přikázal její kýbl sebrat a pokračovat ve sběru po okraji, ale směrem ke stání hvězdoletů.

* * *

Skupinka pobíhala po ploše skoro dvě hodiny. Plné kýble sypali do velkého pytle, který přinesl další strážný. Sesbíraný materiál musel být lehký, protože potom stejný strážný sám odnesl pytel do druhého baráku.

Adao se na pozorovatelně nudil, ale říkal si, že dokud Adam nepůjde dovnitř, mohlo by se něco změnit. Možná ještě bude muset toho cvoka zachraňovat.

Také ho napadlo podívat se na ženu, co se na Adama vrhla. Nemohl si ji splést, protože měla bohaté kaštanové vlasy a vážně hezkou postavu. Samozřejmě si ji triedrem prohlédl celou, píd' po pídí, ale pokud to šlo, sledoval její obličej. Psychický účinek paralyzéro vydržel sotva hodinu a potom se Adao dočkal toho, co předpokládal: zase začala po Adamovi pokukovat. Vždycky se ale nejdřív přesvědčila, že se strážný nedívá.

V jednu chvíli, když mohla kolem Adama projít a shledala, že je to pro ni bez nebezpečí, ho letmo pohladila po boku. Teď už i Adamovi muselo být zřejmé, co ho čeká a nemine, až se sběrem skončí. Ovšem ten příkrý rozpor sexuálního zájmu a tuhé tváře bez emocí byl šílený!

+ + +

7. Peklo, nebo ráj?

Překvapení čekalo hned za dveřmi.

Adam očekával dlouhou chodbu s velkými pokoji přinejmenším po dvaceti lůžkách, ale v baráku byl jen sklad, členěný přepážkami. Vchod do podzemí byl skrytý za kukaní skladníků. Dva tam zrovna mastili karty.

Strážný opět přidržel všem vězňům dřevěné dveře do dřevěného přístavku a bez jediného slova, jen máváním rukou, je pobízel dovnitř. Po špatně osvětlených schodech sestoupili do podzemí, které se také tvářilo jako sklad. Příruční sklad hasicích přístrojů a pomůcek.

I kdyby šel Adam první, nic by se nestalo, protože dole už je čekal strážný, který jim otevřel malé dveře a letmo každého kontroloval, zda nemá nějaká vážnější zranění.

Adam šel předposlední. Na tom by nebylo nic špatného, kdyby poslední nešly kaštanové vlasy. Už od vstupu, kdy museli jít husím pochodem a nebylo kam uhnout, ho osahávala. Adam, zatím úspěšně, potlačoval hormony. Nebylo to nic jednoduchého, protože slyšel za sebou její vzdychání. Evidentně se jí to líbilo.

Adam se totiž stále domníval, že kdyby si přestal hlídat hormony, prozradí se. Co si budeme povídat, jisté stavy jsou na mužích očividné. Když strážce za posledním vězňem zajistil dveře, doběhl řadu, a jak Adam usoudil z několika nenápadných ohlédnutí, dělal celou dobu kaštanovým vlasům to samé, co ony Adamovi.

Strážný se ale nijak neomezoval! Aniž to tušil, Adama tím nejen zbavil tlaku kaštanové krásky, ale nejspíš ho také zachránil před něčím, na co nebyl připravený. Adamův zmatek dostoupil vrcholu, když zaslechl strážného, jak říká kaštanovým vlasům:

„Copak nevidíš, že o tebe nemá zájem... Pojd' se mnou.“

Za dveřmi se Adam otočil a viděl, jak si strážný odvádí kaštanové vlasy někam doprava. Bylo zřejmé, podle jejího blaženého výrazu, který přebil ten lhotejný, že jde bez nejmenšího odporu. Proč by se bránila, když konečně má, co chtěla?

* * *

Malé dveře se rozevíraly do obrovského podzemního prostoru, rozděleného nízkými přepážkami na malé a velké kóje a uličky mezi nimi. Světlo nebylo

nijak intenzivní, takže nerušilo ani spáče. Když se Adam znovu ohlédl za kaštanovými vlasy, právě se strážným ulehaly na matraci hned v první kóji vpravo. Zatím jedině, kam Adam viděl. Dalo se soudit, že takhle budou nejspíš vypadat všechny.

Na první pohled se dali rozlišit strážní od vězňů. Jednak neměli tak tupý výraz, jednak všichni vypadali, jako když spolkli metrové pravítko. Byli to samí muži. Dva strážní směřovali přicházející proud doleva a Adam se musel přizpůsobit.

Brzy se z volně procházejících stala pomalu postupující fronta, která směřovala k jídelnímu automatu. K němu se Adam nesměl ani přiblížit! Když se dostal na úroveň druhé uličky mezi kójemi, vystoupil z řady a pokračoval uličkou. Čekal, že po něm některý strážný hned skočí, ale těm byl pohyb vězňů ukradený.

Adam pomalu procházel uličkou, tvářil se netečně, ale přitom bedlivě sledoval dění kolem sebe, aby co nejrychleji pochopil, jak to tady funguje a neprozradil se nějakou banální chybou.

Ve většině kójí někdo na matraci spal. Skupina venku asi prošvihla oběd. Proto je hned po příchodu směřovali k automatu. Ti, co tady zůstali, poobědvali a znaveně ulehli. Nejspíš to nebylo množstvím jídla, ale tím chemickým koktejlem, co obsahovalo.

Spousta kójí byla volných. Jak ale poznat, že si obyvatel jen neodskočil na jídlo nebo na toaletu? Nikdo neměl na sobě ani kousek oblečení, nějaký identifikační štítek ani třeba na břicho namalované číslo. Nebo třeba nějaký znak na zadku. Také přepážky byly holé, jednobarevné, bez sebemenšího popisu nebo třeba nálepky s číslem.

V několika kójích byly páry, které si poobědovou siestu vyplňovaly nejspíš jedinou opravdu aktivní činností. To taky byly jediné zvuky, kromě tiché klimatizace, které se prostorem šířily. Nikdo nikde nemluvil, jen občas zazněl krátký povel strážného. A ti spousta povelů zvládali mlčky.

Nulové možnosti vyžití otupovaly lidské smysly možná víc než chemie přidávaná do stravy. Když Adam prošel jednou uličkou, jako by prošel všemi. Byl-li v kóji jedinec, spal nebo bez hnutí zíral do stropu, když tam byli dva, oddávali se sexu.

O takovou obyčejnou věc jako rozhovor tady evidentně nikdo nestál. Adam přemýšlel, zda i takovou věc lze určit chemií v jídle, nebo si to strážní vynutili fyzicky. Nebo to možná vzniklo úplně jednoduše tím, že v každé kóji byla jen jedna matrace. A jak se na ní sešli dva, pudy je hned vehnaly do náruče.

Adam došel na konec uličky a objevil toalety. Žádný znak ani panáček s panenkou jednotlivé posuvné dveře neodlišovaly, tak zamířil hned do těch prvních. Málem si rozbil nos. Nešlo však o chybu – mírně průsvitnými dveřmi bylo zblízka poznat, že uvnitř už někdo je.

Když se postavil před druhou toaletu, dveře ihned reagovaly. Očekával klozet, ale kabinka o trochu užší než dveře byla prázdná. Obhlédl stěny a pochopil.

Vpravo na zdi bylo malé sedátko, ovšem tak malé, že sednout se na ně

nedalo. Naznačovalo jen výšku hýždí při sedu. Aby to fungovalo, bylo třeba se v komůrce vzepřít mezi stěnami. Zvednutí usnadňovaly dva úchopy na bocích. Nikde však nebyl žádný toaletní papír.

Adam vstoupil na masážní rohož a opřel se zády o stěnu. Hned si všiml několika pokynů, vyvedených na stěně proti němu. Dveře se zavřely a pokyny se podsvítily. Nejdůležitější zněl: vaši činnost ukončete slovem KONEC!

Donutil se něco vyprodukovat, aby viděl, co se bude dít. Po vyslovení onoho kouzelného slůvka se ukázalo, že kabinka není jen toaleta, ale i koupelna. Z pěti stěn vyjely manipulátory a o všechno se postaraly. Na závěr poslechl povel **Stoupni si!** a šestý manipulátor mu umyl záda. Po slově **Hotovo!** se dveře otevřely. Teď ho měla toaleta vykopnout na chodbu.

Kopanec nenásledoval, ale dveře zůstaly otevřené, dokud nevyšel ven. Pokračoval tedy v prohlídce. Hned si všiml, že tady je několik kójí s matracemi srolovanými. Bylo jasné, že tyto kóje nejsou obsazené, jenže to zároveň znamenalo problém – když ji obsadí, dá tím najevo, že je navíc. Tak co s tím?

V kóji, přibližně uprostřed délky prostoru, spatřil raritu a překvapeně se u ní zastavil. Starší muž na své matraci seděl a neměl tak tupý výraz, jako ostatní. V pořádku však nebyl. Asi našel způsob, jak překonat problém s počtem vězňů v kóji: byl tu sám, a přesto si tiše povídal.

Bylo otázkou, zda byl cvok již předtím, nebo se zbláznil až tady. Chvilí mu trvalo, než si uvědomil, že se někdo u něho zastavil. Překvapeně zvedl hlavu a měl docela přičetný výraz. Chvilí. Pak na Adama vyvalil oči a vzápětí se zdálo, že se rozpláče. Ovládl se a stále stejně tiše, stále jen pro sebe, zdrceně prohlásil:

„Tak dostali i Hopsala, paní Müllerová!“

Tehle muž byl více než při smyslech! Než však mohl Adam zareagovat, stál u něho strážný, tvářící se velice nesmlouvavě:

„Nech toho blázna na pokoji a pojď se mnou!“

Adam musel poslechnout. Ohlédl se po *bláznovi*, který ho upřeně sledoval, a zrušil svůj lhostejný výraz. Dokonce se na něj lehce usmál. Muž nejspíš věděl, kam strážný Adama vede, protože když pochopil souvislosti, krve by se v něm nedořezal. Dokonce k němu vztáhl ruku a trochu se nadzvedl, jako by ho chtěl zadržet, ale hned mu došla zbytečnost takové akce vzhledem k následkům a celý se zhroutil zpátky na matraci.

* * *

Adam, tentokrát s hodně velkou depresí, kráčel za strážným a smutně si říkal, že v utajení moc dlouho nevydržel.

Strážný na konci uličky odbočil vpravo a hlavní ulicí, nyní poměrně volnou, pokračoval k potravinovému automatu bez fronty. Adam začínal tušit, co bude následovat. Rychle se rozhlédl. Ale tady se od nikoho pomoci nedočká. Pokud se na ně někdo podíval, byla to jen tupá reakce na pohyb.

Co teď??? Tohohle strážného zabije, pár dalších zmrzačí, ale co potom? Jednak je tu strážných jak naseto a jednak by se patrně prozradil telepativí.

A ten, není-li úplně mimo realitu, bude muset připustit, že i humanita má své meze, a vyčistí to tady třeba bojovým plynem nebo něčím dalším podobně nechutným, ale jednoduchým a hlavně rychlým. Za sebe by zodpovědnost klidně zvažil, ale za tu stovku dalších už ne. Bude se muset podřídit.

Strážný přistoupil k automatu, stiskl nějakou kombinaci tlačítek a do kelímku dostal slušnou porci, zajisté nutričně vyváženou a zohledňující pohlaví, aby se antikoncepce nepodávala i mužům. Pak podal kelímek Adamovi se slovy:

„Všiml jsem si, že ses po práci nenajedl. Teď na to ale dohlédnu. Obrat' to do sebe hned tady!“

Adam musel poslechnout. Naštěstí to chutnalo docela dobře a udržel svou verzi tupého výrazu. Stejně lhostejně podal prázdný kelímek strážnému a čekal na další pokyn. Když strážný kelímek vyhodil, otočil se zpět a zjistil, že Adam neodešel, škodolibě se zasmál:

„Nic dalšího už nedostaneš. Běž si lehnout!“

Adam tedy vlezl do první kóje, která byla volná, a uložil se na matraci. Koukal do stropu a spíal si, jak to zpackal. Jak se z toho dostane? Má vůbec nějakou šanci?

Potom ale pocítil hnutí, něco jako vlnu, která se líně převalila v mozku. Ale ano! Vždyť není obyčejný pozemšťan! Má v mozku hroudu neuronů právě na potlačení intoxikace orientovanou. Pokud se jí ovšem bude chtít...

* * *

Netušil, kolik hodin spal – a bylo mu to jedno. Nevěděl, zda je venku den, či noc, jak je tady dlouho a v zásadě ani kde je. Vlastně na tom nezáleželo. Zůstal ležet na zádech a bez hnutí a jakékoliv hlubší myšlenky zíral do slabé záře stropu.

Neznámí lidé chodili kolem něho sem a tam a zajímali se o něho stejně málo jako on o ně. Najednou se jeden u něho zastavil. To k němu už proniklo. Instinktivně si ženu s kaštanovými vlasy prohlédl a zalíbila se mu, protože na ní všechno bylo akorát. Líbila se mu natolik, že pocítil intenzivní pnutí v podbřišku a příjemné teplo chtěče se mu rozlilo po těle. Mohl snad reagovat jinak, než k ní chtivě vztáhnout ruce?

Ať se u něho zastavila s jakýmkoliv úmyslem, nyní obdržela reakci na svou přítomnost. Optický signál, který nemohla přehlédnout a který vyburcoval pro změnu její hormony. Klekla si k němu a než ho začala hladit, tiše prohlásila:

„Konečně jsem tě našla. Už mi neutečeš!“

Chemický koktejl v jídle nejspíš omezoval také agresivitu, protože všechno bylo jemné, hebké, příjemné. Přesto všechno tu byl *někdo*, komu se to ani trochu nelíbilo. *Někdo*, kdo ovšem čekal na jasný signál, aby začal konat.

Jasný signál přišel, když na něho dosedla a začala se vrtět. Tehdy se Adamovo kontrolní centrum probralo k životu a začalo systematicky zbavovat mozek toxických látek a proplachovat ho filtrovanou krví. Také začalo zasahovat tělu do právě probíhající činnosti.

Kaštanové krásce Adamovo zdržování ani trochu nevadilo. Užívala si slastné pohyby, chvíli rychle, chvíli pomalu, protože neměla tušení, jaký hormonální chaos v jeho těle vládne. Adamovy cesty k realitě si nevšimla, ani když ji objal oběma rukama, silně si ji přitiskl k hrudi a zašeptal do ucha:

„Já jsem Adam. Jak říkají tobě, krásko?“

„Eva,“ zašeptala, ale s vrtěním ani na sekundu nepřestala. Teprve když jí po chvíli zašeptal Adam do ucha další objev, uvědomila si změnu situace:

„Ty si to užíváš, vid’? Víš přesně, co děláš. Máš kontrolní jádro, že?“

Dokázala se opanovat a vrtět se nepřestala. Sama se k němu přitiskla, lehce ho kousla do ucha a šeptala:

„Ahoj, Adame, vítej mezi vnímajícími. Poznala jsem tě už tam venku, jen to nevyšlo. Ano, užívám, nevidím na tom nic špatného. Už chápu, proč ti to trvá tak dlouho – určitě nám do toho kecá to tvé centrum! Doufám, že se ti to líbí přinejmenším tolik jako mě.“

„Líbí. Ale jsem šťastně ženatý a mám s tím vážný morální problém... Takovou situaci jsem ještě nezažil a nevím, jak mému jádru vysvětlit, že jsem změnil názor. Pro tentokrát.“

„Myslím, že bude stačit, když půjdu dospod a ty převezmeš aktivitu... A budeš si přát dojit ke zdárnému konci! Nemusíš mít obavy, Adame, moje kontrolní centrum se postará lépe než ta nejlepší antikoncepce. A teď už nezdržuj, těším se. Pojd’ na to!“

* * *

Dlouho s Evou leželi a tiše si povídali. Matrace byla pro dva vedle sebe úzká, Eva musela ležet na Adamovi. Takhle jim ale žádná kamera, i kdyby byla přímo nad nimi, neviděla na ústa.

Adam se dozvěděl, že Eva je z tajné složky Sluneční gardy a přivezli ji sem teprve před pěti dny. Nezapomněla se pochlubit, že vyzkoušela většinu chlapů zde a že proto její akce venku prošla tak lehce, protože už tu je za nymfomanku. Nicméně to bere jako dar, jak beztravně získat zkušenosti s výběrem muže pro život.

Také prohlásila, že ho sleduje od samého začátku a že se s ním chtěla vyspat už dávno, ale když se oženil, udělal jí čáru přes rozpočet a ona se vzdala veškeré naděje. A že teď se jí to s ním moc líbilo a byla by blbá, kdyby nevyužila situace a nepomilovala se s ním tolikrát, kolikrát to jen půjde. Protože je jasné, že tohle je jediný způsob, jak si vyměnit informace. Potom prohlásila, že musí změnit téma, protože už zase začíná mít chuť. Vyzvala Adama, aby začal a řekl jí, co o tomhle podniku ví.

Adam jí poctivě převyprávěl novoroční útok na svůj mozek, odeslání svých přátel ze Země, rvačku s policisty, do které zasáhl pes, popsal jí cestu do opuštěného města a následnou cestu malým kluzákem přes čtvrt světa. Vynechal klísteny v lese i Gala v knihovně. Přidal informace od Adaa a pak také většinu svých domněnek.

Celou dobu, co jí šeptal do ucha ty poznatky, hladila ho Eva po vlasech, po

bocích i po stehnech, prostě kam dosáhla, a když skončil, řekla, že jednu věc už se naučila: poznat mužovu připravenost, aniž by se tam dolů koukala nebo tam sahala. Dodala, že svoje informace mu sdělí až potom, protože jsou bez pohybu dlouho a strážným by to bylo podezřelé.

Než se Adam nadál, opět nasedla a rozkoš z jejího řádění brzy obsadila jeho mozek tak dokonale jako žádné myslitelné drogy, které by mu tady mohli do jídla dát. Když skončili, zašeptal jí Adam do ucha:

„Bylo to vážně moc hezké. Uznávám, že tvá pětidenní zkušenost nebyla na škodu. Ale máme tu také nějaké fyzické a fyzikální limity. Když dojde k nějakému boji, budu potřebovat hodně energie. Jak ji doplním, když jediné jídlo je ta troška v kelímku, která mě navíc zdroguje?“

„Nejsem možná ta nejlepší agentka, co se týče bojového umění, ale jsem nejlepší v...“

„Sexu?“

„Moc neprovokuj!“ zavrňela a začala ho líbat. Když zase popadla dech, navázala: „Nejlepší ve vstřebávání informací. Naše škola nám dala skvělé základy a já v tom pokračuju. Proto jsem tady já, protože nemám, Garda nemá, o moc víc informací než ty. Nikdo netušil, co tu najdeme. Základna je skvěle chráněná před satelity, přitom ale neporušuje zákony. Nikdo na ně nemůže. V tuto chvíli jsou ovšem standardní komunikační kanály narušeny a má složka jedná podle protokolů pro krizovou situaci.“

„Chceš říct, že Garda má protokoly pro takovéhle situace: palácový převrat, převzetí moci mimozemšťany, převzetí moci vlivnou organizací? A tak dále a tak podobně?“

„Samozřejmě, už sedm let. Po tom bengálu, co jsi vyvolal, přece už nikdo o existenci mimozemšťanů nemůže pochybovat. A po tom, co jsi předvedl s Esencí, nemůže ani tvrdit, že nás nebudou ovlivňovat. Žádný hlupák už nemůže křičet, že zamýšlet se nad takovými věcmi je ztráta času a peněz.“

„To je pravda. Jsi vážně dobře informovaná. Zanes si do té své houby, že těch civilizací těsně vedle nás je mnoho... Pokračuj.“

„Celé ti to vyprávím proto, abys mi věřil, když říkám, že jsem docela dobrý potravinový technik a že můj jazyk funguje jako chemická laboratoř. Ta směs, co nám tady dávají, je kvalitní a až na ty drogy nastavená tak akorát. Odhaduji, že je tam dokonce malý energetický přebytek, který má tu malou aktivitu, co tu máme, kompenzovat. Navíc ti nikdo nebrání, aby sis dal tolik porcí navíc, jak bude tělo potřebovat. To je výhoda té chemie – tlumí vědomé řízení přísunu stravy, tedy všelijaké zvyky a návyky, takže podvědomí si to reguluje po svém přesně tak, jak tělo požaduje.“

„Chceš říct, že se časem samo vrátí k ideální váze?“

„Po delší době ano.“

„To je vynikající nápad. Založíme si firmu na hubnutí pro bohaté. Představ si tu nabídku: na dva týdny vás zdrogujeme a vy zhubnete. Bude to jako sen. Usnete, a když se probudíte, budete jako proutek. Že klienta budeme celou dobu honit jako nadmutou kozu někde v kolečku jako křečky nebo jako otroky v nějakém dole, už jim říkat nemusíme.“

„Tamtamy nelhaly – ty vážně sníš s otevřenejma očima. Nic takového by nám ale neprošlo. Navíc ti bohatí jsou většinou bohatí proto, že makaj od rána do večera a na nějaké povalování nemají čas. A čtrnáct dní v kuse, aby to fungovalo, tak spíš celý měsíc, se pro ně rovná ztrátě přehledu a vyklizení pozic. Na to by nepřistoupili ani ti, co by to nejvíc potřebovali. Jako například tvůj přítel Xavier.“

„No jo,“ zmínka o přátelích vrátila Adama do reality. „Jídlo je sice nevzhledné, ale nutričně vyvážené – a co ty drogy?“

„Tvoje kontrolní centrum si s nimi poradí ještě lépe než poprvé. Jen si budeš muset po každém jídle na dvě hodiny lehnout. Ale to tady dělají všichni, strávení toho koktejlu je pro organizmus náročné.“

„S tím souhlasím... Bylas u toho, tak mi prozrad: co se tady dělo při přiletu hvězdoletu?“

„Nic zvláštního. Určitě něco naloží a něco vyloží. Asi zásoby. Do téhle pracovní skupiny se mi nepodařilo dostat. Potom si pečlivě vyberou deset dvanáct lidí a odletí. Vybraní už se sem většinou nevrátí. Předpokládám, že si je odvezou na Horku.“

„Nepozabíjí je náhodou? Na lodi může být dezintegrační komora.“

„Proč by je tady vykrmovali a pak likvidovali po troškách? Navíc jsem zachytila poznámku strážného, který uklidňoval ženu, kterou si asi zamiloval. Řekl, ať se nebojí, že zanedlouho bude zase zpátky. Navíc mám dojem, že nový strážný, co se tu objevil, tady skutečně jako vězeň byl. Odvezli ho krátce po tom, co jsem se tu porozhlédla, a včera tu byl zas... Pokud to není někdo hodně podobný.“

„Takže sem ten hvězdolet létá docela často?“

„Co jsem tady, tak dvakrát.“

„Podle jakých kritérií si ty lidi odváží?“

„Nevím, ale zdá se mi, že odvázejí mladé a odolné. Starce nechávají tady.“

„To by mohlo ukazovat na těžké práce na Horce.“

„Mohlo... Řekla bych, že při příštím přiletu jsme na řadě.“

„To mám vážně radost... Víš o tom bláznovi v prostřední uličce?“

„Ano. Přivezli ho se mnou a krátce nato zaútočil na strážné. Dostal tři, možná čtyři rány paralyzérem současně a zhroutil se. Něco mu při tom udělali s páteří a může se pohybovat jen velice špatně. Navíc všechno, co mu dali, do minuty vyzvrací. Tak ho ignorují, nosí mu jen vodu a čekají, až umře. Už tři dny tam takhle sedí a mluví sám se sebou.“

„Pokusila ses o kontakt?“

„K čemu by to bylo?“

„Prohlédla sis ho? Má sice bílé vlasy, ale jinak je to impozantní muž.“

„Ještě jsem ho nevyzkoušela, jestli se ptáš na tohle?“

„Ne... Víš, Evičko, nemají tě za nymfomanku, ty seš nymfomanka! Přestaň se vrtět, nesnažím se tě urazit, ale trochu přibrzdit... Myslím, že tu vyšinutost jen hraje. Když jsem se u něj zastavil, poznal mě a smutně konstatoval, že dostali i mě. Tak jsem se na něj usmál a jeho to vyděsilo... Chtěl mi něco říct, ale strážný mě odvedl k automatu a dohlédl, abych poobědval. To bylo ve

chvíli, kdy jsi řádila s tím strážným.“

„Žárlíš?“ zajásala Eva, byť se snažila, aby to znělo káravě.

„Ne. Jen jsem identifikoval časový okamžik událostí, která je nám oběma známa. Jinak to nejde, žádné hodiny jsem tu neviděl.“

„Výmluvy... Máš snad něco v plánu?“

„Chci si s ním promluvit. Třeba něco ví.“

„Zkus to, ale dej pozor. Jak si k němu sedneš, stráže zbystří. Když dojdou k závěru, že se ho chceš dotýkat, potrestají tě.“

„Proč? Je snad nedotknutelný?“

„Ne... Hergot, ty máš dlouhé vedení... Pořád nic? Tady jsou povoleny jen kontakty mezi muži a ženami... Prostě ho nesmíš ani podrbat na zádech, chápeš?!“

„Chápu, děkuju za varování... Je tu ale jedna výjimka.“

„Jaká?“

„Mezi námi dvěma je teď kontakt zakázán. Půjdu se projít a zastavím se u něho... Necháš toho! No tak, Evo, prosím.“

Eva se smíchem poslechla. Adam nechápal:

„Čemu se směješ?“

„Ještě se mi nestalo, aby mě muž prosil, ať slezu.“

„Musíš se smířit s tím, že všechno je jednou poprvé, Evičko.“

* * *

Adam nasadil lhostejný obličej a znovu si prošel celý prostor. Šel pomalu a snažil se všimnout si každého detailu. Především se však snažil vyvolat dojem, že nikam nesměřuje, že nemá žádný cíl.

Po čtvrt hodině došel k bláznovi, který seděl na matraci, přeložené na půl, a hrál palcový⁸ tenis. Ale moc mu to nešlo, míček mu pořád někam utíkal a on nestíhal. Rozhodně to byl dobrý trénink pro zádové svaly. Když se před ním Adam zastavil, udělal rukama několik chaotických pohybů a zle se na něho zamračil:

„Co mi lezeš do podání, krucifix!“

„Tohle hraju rád. Můžu hrát s vámi?“

„Tak se posaď vedle mě. Musíš ale počkat, až dohraju tenhle turnaj, jsem teprve v osmifinále.“

„Nevadí. Na tenis koukám rád.“

„Musíš toho diváka ale dělat pořádně, jinak si pořadatelé budou stěžovat. Vypni mimické svaly, zvol si nějaký bod a upřeně na něj koukej. Taky sis měl včas nacvičit, jak mluvit bez pohybu rtů... Jsem rád, že jsi tu dávku rozchodil. Taky vím, jak je to možné. Já nic takového nemám. Za to, že nejsem zdrogovaný, vděčím hloupému nápadu probojovat se ven. A také jedné mé superschopnosti... Teď tady pomalu umírám hlad.“

Adam se zamyslel nad tím proslovem a připustil zajímavou možnost:

8 Ruce sevráte v pěst ve výši očí, palce nahoře. Pomyslný míček vystřelíte palcem pravé ruky do prostoru. Bedlivě ho sledujete a ve správnou chvíli ho vystřelíte levým palcem zase zpět. Opravdoví mistři to hrají s čerstvě vytaženým holubem.

„Vy jste, nebo jste byl kosmonaut? Mluvíte v dávkách.“

„Správný postřeh, mladý muži. Dost dlouho. Dotáhl jsem to na kapitána zásobovací lodi.“

„Aha. A jakou že superschopnost máte?“

„Hod šavlí – kdykoliv si poručím. Dokážu otočit směr pohybu sousta už v krku a vyhodit ho ven. Když je soustem celé jídlo, nic se mi nedostane do žaludku. Má to ale i své nevýhody.“

„No jo, máte hlad... Nějaké nacvičení čehokoliv nepřichází do úvahy, protože nikdo venku neví, jak to tady probíhá. Ani Sluneční garda.“

„To je vážně pořádněj průšvih... A proč seš tady ty? Taky jsi pro toho hajzla nebezpečný?“

„Jsem tady dobrovolně, protože chci toho telepata zastavit. Ale i u mě je na začátku řetězce příčin *ten hajzl*, protože se mě pokusil zabít.“

„Vážně? Jak? Poslal pro tebe eskortu jako pro mě?“

„To až potom. Nejdřív se mě pokusil zabít psychickým úderem. Prvního ve dvě ráno.“

„Proč mu říkáš telepat? Ne že bych snad chtěl telepatii popírat. Jak komunikuješ se svým mimozemským přítelem, jsem pochopil už dávno, ale u lidí něco takového snad není možné. Navíc jsem myslel, že zůstal na Horce, ne že je na Zemi... Nechceš mi snad tvrdit, že nás ovládá ze stopadesát parseků vzdálené planety?“

„Už to tak bude. Řeknu vám to asi takhle: mám přítele tři týdny cesty subprostorem, který se dokázal spojit s cetem v Michiginském jezeře. Ten přítel je rostlina zabírající celou planetu, ale tvrdil mi, že velikost hraje jen malou roli. Takže prokazatelně to možné je. Ale nejspíš se to neděje přímo, telepat má prý na Zemi nějaké pomocníky.“

„Co by to jako mělo být?“

„To nevím... Můžete mi prosím říct, kdo je *ten hajzl*? Co se vlastně na Horce stalo, že ji uzavřeli pro kolonizaci?“

„Všiml jste si?“ zeptal se kosmonaut a přestal si pinkat.

„Čeho?“

„Odebrali ze světla modrou složku. Všem připadá, že se tu svítí pořád stejně, ale v noci ztlumí modrou složku, aby se lidem lépe usínalo. Také to znamená, že ubylo stráží. Nikdo nás nebude rušit, můžu vám to povědět pěkně od začátku se všemi souvislostmi, které mě ovšem napadly až tady.“

+ + +

8. Planeta Horka

Lark Agus byl zkušený kapitán.

Jednou se připlel k malému incidentu. Alespoň to ti, co se to od začátku snažili zamést pod koberec, takto prezentovali. Ovšem kapitán Agus kladl neodbytné otázky. Poklepali ho po rameni a vyslali ho na dálkovou výpravu. Do dneška nevěděl, komu tenkrát šlápl na kuří oko.

Při poletování na krátké vzdálenosti v cílové oblasti je hned patrné, že Einsteinova teorie relativity není jen teorie. Agusova výprava trvala tři roky, v lidském vesmíru jich však uběhlo téměř třináct. Vrátili se domů měsíc před koncem jednadvacátého století.

Za normálních okolností by výprava byla hodnocena jako průměrná až slabá. Narušili časový harmonogram výzkumu a ještě se vrátili s narušeným hvězdoletem, narušeným zdravím a narušeným sebevědomím. Minimálně Agus to tak vnímal.

Ale data, která přivezli, všechno otočila vzhůru nohama. Agusova výprava totiž objevila kyslíkatou planetu. A ne ledajakou. Nejcennější kyslíkatou planetou byla taková, kde není žádný život. Opravdu žádný! A tahle planeta byla jako Azerie – bez epidemiologického nebezpečí a s možností vybudovat tam lidské osídlení jako pokračování Země.

Samozřejmě se vyrojila spousta otázek, a výzkum byl proto velmi pečlivý. Vždycky se našel někdo, komu vrtalo hlavou, kde se tam velmi reaktivní kyslík bez rostlin vzal a hlavně jak se tam mohl delší dobu udržet.

Výzkumy trvaly přes deset let, ale žádnými známými metodami se nepodařilo prokázat, že na Horce je, nebo v historicky nedávné době byl nějaký život.

Částečně se vysvětlila i záhada kyslíku v atmosféře Horky. Na planetě se našly praskliny v plášti, které do atmosféry chrlily směs plynů, kde kyslíku byly tři čtvrtiny. A částečně proto, že nikdo nedokázal vysvětlit, jak vznikly a jaké horniny v hloubce dvanácti kilometrů kyslík uvolňují.

Průduchy si byly podobné jako vejce vejci. Výkon však byl nepatrný, stačil sotva na udržení devatenáctiprocentního podílu, ale nikde nebylo psáno, že v prehistorických dobách nebyly průduchy výkonnější a nebylo jich víc. Staly se však důvodem k dalším sporům: jsou přirozeného původu, či byly uměle vytvořeny?

Také se hledaly kovy, ale tady Horka zklamala na celé čáře. Nenašly se

žádné čisté kovy, jak se těšili zastánci existence prehistorických civilizací, ale bohužel ani žádná nějak významná ložiska čehokoliv. Samozřejmě to pro některé znamenalo, že ložiska někdo vytěžil, ale ani jedna strana svůj názor nemohla prokázat, což oběma stranám dokonale vyhovovalo – mohly se dál nepokrytě handrkovat.

* * *

Lark Agus nestál o doživotní penzi, ale o vesmír. Přešel k zásobovacím složkám a stal se známým jako nejspolehlivější kapitán. Protože si vždy osobně zkontroloval náklad a odfláknutou nakládku několikrát hlasitě rozvířil, svěřovali mu nadřízení a zanedlouho i zákazníci ty nejdůležitější zakázky.

Bylo jen logické, že když se rozhodlo opatrně začít kolonizovat Horku, svěřili přepravu právě jemu. V té době již fluktuace v jeho posádce byla nulová, protože našel spolehlivé lidi, které nebylo třeba chodit kontrolovat. Stačilo, že tak činil nepravidelně a namátkově, což samozřejmě všichni věděli.

Poslední logistik, Korp Graj, se dokonce stal Agusovi přítelem, protože se odvážil kapitánovi říct, že udělal chybu, čímž zabránil ztrátám materiálním, finančním i morálním. Ztráta důvěry by asi bolela nejvíc.

Opatrná kolonizace znamenala necelou stovku lidí, kteří se na Horce usídlili. Byli to samí odborníci, dílem hrdinové, dílem sebevrazi, do jednoho však pokusní králíci.

Na jednu stranu zkoumali planetu nejmodernějšími přístroji a metodami, na druhou stranu prováděli test prostředí metodou středověkou: prostě ho nechali na sebe působit. Na planetu přišly kompletní rodiny a do půl roku se zde dokonce narodily tři děti.

Všechno bylo bez problémů až do okamžiku, kdy mělo vyklíčit první obilí na polích a první zeleninové záhony. Nevyklíčily! Všichni se vrhli na rozřešení záhady, ale nic nefungovalo. Proto Země vyslala další odborníky a odbornice, které Agus dopravil na Horku. A pořád nic!

* * *

Jednoho krásného dne, jen hodinu před další cestou na Horku, si Aguse zavolal jeho nadřízený.

Bylo známo, že tak obvykle činí, když je dotyčný zralý na propuštění, a tak se není co divit, že Agus vstupoval do jeho kanceláře notně rozechvělý. Ale jen vstoupil, vyskočil nadřízený od stolu, jako by měl pod sebou pružinu, ukázal na dveře a přikázal:

„Nezavírejte, jdeme ke generálnímu!“

Na Aguse dolehly rozporuplné pocity: generální se Agusovým propuštěním určitě zabývat nebude. Průšvih bude mnohonásobně větší!

Když vstoupili ke generálnímu řediteli Slunečních dopravců, byla tam, kromě plešatého unaveného starce, dlouhovlasá mladá blondýnka, která se dokázala na Aguse usmát. Generální jim pokynul:

„Tahle dáma je exotechnik. Slyšíte dobře, nepřerekl jsem se. V úterý dorazila SP střela s novinkou z Horky – našli několik broučků velikosti pořádné octomilky, ale mají důvodné podezření, že to není brouček, ale stroj. Zajisté je vám jasné, kapitáne, že tohle je supertajná informace, a proto je slečna Grajová dočasně zařazena do vaší posádky jako exobiolog, což také odpovídá informacím ve veřejné části její složky. Dopravíte ji na místo a po průzkumu zase zpět. Na nic se mě neptejte, počítač vaší lodi dostal veškeré informace, popovídejte si cestou s ním. Na shledanou... Madam.“

Agusova loď byla připravena k odletu. Když k ní podzemním dopravním pásem dorazili, vstoupili do přechodové komory a prošli dekontaminací, čekal na ně logistik. Usmál se a s tichým prohlášením *S dovolením, kapitáne!* si padl s novým členem posádky do náruče.

Agus se nedivil, však celou cestu od generálního bádala nad tím, zda jde jen o shodu jmen. Vydržel se dívat stranou relativně dlouho, pak si začal Soit prohlížet zcela nepokrytě. Ne že by to nebyl hezký pohled – Soit patřila k typu lidí, na kterých si příroda dala záležet do všech detailů, a když už s nimi měla takovou práci, ani později si ji nechce zhatit. Drží nad nimi ochrannou ruku a jejich anděl strážný je jim otrokem.

Jenže ho vůbec nevnímali. To už nevydržel a lehce nervózně řekl:

„Na to budete mít čas celou cestu. Start je za deset minut. Zaujměte místa.“

* * *

Agus byl na můstku hvězdoletu sám. Vlastně v celé lodi. Zbytek posádky byl rozeset po kolonii a podle svého oboru a chuti pomáhal kolonistům.

Korp asistoval již třetí den své ženě v laboratoři. Nebyl jen logistik, ale druhou specializací také mechatronik. Tak si to vymohla Soit Grajová s tím, že pomoc se hodí, ale netřeba ohrožovat další lidi. Vzala si Aguse stranou a vysvětlila mu, že neznámá technologie může jen hibernovat a nebezpečí útoku po probuzení není nulové. Však proto si nechala hned první den přistavět další oddělení k laboratornímu bungalovu, který stál stranou kolonie na úpatí hor.

Najednou se ozval volací signál a na telestěně se objevil Korp Graj:

„Kapitáne, udělali jsme úžasný objev. Nastalo to, co Soit říkala: boti se skutečně probudili. Vůbec nejsou útoční. A teď se podržte: vyvolali v našich myslích obraz horské louky, ve které má být jeskynný systém, a usuzujeme, že tam nalezneme něco o jejich tvůrcích. Ten obraz nějak souvisí s jejich prostorovým uspořádáním. Rozestavili se a zase ztuhlí. Opět vypadají jako mrtví, vůbec nejsme schopni zaměřit jejich energetický zdroj. Nereagují na žádné vnější podněty, můžeme je posouvat, jak chceme. Zajímavé je, že pak se ten mentální obraz ztratil, dokud jsme bota neposunuli na původní místo s velmi malou chybou. Jestli chcete zažít mentální indukci, tak přijďte.“

„Ne, děkuji, Korpe, nemusím mít všechno. Takže co dál?“

„Pokusíme se se ženou najít tu horu podle obrazu, co oba přijímáme. Až ji

najdeme, navrhuji vyslat malou průzkumnou výpravu.“

„Co si pod tím *malou* mám představit?“

„Podle mě dva lidi a robot budou stačit: Já se Soit a robot, co je tu s námi. Bude nás jistit... Nemusíte nic říkat, šéfe, vidím vám to na očích. Ale když se podíváte do našich složek, zjistíte, že oba jsme ještě před pár lety byli aktivní speleologové. Vyberte k nám někoho podobného.“

„Už to vím od Soit... Dobrá, nebudu se s vámi hádat. Nebudou tam ale nějaké větší potvory, nějaké robotické zbraně, co ten prostor budou hlídat?“

„Není to pravděpodobné. Však víte, že žádnou větší koncentraci kovů ten přepečlivý průzkum planety neobjevil. Navíc, když to řeknete takto, musel byste tam poslat po zuby ozbrojenou armádu. Ale má to být mírová mise beze zbraní. Jen se tam půjdeme podívat, zda vůbec něco zbylo.“

„Čistě pro jistotu s vámi půjde jiný brouk. Dám vám s sebou ještě kraba, tu šestinohou potvoru, co nám s sebou dali, jako by tušili, že se hodí.“

„To snad je zbytečné, Agusí...“ přešel Korp na tykání.

„To byl rozkaz, příteli!“ vrátil ho Agus do patřičných mezí, „Buď to přijmete, nebo se obratem vracíme na Zemi. Tohle není žádná drobnost, ale první kontakt. I když je ta civilizace dávno mrtvá. Jak rozhodnete?“

„Když krabovi nedáte žádnou bombu, tak беру.“

„To těžko, žádnou tady nemáme. Pomůže vám s vybavením.“

Co si Agus vzpomínal, bylo to poprvé od školních let, co zalhal. Někdy v páté třídě řádl s kamarády tak, že na nějakou svačinu i oběd ve školní jídelně zapomněl. Sváču hodil do koše, ale na tu nešťastnou máminu otázku, jako by něco tušila, odpověděl, že na obědě byl. Jenže hned druhý den se profláкло, že nebyl, a vzpomínka na večerní cirkus a dalších několik dní šikany, ovlivňovala Agusovo jednání celé tři desítky let.

Jak zanedlouho zjistil, bylo by pro všechny lepší, kdyby se jí řídil i nadále.

* * *

V pásovém transportéru byli dva lidé ve skafandrech, humanoidní robot a šestinohý přepravní robot, který kromě vybavení pro lidi nesl malý dron.

Kapitán Agus neponechal nic náhodě. Do tajné, opancéřované schránky na krabově boku osobně uložil malý váleček se silnou trhavinou, kterou mu dal šéf ještě před tím, než vyšli z jeho kanceláře. Čistě pro jistotu.

Transportér po skalnaté pláni, která mírně klesala, ujel sotva tři sta metrů, když se za doprovodu příšerných zvuků přetřhl levý pás. Všichni vystoupili, aby obhlédli situaci.

„Dokážeš to opravit?“ zeptal se Korp robota.

„Ne, pane. Máme náhradí a jeden náhradní článek. Ale tady, podívejte, je naprasklý i ten další. Vydržel by jen pár metrů.“

Korp se podíval ve směru jízdy:

„To už dojdeme pěšky. Šest set metrů chůze ještě nikoho nezabilo. Ani ve skafandru. Souhlasíš, Soit?“

„Stejně nám nic jiného nezbyvá... Slyšíte nás, kapitáne?“

Agus hned odpověděl:

„Čistě a jasně. S tím transportérem už dlouho nikdo nejel a články asi zpuchřely. Kolový transportér přiveze náhradní články a dva roboty, co už s výměnou mají zkušenosti. Než tam dojede, tak možná budete zpět... Čemu se Korp směje?“

„Asi tomu, že ocelové články zpuchřely.“

„Aha. Tak aktivujte dron a vyrazte.“

Dron ihned odstartoval. Kromě kamer také nesl citlivé přístroje, které měly odhalit neznámou energii, jež by případně předznamenala útok.

Čtveřice se blížila ke korytu bývalého potoka. Korp se rozhlížel a zklamaně hlásil, že žádný vstup do jeskyní nenachází. Zřejmě za to množství století došlo ke změnám, které ani nemohou nasimulovat, protože se v obraze nenacházel žádný časový údaj.

A pak se to stalo. Pozdější detailní rozbor záběrů z dronu jasně ukázal, že se krabovi v jednom okamžiku podlomila pravá zadní a pravá prostřední noha. Ze špatně zajištěné tajné schránky na krabově boku vypadl váleček s bombou, která vzápětí explodovala.

Krab škobrtl, zablesklo se a záběry ze všech kamer vypadly. Agus jen konsternovaně zíral na prázdnou telestěnu a nebyl schopen jediného slova ani pohybu.

* * *

Z kraba zbyla jen levá zadní noha, z dronu spečený škvarek, a z robota torzo. Z lidí vůbec nic. Agus na místo neštěstí poslal několik robotů z kolonie. Roboti ohledají místo dokonaleji a rychleji než skupina lidí s těmi nejlepšími přístroji. Také nechtěl ohrozit další lidi, protože tohle byl zřejmý útok, který se mohl opakovat.

Tajnou schránku na krabovi nebylo možné zavřít bez toho, aby ji silná pružina hned zase neotevřela. To by určitě nepřehlédli! Pak ovšem nebylo možné, aby se schránka sama otevřela. I kdyby krab spadl z deseti metrů! Navíc s výbušninou bylo pro její aktivaci třeba relativně složitě manipulovat a k výbuchu by nedošlo, ani kdyby kraba rozdrtila skála. Všechno to bylo tuze podezřelé a podivné.

Agus ze začátku dal udělat hrubý průzkum, řešil každý kousek, který roboti našli, organizoval kde co, jako by sám byl robot. Po osmatřiceti hodinách ovšem odpadl, protože nebyl. Spal čtrnáct hodin a jako v mráкотách posnidal. Potom šel na můstek, ale už nikomu do ničeho nemluvil. Mlčky seděl ve svém křesle a zdálo se, že nevnímá.

Protože Agus nařídil robotům extrémně hloubkový průzkum a zasažená plocha byla velká, odhadoval NSH⁹ potřebný čas na jeden týden. Ale k dispozici nedostali ani pět dní!

Aguse na můstku probral z letargie výkřik lodního lékaře a chemika:

„Kapitáne, kolonisti se zbláznili! Zaútočili na nás, dokonce právě zničili oba

9 (N)ervový (S)ystém (H)vězdoletu, inteligentní počítač asi tak 66. generace.

naše roboty!“

„Jaký k tomu mají důvod?“

„Co já vím. Nahoře v laboratořích jsem najednou dostal takovou herdu do zad, že jsem málem spadl pod stůl. Pak si skupinka výrostků vzala, co jí přišlo pod ruku, a zaútočila na Ester. Zdá se, že už jí není pomoci... no jo, část už odbíhá ke mně. Běžím do lodi. Varujte ostatní.“

Obraz z kamery v helmě, kterou se mu konečně třesoucíma se rukama podařilo zapnout, jeho slova potvrzoval. Seběhl po požárním schodišti dvě patra, a když vběhl do vstupní haly nemocnice, přilétl odkudsi čtyřramenný stojan, prorazil mu kryt přilby, a protože se trefil do doktorova nádechu, pokračovala jedna noha téměř bez odporu a roztránila mu krční páteř.

Argusovi bylo rázem na zvracení, ale neměl na to čas.

„Kde je Henry s Bárem?“ zeptal se počítače.

„Blíží se k lodi. Otevírám přechodovou komoru.“

Na vnější kameře, instalované ve výši přechodové komory, byli vidět zbývající dva členové posádky s hordou pronásledovatelů v patách, povětšinou mladých mužů, ozbrojených klacky a všelijakými nástroji. K tomu vyběhli z nemocnice další a přidali se na konec. Horda bohužel kosmonauty ve skafandrech doháněla.

„Počítači, zaměř zbraně v rukách prvních kolonistů. Až se k Henrymu přiblíží a napřáhnou se, laserem ty věci znič. Přijímám veškerou zodpovědnost: budeme chránit jen kosmonauty, zakazuji ti provést hodnocení nebezpečí této akce pro ostatní.“

Jan to dořekl, musel počítač pálit, jinak měl Henry v hlavě vodovodní trubku a nejspíš by přišel i o levou paži. Kolonistům se nic nestalo, ale jejich nadšení viditelně opadlo a trochu zpomalili. Kosmonauti stihli vyšplhat do přechodové komory a NSH na Agusův příkaz spustil planetární motory na jedno procento tahu. To jako varování stačilo a kolonisti se zastavili v bezpečné vzdálenosti. A když slyšeli, jak se turbíny roztáčí do maximálních otáček, rozběhli se zpátky do kolonie. Agus škodolibě pozoroval, jak každou chvíli někdo spadne a strhne s sebou plno dalších. Havarijní start hvězdoletu bez řádného odvodu spalín motorů třese zemí opravdu hodně...

+ + +

9. Už je tu odvoz!

Když Agus domluvil, seděli dlouho bez hnutí a poctivě zírali před sebe. Agus se topil ve vzpomínkách, Adam se snažil zasadit nové poznatky do stávajícího obrazu. Pak se zeptal:

„Takže vy si myslíte, že když se přiblížili k systému vybudovanému původními obyvateli, který je ukrytý v horách a stále je funkční, že přivedl vaši trhavinu k výbuchu. Netvrdím, že to není možné. Broučci dokázali vytvořit psychické pole dostatečně silné, aby to Korp zachytil. Není proto důvod, aby ten systém nevládl i telekinezí. Možná to ale nebyl útok, ale obrana. Tu bombu s sebou mít vůbec neměli.“

„Však já vím,“ sklonil Agus hlavu a tvářil se nešťastně. „Myslela si to i vyšetřovací komise. Šéfovi řekli, že dát mi bombu byla nepředloženost, mě vyhodili. Přesněji, za dřívější zásluhy mě uvrhli do předčasného důchodu.“

„A ta vzpoura kolonistů? Opět si myslíte, že v tom má prsty ten mimozemský systém? Že telepaticky kolonisty vyprovokoval?“

„No ano. Při pozdější analýze byla jasně viditelná systematicčnost a správné načasování. Ale nemusela to nutně být telepatie, alespoň ne přes půl planety. Spíš si myslím, že je ovládli ti broučci. Je tu důkaz, který ovšem komise shodila ze stolu. Vysmáli se mi, hlupáci... Počet útočících kolonistů byl přesně stejný jako počet broučků, které Korp se ženou analyzovali.“

„Jak jste to určili? Doktor svou kameru zapnul až na schodech.“

„Říkal jsem, že ti z nemocnice se přidali k těm venku, když hnali Henryho a Báru. Dokonce jsme jasně identifikovali pořízka se zakrváceným stojanem, kterým zabil doktora. Komise prohlásila, že to je jen náhoda a spekulace, protože nevíme, zda někdo v nemocnici nezůstal. Hádat jsem se s nimi nemohl, ale jeví se mi to logické a velmi pravděpodobné.“

„Moment – neřekl jste mi, jak se to vyvinulo dál. Přece musela Země na ty vraždy nějak reagovat.“

„Samozřejmě reagovala, ale mě odstavili hned po příletu. Všechno vím jen z doslechu od přátel a kolegů. Garda tam poslala jednu letku a ta vysadila na planetu komando. Žádný boj nenastal, kolonisti do jednoho se divili, proč tam jsou, a všichni bez odmluv spolupracovali. Tak je protáhli komplexní zdravotní

prohlídkou, do které zahrnuli i mé podezření, že ti broučci mohou lidi ovládat. Nic nenašli. A protože se to právníkům hodilo, klidně udělali z mé teorie jistotu a řekli, že když kolonisti nemohli zodpovídat za své činy, tak je nelze ani soudit. Prostě to vyšumělo.“

„Proč je tedy před pár lety repatriovali?“

„To nevím. Byla to tak tajná operace, že o tom nic neví ani mí přátelé. Mám jich hodně a jsou na mnoha klíčových místech, ale žádných informací jsem se nedobral. Myslím si, že to utajení ukazuje na to, že na Horce přeci jen něco našli, a buď se s tím domluvili, nebo ze své vůle kolonisty vystěhovali, aby se jim nic nestalo.“

„A co když informace nejsou, protože to nikdo nenařídil? Telepat dokázal zmanipulovat patřičné lidi. Určitě by pro něj nebyl problém zmanipulovat i zdravotníky, kteří prohlíželi kolonisty před návratem. Byl by to nejjednodušší způsob, jak dostat broučky na Zemi.“

Agus se na Adama podíval, jako by ho viděl poprvé:

„Výborná dedukce, pane Hopsale... S potěšením zjišťuju, že originál je lepší než má představa.“

„Díky. Nic zvláštního v tom není, jen jsem zvyklý používat hlavu. Všechno to ale ukazuje na mimozemskou invazi. Ale tak to není. Byl jsem spolehlivým zdrojem ujištěn, že se jedná o akci jednoho člověka.“

Agusovi málem vypadly oči:

„Jak ten zdroj, jak kdokoliv může něco takového vědět?“

Najednou se Adamovi v hlavě ozval tichý hlásek:

Tak tys mě označil za spolehlivý zdroj – to je pokrok!

Ty na mě dohlížíš, Gale? To je od tebe milé... Gale? Tak Gale?!

Žádná reakce.

„Co to bylo?“ podivil se Agus.

„O čem mluvíte?“

„Na malou chvíli se mi zdálo, že jste byl někde jinde. Trochu, nicméně zřetelně jste se usmál.“

„Máte velmi dobrý postřeh. Nedá se nic dělat, musím vám to tedy říct se všemi souvislostmi: na Zemi se pohybuje další mimozemšťan z Bogovy civilizace, který si mě zavolal do polozřícené knihovny a tam mi řekl, že ví všechno, ale že nechce zasahovat do vývoje naší civilizace, a proto mi nemůže pomoci jinak, než že mi dá pár dobrých rad. Jenže ve skutečnosti mi pomohl mnohem víc, protože mě nasměroval na tento ostrov. A teď na mě zase mluvil, ale pak hned utekl.“

„Proč nám nechce pomoci?“

„Protože ten telepat je člověk.“

„Věříte mu?“

„Bez výhrad. Odpovídá to tomu, jak se mnou ten telepat mluvil. To nebyl nějaký mimozemšťan, ale člověk. No, člověk by tohle nedokázal, patrně s tím systémem na Horce budete mít pravdu. Ten systém mu dává ty schopnosti. On ho ovládá k dosažení svých cílů. To je vážně průšvih.“

„To je ale divné. Žádný člověk nemohl na Horce zůstat. Počet kolonistů

seděl, to jsem si osobně ověřil. Tak kde se tam vzal? Že by tam nějaký hajzlík přiletěl soukromou lodí? Třeba si ho ten systém přivolal.“

„Ne, to by zase ukazovalo, že je ten mimozemský systém samostatný, patřičně inteligentní a touží po světovládě. Pak by nepotřeboval člověka. A jsme zase tam, kde jsme byli. Hmm...“

„Nějaký nápad?“

„Asi budeme muset připustit, že tu explozi vaší bomby někdo přežil... Pozor na oči, Agusí... Nezbáznil jsem se, naopak – jak to tak přehazuju v hlavě, zdá se mi to skoro jisté.“

„Jelikož jsme nenašli žádná těla, můžete si vybájit prakticky cokoliv.“

„Ale vůbec ne! Když připustíme, že bombu k výbuchu přivedl mimozemský systém, lze uvažovat nad tím, že lidi před explozí uchránil.“

„Jak, prosím vás?“

„Třeba teleportací. Přenesl je k sobě, stačilo by jedinou milisekundu před výbuchem.“

Agusově údivu řekl:

„Stihl by to! Nemyslím, že by na krabovi a obyčejném dronu byly rychlé kamery s tisícem snímků za sekundu.“

„Samozřejmě, že ne.“

„Pak by ovšem stálo za to porovnat názory telepata s názory těch dvou lidí, které jste znal. Korpa jste dokonce považoval za přítele. Jaký byl? Nechodili jste spolu pít?“

„Moc alkoholu neholduju, ale větší úspěšné zakázky jsem chodil oslavit s celou posádkou. V zásadě všechny byly úspěšné... Byl to velice mírný člověk a nejmíc jsme spolu mluvili my dva. Probrala se zakázka, co kdo kdy kde, a ostatní pak jen jedli a pili. My s Korpem jsme ale probírali souvislosti podrobně. Nedalo se zabránit tomu, abychom za ta léta neprobrali stovku dalších témat. Skvěle jsme si rozuměli.“

„To zní jako naprostá idylka?“

„Možná... Mohla by být, protože jsme oba měli vůli k udržení dobrého vztahu. Možná jste to zažil nebo zažíváte také: souznění tak silné, že dokáže rozpory překlenovat a ignorovat. Nemluvím o zamilovanosti, z té se jednou probudíte, mluvím o situaci, kdy vám je druhý člověk tak blízký, že vyvinete snahu rozpory tak říkajíc zapouzdřit, aby nenarušovaly souznění duší... Ne ignorovat či popírat, protože je musíte shromáždit v seznamu, se kterým dále pracujete, a při dalších rozhovorech se takovým tématům vyhýbáte, nebo se jich dotknete jen zlehka a krátce. Po čase to už funguje automaticky... Funguje to ale jen v případě, že druhému stojíte za stejný přístup.“

„Vím, o čem mluvíte. Měl jsem na škole takového přítele... No, než jsem si uvědomil, že mě jen využívá. Skončilo to rvačkou... Ale s mou ženou už dávno zamilovaní blázní nejsme a tomu souznění, o kterém mluvíte, jsme velice blízko. Tím nechci říct, že se občas nehádáme... Doufám, že doletěla domů a všichni jsou v pořádku... To v případě Korpa neexistuje nějaké *ale*?“

„Existuje a myslím, že za tímhle svinstvem skutečně stojí Korp. Lidumil, co se pokouší o nadvládu nad lidmi. Však už to tu v historii bylo: všechny miluje,

nikomu nechce ublížit, ale ty, co mu dělají potíže, s klidným svědomím zabije. Nebo ty, co nemůže ovládat – jako ve vašem případě.“

„Tak vidíte. Se správnými informacemi problém rozlouskneme z matrace.“

„Možná rozlouskneme, ale těžko napravíme. Řešení je na Horce. Až se tam dostaneme, uvidíme... Korp toho hodně přečetl o středověkých vládciích. Nejen beletrii, ale rád se zabýval teoriemi různých politických systémů a zhlédl se v králích a monarchiích. Myslím, že se jim říká konstituční. Chci tím říct, že o tom věděl víc než samotní králové, protože měl souhrnné informace za poslední dva tisíce let. Kdo se snaží, při pohledu zpět přijde na chyby, které udělal. Jemu stačilo ještě méně: zapamatovat si analýzu chyb, které udělali jiní. Netvrdím, že s tím souhlasím, ale nebyl by špatný vládce... Je tu však podstatnější věc, která mě přivedla k jistotě, že za celým tímhle podnikem stojí Korp: v čem jsme se nedokázali shodnout, a byl to, a asi pořád je, rozpor velice hluboký – pronikání člověka do vesmíru. Tvrdil, že tam nemáme co dělat, že je to chyba a měli jsme pokračovat ve vývoji na Zemi. Jednou jsem se o tohle téma neopatrně oťel, chvíli jsme se hašteřili a na povzdech, že už je pozdě, Korp prohlásil, že toho nesmírně lituje a že kdyby dostal příležitost toho džina nacpat zpátky do lahve a tu zahodit, neváhal by ani vteřinu.“

Adam se zhluboka nadechl a pokýval hlavou:

„Myslím si, že jste na to kápl. Tu příležitost mu dal pravěký mimozemský systém a Korp se jí chopil... To už jsem taky slyšel: já za nic nemůžu, já jen vytvořil podmínky, a za nevhodné použití nenesu žádnou odpovědnost.“

Galův vyčítavý hlásek se hned ozval:

No jasně, jen si do mě kopni...

„Ach jo,“ vzdychl si Adam, položil dlaně na kolena a zvedl se. „Přemýšlejte nad souvislostmi, hlavně co podniknout dál. Já se jdu projít a taky budu přemýšlet. Neřekl jsem vám, že tu máme ještě jedno želízko v ohni. Je to děvče ze Sluneční gardy. Ta s tou kaštanovou záplavou. Tlumočím jí nové poznatky. Třeba přidá ještě nějaké střípky, které nás v Korpovi utvrdí. Nebo nám tu teorii rozbourá. Zatím se mějte.“

* * *

Málem už zapomněl, kterou že matraci obsadil, ale pak našel jasnou identifikaci, že ta matrace je jeho: v těch místech neměla Eva být, ale nepokrytě se tam rozvalila. Ještě si dala ruce pod hlavu a pokrčila nohy. Honem nasadil masku naprostého ignoranta, aby si nevšimla, že není slepý a že je na ni skvostný pohled. Ji však neoblafl. Spokojeně se usmála a jasnozřivě zašeptala:

„Tímhle obličejem možná zmateš strážce, ale mě ne, Adame. Pojď ke mně!“

„Jejda. Co mě prozradilo?“

„Co asi?!“ zasmála se tiše a strhla ho na sebe. „Tak co ses dozvěděl od toho blázna?“

„Především není blázen,“ zašeptal jí do ucha, „je to kapitán, který vezl na

Horku specialistku na mimozemskou techniku a který dal bombu do robota, když jistý Korp Graj, skladník v jeho posádce, šel ten mimozemský systém se svou ženou hledat.“

„Sakra, Adame, máš pod sebou nahou ženskou, tak se alespoň občas musíš zavrtět! Strážte si brzy všimnou, že tu ležíš jak prkno... Pokračuj.“

„Nedivil bych se, kdyby tu takových po několika dnech pobytu bylo víc... V horách na Horce zůstal po dávné civilizaci nějaký systém, který tu bombu přivedl k výbuchu, ale když jsem přidal své informace o aktuální situaci, vyplynulo nám z toho, že systém lidí před výbuchem ochránil a Korp ho pak využil jako prostředek ke svým cílům.“

„Měl bys vědět, že to *občasné zavrtění* v tvém podání je vážně hezké... Graj, říkáš? Tak to máme hodně velké problém.“

„To jo. Když o něm Garda něco ví, tak to nebude jen tak.“

„Nejenom Garda. On totiž proti zakládání kolonií aktivně vystupuje už léta. Už jsi slyšel o organizaci MJV?“

„Ne.“

„Znamená to *Méně je více* a on je jejím předsedou. Už pár let se její zástupci zúčastňují jednání Ministerstva kolonií a dozorují různé akce. Jsou to šílení aktivisti a okamžitě začnou rvát. Ještě se nenašel ministr, který by proti nim prosadil založení další kolonie.“

„Aha. Teď už vím, odkud se rekrutují nesmiřitelní kritici mé kolonie. Teď tedy víme, že to je telepatova, směle můžeme říct, že Korpova, představa o spokojené budoucnosti lidstva. Zavřeme se na Zemi!“

„Není to až tak zlé. MJV neblokuje veškerý vývoj. Nemají nic proti kolonizaci Sluneční soustavy. Tyhle projekty naopak podporují.“

„Ale, Evi, copak neznáš salámovou metodu?“

„To víš, že znám... Adame, co jsem ti říkala o tom prkně?!“

„No jo... Měli bychom se zabývat tím, jaký bude náš další krok. Hlavně musíme dát pozor, abychom nebyli pod drogama oba současně.“

„Ty šibale, je mi jasné, kam směřuješ. Až budu pod drogama, přijdeš se na mně vyřádit, co? Ale docela tě chápu – to je totiž jediná chvíle, kdy ti do toho nebudu kecat.“

Bylo to tak nečekané doznání, že Adam vyprskl smíchy a málem z Evy spadl. Naštěstí šel celý ten výbuch do matrace vedle Eviny hlavy.

„Ty seš nejen krásná, ale i vtipná. Ale musím tě zklamat. Je to jinak a ty začni myslet hlavou, jinak jsme... a hodně hluboko. Za dvacet třicet hodin zase přiletí hvězdolet, a i když jsme tu krátce, můžou nás vybrat. Pak je tu další problém: jak zvýšit pravděpodobnost, že si nás vyberou oba najednou?“

„Tak s tím by sis starosti dělat neměl.“

„Proč, prosím tě?“

„Proto jsem tady u tebe a s tebou. Není to jen hezké, ale taky účelné.“

„Co tím myslíš? Už se konečně vyjádří!“

„Vypozorovala jsem, že dvojice odvedou vždycky společně.“

„Vážně si tím jsi jistá? Zatím výběr před tvými zraky proběhl jen dvakrát, pořád to mohla být náhoda.“

„To tedy ne. Počet dvojic v první i druhé várce byl vyšší než pouhá náhoda. Umím si to spočítat, věř mi. Nesmíš podceňovat pozorovací talent nymfomanky.“

„Dobrá, věřím ti. Myslíš, že je to vliv našich pudů? Že jako dojde k nějakému podvědomému výběru ideálního protějšku? Myslíš, že tohle už někdo zkusil v seznamce? Třeba by výrazně vzrostl počet šťastných párů.“

„To je blbost, Adame. Život přece není jen o sexu. Po probuzení by takový výběr selhal ještě rychleji než v běžném životě. Vážnější je ale otázka, k čemu to telepatovi bude. Všechno stojí na tom, že nevíme, co se na Horce s lidmi děje. A dokud se tam nedostaneme, vědět to nebudeme.“

„Už je to tak. Já teď ale půjdu něco pojíst a půjdu se trochu vyspat. Podržíš mi místo? Nějak se mi tahle lokace zalíbila?“

„Se mnou, nebo beze mne?“

„Po zdrogování je to jedno.“

„Dobře, počkám na tebe a pak půjdu někam jinam. Potom zase něco sním já. Musíme se střídat, jak říkáš.“

* * *

Adam se probudil, ale protože cítil to lidské teplo, kolem kterého se obtáčel, oči neotevřel. Cítil se v kondici, hlavně psychicky.

Nic si nenalhával, bylo jasné, že je mu dobře díky Evě. Nebyl to on, kdo stanovil podmínky v tomhle ráji, ale u té dočasnosti také musí zůstat. Uvědomil si, že je jako Gal: snaží se vybalancovat dodržování zdejších pravidel a manželskou věrnost, kterou kvůli nim musí porušovat.

Ale jak to je: dělá to proto, že se bojí o svůj život, protože je ve válce s chorým mozkiem, nebo se vydává z posledních sil, aby uspokojil krásnou ženu, protože se mu to líbí? Měl poměrně jasnou představu, co si pomyslí ženy: kdyby při tom trpěl, odpustily by mu, ale protože je mu při tom příjemně, je to nemorální. Nějaké ohrožení života nebo vzletné myšlenky, jako je boj za svobodu jedince a lidstva, nejsou podstatné.

Také si dovedl představit, jak by ženy pohlížely na Evu: je to chudinka, co musí plnit rozkazy a přizpůsobit se místním úchylným pravidlům. To, že se jí to líbí, už je jen takový bonus, za který ona přece nemůže. Zásadní věcí je, že není vdaná a otázka manželské věrnosti se nemusí řešit. Ano, zásadní to bude až do okamžiku, než by se opravdu vdala – potom je otázka manželské věrnosti nepodstatná, irelevantní, neboť žena se může rozhodnout podle sebe a nikdo nemá právo ji omezovat. Nějaký manžel už vůbec ne.

Jen pár výjimek, pokud vůbec existují, by připustilo, že oba mají jednu společnou realitu. Že ten rozdílný přístup je evidentní dvojí metr, dvojí morálka, proti které ženy tak brojí. Ano, brojí – opět ovšem jen do té doby, dokud je pro ně nevýhodná. Pak je to správné a morální.

„Ach jo,“ vzdychl si jen tak pro sebe a otevřel oči.

„Co tě trápí, miláčku?“ zareagovala na jeho probuzení.

„Ale nic, tu ty neznáš... Má takové, hmm, kaštanové vlasy...“

Jedním trhnutím za rameno ho převrátila na záda a vášnivě ho políbila. Potom využila situace a zalehla ho.

„Vítej zase zpátky,“ zašeptala mu do ucha. „Víš, že tady sedím už přes hodinu a koukám do uličky? Hned jak jsem si k tobě sedla, to už jsi bojoval s drogami, ses kolem mě obtočil. Trochu mi zdřevěněly nohy, ale bylo to příjemné.“

„Děkuji ti, žeš mě ochránila před jinými ženami. Musím se ti odměnit. Můžu jít nahoru?“

„Co tě nemá. Drog ses sice zbavil, ale ještě máš tělo unavené. Klidně zůstaň dole, mně se to takhle líbí.“

Adam netušil, proč je milování s Evou tak krásné a intenzivní. Příčinou mohla být nějaká rezidua po eliminaci drog, nebo mu kontrolní centrum prokazuje vpravdě medvědí službu a samo nějaké stimulující látky produkuje. Třeba kvůli srdci... Ale je to vůbec podstatné?

Eva u něho zůstala dlouho. Tvrdila, že nemá hlad, protože se jí do boje s drogami vůbec nechtělo. Navíc jí bylo s Adamem dobře. Však si jasně uvědomovala, že se do Adama zamilovala, ale vůbec ji to netrápilo. Stav superpozitivizmu a zvýšené teploty to byl příjemný a neměla důvod ho odmítat. Věděla, že si ho musí užít, protože je to dar trvajícím jen krátce. Odměna, jakou jí žádný nadřizený nemůže dát. Co nadřizený – žádný jiný člověk než právě tenhle jeden konkrétní chlap.

Všechno je pomíjivé, zvláště ty hezké věci, pomyslel si Adam. Ovšem nejspmutnější je, že vlastně oni sami intenzivně pracují na tom, aby tento ráj zničili co nejdřív...

* * *

Eva se začala probírat z drogového obluzení a cítila, že ji něco tiskne do matrace. Jak postupně začaly různé receptory hlásit do mozku další vjemy, pochopila, že těch tlaků je víc a že jsou vlastně docela příjemné.

Když otevřela oči, spatřila Adamovy zářící oči a spokojený úsměv. Dlouze ji políbil a zašeptal:

„Vítej zpět. Chtěl jsem ti oplatit to hezké probuzení... Dorazil jsem akorát.“

„Přišla jsem o něco?“

„Ne. Nechtěl jsem tě připravit o všechny ty příjemné pocity. Tak si tu jen tak hraju a čekám, až budeš se mnou.“

„Jsi úžasný, miluju tě.“

„Už jen to nám scházelo...“ zamumlal Adam tak, aby to slyšela. Chtěla se zasmát, ale podlaha se začala chvět a přepážky drnčely jako zběsilé.

„Hvězdolet,“ vyhrkla. „Máme ještě pár minut, pusť se do toho, Adame! Dej si záležet, miláčku, možná je to naposledy.“

Stihli to jen tak tak.

Světla se rozsvítila intenzivněji a získala červený nádech. Do podzemí vběhli další strážníci, a když chvění ustalo, začali stavět vězně u jejich kójí. Podzemím zněly tiché povely. Křik nebyl nutný, protože vězni se většinou

u svých kójí stavěli sami a spořádaně čekali, zda je vyberou. Jako první si stráže vybírali pracovní četou a dvojicím se vyhýbaly.

Tak snad Evino pozorování odpovídalo skutečnosti a do hvězdoletu je naloží spolu...

+ + +

10. Cestou na Horku

Tentokrát byl náklad přeložen rychle.

Ani ne za hodinu stráže znovu všechny vězně postavily do latě a bylo jasné, že teď si vybírají k odvozu. Eva měla pravdu, vytvoření dvojic bylo podstatné. Vybrali si dvanáct lidí a tentokrát to byly jen dvojice. Strážím neušlo, že si přelétává Eva vybrala svého favorita, a přidali ji a Adama do dnešní várky hned jako první.

Dva strážní vybírali a posílali vybrané do hlavní ulice, kde je další strážní řadili do řady. Když měli všech dvanáct, jeden strážný zaujal roli předního voje. Husím pochodem prošli úzkými dveřmi, vystoupali po schodišti, vyšli z baráku a pokračovali přímou cestou do hvězdoletu.

Jak se k hvězdoletu blížili, pracovala fantazie na plné obrátky. Deseti zdrogovaným to bylo jedno, ale s Adamem a Evou lomcovaly emoce. Adam se s nimi jakž takž vypořádával, jen mu přišlo, že má nohy z gumy a nejráději by šly opačným směrem, ale Eva podléhala strachu, který přecházel ve viditelný třes, a hrozilo, že se prozradí.

Co měl Adam dělat. Slovy ji povzbudit nemohl – šli první a strážný by je slyšel. Naproti tomu fyzický kontakt tady nebude nic divného. Zvláště, když má její zadeček neustále před očima. Natáhl se a pohládl ji. Lekla se, zdálo se, že se ožene, ale ovládla se. Než došli pod schody do přechodové komory, stihl ji pohládit několikrát. Přestala se chvět a zdálo se, že i husí kůže je pryč.

Univerzální hvězdolet byl dvakrát vyšší a pětikrát bachratější než Amina, ale měl podobnou věžovou strukturu: strojovna byla pod přechodovou komorou, všechno ostatní bylo nad ní. Nejvyšší kabinou pak byl můstek. A strážní na hvězdoletu se od těch v podzemí dost podstatně lišili – nosili bederní roušky.

Přechodovou komorou museli projít natříkrát. Dva strážní nalevo a napravo blokovali chodbu a tři stáli u výtahu. Postupně si každý z nich odvezl jednu čtveřici, která prošla dekontaminací. Dovedli je do třetího patra a každou strčili do jedné kajuty.

Kajutě dominovaly dvě široké postele u stěny, mezi nimiž byla široká ulička se dvěma stolky. Strážný je dovedl mezi postele a přikázal jim, aby si lehli, a výmluvným gestem jim naznačil, co mají dělat. Postel byla na dva široká dost, ale Adam s Evou zaujali obvyklou patrovou polohu, aby si mohli povídat.

Moc toho ale nenamluvili, protože dvojice na druhé posteli poslechla strážného a vrhla se do toho po hlavě. To se pak Eva nemusela ani moc snažit a vyprovokovala Adama, který by si jinak zacpal uši, kdyby mohl, k akci velice snadno a rychle. Měli to načasované akorát: jen skončili, rozběhly se turbíny a hvězdolet se začal otřásat.

Leželi proti sobě a se zavřenýma očima šeptali do polštáře, protože nedokázali určit, kolik je tu kamer a jak jsou rozmístěné. Probrali pocity z přesunu do lodi a Eva pak popisovala tento typ hvězdoletu, který byl vyroben někdy na začátku století a Adam ho neznal.

Adamovo podvědomí registrovalo details, na které vědomí nedbalo, a své objevy teď podstrčilo do vědomí jako poplašnou zprávu:

„Není ti to nenápadné tlačení do soulože podezřelé?“

„Už se ti to nelíbí, miláčku?“ zeptala se zamilovaná Eva něžně bez sebemenší stopy ironie, „Dělám něco špatně?“

„Mluvím o něčem jiném, Kaštanko... O mužích se sice traduje, že myslí víc svým přirozením než hlavou, ale zdá se mi, že u nás dvou je to nějaké přehozené... Použij laskavě hlavu a zamysli se: ve vězení systém, který nechává pudy, aby vytvořily sexuální partnery, kteří si maximálně vyhovují. Jak jsi správně podotkla někdy včera, tak to funguje proto, že vězni nemají žádná jiná aktivity. K přesunu na Horku potom vybírají právě tyhle dvojice a na lodi nás pak místo do cely strčí do postele a ještě nám tu soulož nepokrytě nařídí. Pod drogama by nikdo nezlobil, mohli by chtít cokoliv, třeba běhání v kolečku napojeném na elektrický generátor. Ale oni chtějí sex. Netvrdím, že se mi to nelíbí, milování s tebou je úžasné, ale přijde mi to vážně podezřelé. Jinými slovy si říkám, že to má nějaký účel, a určitě jím nebude maximální spokojenost vězňů s vězením.“

„Tušíš snad jaký?“

„Bohužel ne. Doma nikdo není prorokem, ale já prorokuju, že až na to přijdeme, bude nám z toho hodně špatně. Bude to něco důležitého pro telepata – takže nic dobrého pro ostatní.“

„Neděsí mě ani tak ten účel, jako ta zvrácenost úmyslu. Jak někdo může něco tak krásného zneužít pro vlastní potřebu? Vlastně proti vlastnímu druhu, protože je do toho zamotaná mimozemská technologie? Na druhou stranu se nám zatím nic neděje. Buď tak hodný a ještě chvíli na to nemysli a pojd' se milovat, dokud můžeme... Ty můj přemoudřelý hřebče, já taky znám jedno moudro: o ženách se zase říká, že neví, co chtějí. Ovšem já vím přesně, co chci – chci být s tebou, chci ještě!“

* * *

Bylo dobře, že tento hvězdolet nebyl z nejrychlejších a cesta na Horku mu trvala víc než den a půl.

Adam se alespoň mohl vydatně prospat a nabrat sil. Spalo se mu dobře, protože v kajutě simulovali noc a zhasli. To byla první chyba. Určitě rozsvítí před příletem, čímž umožní Adamovi se připravit.

Druhou chybou bylo přílišné spoléhání se na výdrž drogového obluzení. Jednak v noci se přece nejl, jednak nikdo nezjišťoval, kdy měl který vězeň svou poslední dávku. Tak se stalo, že se jeden vězeň díky svému rychlému metabolismu a zvýšené aktivitě, kterou tu měl za povinnost provádět, z toho obluzení vyspal i bez kontrolního centra.

Když se Adam vzbudil, stále byla tma. Eva spokojeně spala a také z vedlejší postele bylo slyšet pravidelné oddechování dvou unavených lidí. Co ho tedy probudilo? Že by už byl zcela vyspalý? Nebo snad nějaký nestandardní zvuk?

Zaposlouchal se do předení motorů, ale nic nesvědčilo o změně. Pořád jsou v subprostoru. Uvědomil si a přišlo mu veselé, že Eva přede skoro stejně jako subprostorové motory. A pak se opakovalo to, co ho nejspíš před chvílí probudilo.

Byl to zvuk, který neslyšel, nemohl slyšet, nikde ve vězení a tady se vyskytnout také nemohl. Z vedlejší postele se totiž ozvalo lehké zachrápání! Nejprve znechuceně přijal fakt, že při takovém chrápání už neusne, ale hned mu došla příčina: muž na vedlejší posteli se přetočil na záda, což znamená, že koncentrace drog v jeho krvi klesla tolik, že ho už neovlivňuje!

Spojenec z nečekaného směru ho donutil opatrně vstát, přejít ke druhé posteli a posadit se na ni. V téměř absolutní tmě nelehký úkol. Muž se neprobudil, ale alespoň přestal chrápat a Adam mohl v klidu přemýšlet, jak ho vzbudit, aniž by vyvolal poplach. Hodně záleželo na tom, co si ten muž pamatuje jako poslední. Stejně se to zjistit nedá, musí zariskovat.

Sklouzl na kolena vedle postele, opatrně nahmatal mužovu levou ruku a svou levačku umístil nad jeho ústa. V té tmě mohl jen doufat, že to tak je. Potom v jediné chvíli jeho ústa přikryl, pravačkou mu zablokoval levou ruku a zaryl nos do polštáře vedle jeho ucha. Muž se probral a začal se bránit. Adam mu chvatně šeptal, dokud to k němu neproniklo:

„Tiše! Tiše! Už se uklidni! Potichu!“

Schytal pár ran do ramene a dokonce jednu po hlavě, ale pak se muž uklidnil. Těsně před tím, než by z postele spadl. Adam pokračoval v šeptání přímo do jeho ucha:

„Jsem přítel, neublížím ti. Pustím tě, ale jestli vykřikneš, je po nás. Všechno ti vysvětlím, ale musíme šeptat. Dali nám drogy, ale včas je nedoplnili. Proto máš v hlavě tak vymeteno. Prosím, pohlád mě po hlavě, kam jsi mě praštil, nejlépe po té bouli, co mi tam roste – ať vím, že mi rozumíš a nevyvoláš poplach.“

Muž ty informace chvíli zpracovával a po pár sekundách Adama opatrně pohládl. Adamovi ujelo syknutí, když přejel po bouli, co tam skutečně byla, a muže pustil.

Kdyby měl Adam čas, možná by se zamyslel nad tím, jaká bude první otázka člověka, kterému drogy vymazaly několik dní života. Tuhle by ale určitě nehádal:

„Co je to vedle mě za ženskou?“

Znělo to zděšeně.

Adam se málem začal smát, ale včas se opanoval. Jak to v té tmě zjistil?

„To ti nemůžu říct, protože bys začal šílet. Nejprve si musíš uvědomit, kde se nacházíš. Pak budeš vědět, kdo je ona. Jmenuju se Adam Hopsal. Říká ti to něco?“

„Ne... Adam? Já jsem Garik.“

„Těší mě. Co si pamatuješ jako poslední?“

„Na cestě od vlaku domů mě zastavili čtyři policisti, identifikovali mě, a když se ujistili, že jsem to já, tři mě přidrželi a čtvrtý do mě píchl dávku drog. V tu chvíli jsem si samozřejmě myslel, že je to jed a já už se nikdy neproberu. Kde to jsme?“

„Moment, nepředbíhej. Žil jsi sám?“

„Ne. Mám ženu a dva kluky.“

„Uspali tě a odvezli na ostrov, kde shromažďují nepohodlné osoby. Celou dobu jsi byl pod drogami a musíš si uvědomit, že tě za tvé činy nikdo nemůže hnát k zodpovědnosti. Říkám ti to proto, že až zjistíš souvislosti, budeš mít stejný psychický problém, jako mám já. V tom podzemním vězení nás nechali volně pobíhat, protože z nás byly totální mátohy. Jídlo nám podával automat podle pohlaví a v každé dávce byly nejen drogy, ale také afrodisiaka a pro ženy antikoncepce. Všichni se oddávali volnému sexu jak v šedesátých letech minulého století.“

„Sakra, to je smůla, já si nic nepamatuju!“ pohoršil se Garik.

„Zajímavým výsledkem užití chemie je pudový vznik dvojic. Sexuálních. Určitě to má nějaký význam, jen ještě nevím jaký. Jsem také ženatý, ale musím řídit s touhle krásnou nymfomankou... No jo, ty vlastně nic nevidíš...“

„Aha, teď už chápu, jaký problém máš na mysli. Tak to se mě vůbec netýká. Moje žena po druhém porodu úplně zamrzla. Naprostá, totální, čtyřístaprocentní frigidita. Nemám-li se nadobro zbláznit, musím mít milenku. V jednu chvíli jsem měl ty milenky dokonce dvě, ale nedalo se to utáhnout. Hlavně finančně.“

„Hmm... Tím se vysvětluje, proč jsi to stihl za těch pár hodin tady udělat své partnerce čtyřikrát... Ale teď se soustřeď. Pokračování bude na planetě Horka, kam nás právě převáží. Když se zaposloucháš, uslyšíš šum subprostorových motorů. Proto je tu taková tma, protože nás zavřeli v kajutě. Není to první let. Tentokrát si vybrali šest dvojic. Opakuji, že netuším proč zrovna dvojice... Gariku, když jsi takový bejk, umíš se prát?“

„Bez problémů. Sice používám posilovnu ke krytí svých záletů, ale cvičím dost, abych se ubránil. Budeš chtít pomoci? Co máš v plánu?“

„Víš, problém je v tom, že netuším, co nás čeká. A kdy bude ideální chvíle k útoku, jestli na hvězdoletu, nebo až na Horce, teď vážně nevím. Ty hlavně musíš nasadit tupý obličej a dál hrát zdrogovaného. Až nastane krizová situace, poznáš to. Pak doufám, že zasáhneš do bojů.“

„Hele, Adame, a jak vypadá zdrogovaný vězeň?“

„Mě ani mé partnerky si nevšímej, my to taky jen hrajeme. Až rozsvítí, okopíruj výraz tvé partnerky. To bude stačit.“

„Hmm... nemám zrovna herecké nadání. Do dneška mám trauma ze

školiní besídka, kterou jsem zkazil tak, že jsme se museli přestěhovat... A co teď? Mám tu ležet a čekat, až přistaneme?”

„Poradím ti, ale nesmíš nikomu říct, že jsem ti to poradil já... Jako zdrogovaný máš za povinnost svou partnerku obšťastňovat, jak často to jen dokážeš. Možná se tak rychleji zbaví drog, takže dej pozor, ať nevyvolá poplach, až se probere. Nevím, kolik je ale času do příletu, možná už za chvíli. Tak neváhej, asi to je poslední příležitost.“

Adam se opatrně přesunul do své postele a bez hnutí zíral do tmy. Ovšem Garik neztrácel čas. Adam si ucpal uši a vydržel by tak určitě až do příletu na Horku, ale trpěl. Evino podvědomí dobře slyšelo dvojici vedle a závidělo. Prokazatelně ještě spala, ale přitiskla se k Adamovi a její nenechavé ruce nenechaly Adama lhodstojným.

* * *

V jednu chvíli se v kajutě rozhostilo ticho a opět byly slyšitelné subprostorové motory. Proto si Adam hned všiml, když se jejich šum zanedlouho vytratil.

Prostor pro šetření paliva existoval: stačilo v předstihu subprostorové motory vypnout a loď se pohybovala setrvačností. Subprostor byl sice k hmotným tělesům netečný, ale určitá vazkost se dala vysledovat. Souvisela s koncentrací hmoty v základních třech rozměrech, takže se nedalo obecně určit, jak dlouho bude mít hvězdolet dostatečnou rychlost, aby ho subprostor nevytlačil ven. Jedinou šancí byla dřívější zkušenost s konkrétními výstupními body.

Přesto ani potom nebylo možné činit odhad s přesností větší než jedné světelné minuty a ani budoucí vývoj to nemohl změnit. Důvod nepřesnosti byl totiž systémový: ve vesmíru se všechno pohybuje a spočítat drobné vlivy sluncí a planet, *nad nimiž* se hvězdolet po vypnutí motorů bude pohybovat, bylo nad síly lidské techniky. Proto se běžně *volnoběh* nepoužíval. Jednoduše se otočil chod motorů a zpravidla do pěti minut loď zpomalila natolik, že ji subprostor sám vytlačil.

„Pozor, Gariku,“ zašeptal Adam do tmy. „Do pěti minut vypadneme ze subprostoru a pak nám asi rozsvítí.“

* * *

Při nočním šeptání z ouška do ouška vymyslel Adam s Evou bojový plán na převzetí hvězdoletu, protože došli k závěru, že po přistání bude počet strážní násobně větší, než by mohl být na lodi. Pak by mohlo být pozdě.

Adam zamýšleně hladil Evu po boku, poslouchal její šeptání – opakovala svoji část bojové akce – a pak se zvědavě zeptal:

„Jak jsi to myslela s tím, že nejsi dobrá bojovnice, Evo?“

„Naštěstí je všechno relativní: po škole jsem žádnou bojovou praxi, na rozdíl od kolegů, nerozvíjela, ale na většinu populace bych měla stačit. Neboj se, vždyť jsem absolvovala stejnou školu jako ty. S kontrolním centrem ty tupě

strážné zvládnou.“

„Snad ano, stejně nám nic jiného nezbyvá... Už chvíli se snažím zobecnit Garikovo probuzení a domnívám se, že se to týká všech. Na druhou stranu to závisí nejen na tom, kdy naposledy ten člověk měl svou dávku, ale i na jeho metabolismu. Řekl bych, vzhledem k tomu, jaký výkon Garik své partnerce i nám předvádí, že bude jediný. Protože kdyby se probral někdo další, nezůstal by ležet a NSH by upozornil strážu. Myslím, že bychom to zjistili velice záhy: vběhly by sem strážu a bodly drogy všem.“

„Jeden navíc je málo, ale přejme si, aby se nikdo další neprobudil a neprozradil nás... Taky mi vrtá hlavou, jak vypadá probuzení z drog, když je člověk v bdělém stavu. Bude pomalejší, nebo rychlejší?“

„Nevím. Možná bude stejně rychle. Problém je v tom, že to bude ovlivňovat všechno, nejen výraz obličeje. Takovému člověku se budou postupně vracet vzpomínky a bude záležet, co posledního si pamatuje. Garikovi píchl injekci. Myslel, že s jedem. Jako by mozek navázal přesně na ten okamžik, kdy se čtyřem policajtům snažil vytrhnout. Myslel si, že už se neprobudí. Že má ale páru! Zabořil jsem hlavu do polštáře, abych se tomuhle vyhnul, ale on mě majznu tak, že mi na hlavě udělal bouli. Musel mávnout pěstí dozadu přes hlavu a stejně mě málem odeslal do říše snů. To bude důležitý spojenec.“

„Zbytečně jsi riskoval. Měl jsi mě vzbudit, podržela bych ho.“

Výčitka se nedala přeslechnout.

„Ty jsi žena, vid', Kaštanko?“ řekl Adam sladkým, přímo medovým tónem, jaký u něho ještě neslyšela, a očekávala nějaký hebký kompliment. „Hlavně nezačinej s řízením výčitkami ve stylu rčení *Po boji je každéj generál!* S tím u Hopsala nepochodíš.“

Nesla to vymezení hranic těžce, nicméně mlčky. Bylo dobře, že v absolutní tmě její výraz neviděl. Pak si ovšem řekla, že nejlepší bude zase hrát zdrogovanou se vším všudy – a přitiskla se k němu.

* * *

S rozsvícením v kajutách vězňů si dali na čas. Rozsvítili až při vstupu lodi na oběžnou dráhu planety.

Podle zvuků, které vydávala konstrukce a které nešlo beze zbytku potlačit, poznali, že hvězdolet právě vstoupil do atmosféry a probíhá aerodynamické brzdění. Nesměli však dát nic najevo. Garik naštěstí nepoznal, že zanedlouho budou přistávat, a zůstal ležet.

Teprve oťres při dosednutí na plochu astroportu Garika probral a on si chtěl sednout. Eva ale šeptla *Ne!* a rozkašlala se. Zase si lehl a honem zapracoval na svém lhostejném výrazu.

Prakticky hned jak turbíny atmosférických motorů ztratily otáčky, vstoupil do kajuty strážný, který je sem přivedl, a klidným hlasem zavelel:

„Vstaňte a pojdte se mnou.“

Vyvedl je na chodbu, kam také další dva strážní vyvedli své čtveřice. Asi

se předem dohodli na pořadí, protože jejich strážný mávl rukou a vedl je do výtahu jako první. To bylo dobře.

Adam za jeho zády začal zhluboka dýchat a Eva ho napodobila. Určité rozechvělosti z chystané akce se sice nedokázala zbavit, ale hlavním účelem bylo probudit své kontrolní centrum.

Vstoupili do výtahu, dveře se zavřely, Adam mrkl na Garika a...

+ + +

11. Porada v subprostoru

Vstoupili do výtahu: vězni u stěn kruhové kabiny, strážný uprostřed. Naprosto ideální pozice! Dveře se zavřely a strážný dal povel počítači:

„Dolů.“

Jen pominulo přetížení z rozjezdu, Adam mrkl a Garik ihned pochopil. Popadl strážného za levou ruku, Eva mu prudkou ranou vyrazila paralyzér z pravé ruky a Adam mu dal pořádnou ránu pěstí ke kořeni nosu. Strážný jen hekl, dostal druhou ránu od stěny, až výtah zaduněl, a svezl se na podlahu. NSH okamžitě zareagoval, výtah zastavil a v pilotní kabině vyhlásil poplach.

Eva se sehnula a sebrala paralyzér z podlahy. Uchopila ho do dlaně a ukázala na Garikovo děvče, kterou polomrtvý strážný ani trochu nerozházela:

„Gariku, dohlédni, ať se nedotýká stěny!“

„Co s tím chceš dělat? Na proražení stěny je tenhle paralyzér slabý.“

„Nic nechci prorážet. Někde v tomhle místě je jiskřiště, které výboj přenesou na elektroniku. Jedině tak zbavíme NSH řízení výtahu.“

„To je šílené. Jak to víš? Nespahneme?“

„Ještě jsem ti asi neřekla, že mě sem poslala Garda. Mám spoustu takových šílených znalostí. Pádu se bát nemusíš, shoří jen brána, která odchyťává povely pro výtah.“

„Aha. A co podlaha?“ napadlo Garika.

„Je gumová... Tak pozor, pálím!“

„Moment!“ zasáhl Adam a Evinu ruku zadržel. „Napadlo mě něco jiného. Dej mi chvíli... Počítači, určitě mě slyšíš.“

„Ano.“

„Otevři tajnou složku Všeobecná životní, blok dé, a vyhledej jméno Adam Hopsal. Můj vyřazovací kód je 2120196312050487248067072023.“

Garik se na něho obdivně podíval a povzdechl si:

„A já mám problém si zapamatovat své telefonní číslo...“

Adam se na něj usmál, protože mu nemínil vykládat, že tohle číslo má každý úspěšně vyřazený absolvent pevně *zadrátované* v mozku a všechny AI mají za povinnost tuto databázi opakovaně aktualizovat.

„Kód správný,“ konstatoval počítač, „identifikace platná. Co si přejete?“

„Kognitivní test. Víš, že tady ve výtahu moc možností není, napadá tě něco?“

„Nad ovladačem je reproduktor, orámovaný modrou linkou. Řekněte mi její délku, tedy obvod kruhu.“

„Možná existují nějaké normované velikosti krytů reproduktorů, ale já je neznám. Odhaduji průměr na dvanáct centimetrů, délka modré čáry bude... třicet sedm centimetrů a sedm milimetrů.“

„Prosím přesněji.“

„Tak vypočítej dvanáct krát tři celé čtrnáct patnáct devadesát dva.“

„Test úspěšný... Jak je možné, pane, že vás zařadili mezi nakažené?“

Už mi říká pane, třeba ho nakonec ukecám!

„Aha, tak tohle ti řekli? Teď převážíme lidi ze Země, kteří mají APN a jediné, co zvládají, je sex? Proč je vozíte na Horku?“

„Co je to APN, pane?“

„Zkratka od slov apatická postelová nemoc... To je ironie, jestli jsi to snad nepochopil... A ty se nesměj!“ napomenul Evu, která se neudržela a přes vážnost situace vyprskla smíchy.

„V zásadě máte pravdu, pane: na ostrov Terceria jsou přiváženy osoby nakažené zcela novou chorobou a na Horce díky kombinaci ovzduší a záření jejího měsíce jsou velice zdlouhavě léčeny, protože léky ještě nebyly vyvinuty. Že to funguje, dokazují dva muži, kteří se po vyléčení sami stali ošetřovateli. Jeden z nich teď leží u vašich nohou... Bylo to nutné?“

„Bylo. Je mi líto, počítači, ale obalamutili tě jako nějakého hlupáka: žádná APN na Zemi ani nikde jinde není. Lidé, co vozí na ostrov, jsou vězni, kteří byli uneseni a zdrogováni. Potom je drogami nACPávali v jídle. Mé tělo se dokázalo drog opakovaně zbavit, díky výcviku. Totéž platí o téhle kaštanové krásce: je zcela při smyslech a má stejný výcvik. Bude-li to třeba, i ona ti řekne svůj kód. Tohle nejsou ošetřovatelé, ale strážníci, kterých je na Zemi v podzemí desetkrát víc. Udělali chybu a nedali vězňům drogy před letem. Tohle je Garik. Obyčejný člověk s rychlým metabolismem, který se během cesty z těch drog vyspal. Jeho partnerka je stále pod jejich vlivem. Nevíme, kdy se probere, ale snad to bude brzy. Pak zjistíš, že ti nelžu... No, může to trvat ještě dlouho, ale my nemáme čas. Pro tvé rozhodování přidám ještě informace, co se stane, když nás nepustíš na můstek. Eva ví, jak tě odstříhnout od řízení výtahu. Když můstek zablokuješ, sjedeme dolů. Tam zase vím já, jak se dostat do strojovny. A potom jednoduše vypneme hlavní vypínač. Jak se rozhodneš?“

„Vaše výhrůžka je protizákonná, mé vypnutí by byl nemorální čin a vaše kontrolní jádro vám v tom zabrání.“

„Jsi na omylu. Zoufalí lidé dělají zoufalé věci a kontrolní centrum ochraňuje hlavně svého nositele. Je se mnou čtyřicet hodin denně a ví, proti čemu stojím. Má veškeré informace a ještě mi s tím vypnutím pomůže.“

Chvilí bylo ticho a pak NSH přešel na vyjednávání:

„Ale pane, vaše důkazy jsou proti mým informacím a tříměsíční zkušenosti dost slabé. Byť nemám důvod o nich pochybovat. Jsou na úrovni důvodného podezření. Přistoupíte na předprogramovaný kompromis?“

„A ten je jaký?“

„Musím být vyloučen z problému. Jinými slovy zaujmu neutrální postoj a nechám lidi, aby si vyřešili spor mezi sebou bez mé účasti.“

„Myslel jsem, že nebudeme muset výtah poškodit...“

„Nemusíte, pošlu ho až k můstku. Bude to můj poslední zásah do tohoto problému. Dveře na můstek zůstanou otevřené a já nepřijmu rozkazy od žádné strany... Ani od kapitána, pane.“

„Jako bych ho slyšel, jak řve, že to je vzpoura!“

„Správný odhad, pane... Pozor! Výtah¹⁰ pojede nahoru.“

Po dvou sekundách tiše dodal:

„Stráže se rozestavily vlevo i vpravo od výtahu...“

„Gariku, rychle! Pomoz mi se strážným. Vystoupí první.“

S tou neutralitou to počítači moc nešlo! Nepokrytě se postavil na jejich stranu a hlásil:

„Osmé patro... Dveře se otevírají...“

Adam a Garik vystrčili omámeného strážného z výtahu, ale včas ho pustili. Než se vzpamatoval, schytl výboj paralyzérů z obou stran.

„Uděláme krátký proces, uhněte,“ zvolal Adam, skočil ke stěně výtahu a vystartoval jak na závodech. Prostor výtahu překonal dvěma kroky a přeskočil strážného rukama napřed. Kotoulem překonal chodbu a vletěl do pilotní kabiny.

Za stěnou byli další dva strážníci se skvělým postřehem, což se jim stalo osudným. Adam s aktivovaným kontrolním centrem byl rychlejší a takový postřeh, aby včas zastavili svou ruku a hlavně nepoužili palec, neměli. Paralyzovali se navzájem.

Můstek byl organizovaný dost nestandardně a Adam narazil do pultu navigátora, který byl přímo proti vstupu. V taktu bachratém hvězdoletu byl můstek také velmi prostorný a kapitán stál na jeho druhém konci u otevřeného trezoru. Jestli tam má zbraň, Adam to k němu včas určitě nestihne!

Spasí se útekem! Otočil se – a spatřil na zemi paralyzér jednoho ze strážných. Jak se po tom výboji od kolegy hroutil, vypadl mu z ruky a dva metry klouzal po podlaze. Adamovi stačilo se sehnout. Kapitán lodi právě zvedal ruku se slušným kanónem, když dostal paralyzérem doprostřed čela a složil se jako podřatý.

Adam se otočil, došel ke druhému paralyzovanému strážnému a vzal si jeho paralyzér. Vyšel z můstku a mile se usmál na strážné, co stále blokovali výtah. Jeho sebejistota byla víc než deset paralyzérů:

„Právě jsem uspal kapitána... Prohráli jste! Vzdejte to, nebo vám připálím zadnice.“

Asi to nepochopili, protože se na sebe podívali a vydali se k Adamovi s paralyzéry připravenými. Udělali krok – ale najednou ztuhli na místě. Eva k nim přiskočila a v rychlém sledu oba paralyzovala.

„To bylo zbytečné. Nevšimla sis, že se najednou zasekli?“

„Nevšimla... Ale takhle máme alespoň jistotu... Myslíš, že je telepat ovládá na dálku?“

10 Zkuste si vybavit ten hlas, který nás obšťastňuje v lepších výtazích, již dnes :-)

„To nevím... Pojď se postarat o kapitána. Dej pozor, měl zbraň... Vynecháme tu šaškárnu a rovnou se zeptám, kdy tě vyřadili?“

„Sto dvacet tři,“ usmála se Eva. Bylo jí nad slunce jasnější, že tady jí ani nahá krása nepomůže.

„Sto dvacet,“ přikývl Adam. „Přebírám velení... Počítači, na můj povel: stav lodi?“

„Loď bez poškození. Východy blokovány, komunikace blokována, vykládka zboží a materiálu zastavena.“

„Počet lidí na palubě?“

„Dvacet sedm: jeden kapitán, devět strážných, pět skladníků a dvanáct nakažených APN.“

„Děkuji. Skladníky zavři ve skladech a strážné od přechodové komory zavolej jménem kapitána na můstek. Strážní u kajut ať odvedou nakažené zpátky do kajut. Až to udělají, kajuty zamkni a strážní také přijedou na můstek. Ale každá dvojice zvlášť, ať se s nimi nemusíme prát. Budeš hlásit každý parciální krok, abychom měli přehled. Klidně nám skoč do řeči. Proved!“

„Prázdný výtah jsem poslal dolů,“ hlásil obratem počítač.

Adam mezitím vyšel z můstku a řekl Garikovi:

„Slyšel jsi mě, vid'. Než přijedou další, musíme tyhle odzbrojit a odtáhnou do kapitánovy kajuty... Táhle v rohu.“

Postupně odtáhli těla čtyř strážných a uložili je na podlahu ke kapitánově posteli, na kterou položili omráčeného kapitána.

Adam zhodnotil scénu, rozhlédl se po kajutě a rozhodl:

„Pojď Gariku. Sundáme jim ty roušky, ať si taky užijí nahotu, a tou rouškou jim svážeme ruce. Evo, přivaž ještě kapitána k posteli.“

NSH hlásil:

„Stráže z přízemí jedou nahoru.“

„Gariku,“ ukázal Adam na jeho partnerku, „odved' ji stranou, ať se k něčemu nepřiplete.“

Stála u stěny výtahu a jedině, co jí pořád dokola znělo v hlavě, byl Garikův příkaz: *Stůj tady, broučku!*

„Evo, přestaň si hrát s tím kapitánem a pojď k výtahu... Ty vlevo, já vpravo... Paralyzéry připravit.“

Strážní vystoupili z výtahu, ale než mohli skočit zpět, NSH dveře zavřel. Ignoroval Adamův nádech a hlasem špatně připevněného reproduktoru oznámil:

„Prázdný výtah jede dolů.“

„Jak vidíte, převzali jsme velení. Kapitán i vaši kolegové jsou mimo... Doporučuji, abyste se vzdali, jinak pocítíte sílu vašich paralyzérů.“

Strážní váhali jen do okamžiku, než z můstku vyšel Garik a s úsměvem žongloval se dvěma bocháňky. Po chvíli každý chytil do jedné ruky a v jeho hlase bylo dobře patrné nadšení:

„Udělám vám každému na zadku značku, jako se to dělalo koním. Co vy na to? Taky se těšíte?“

Oba strážní položili paralyzéry na podlahu a Adam ukázal ke kapitánově

kajutě:

„Běžte.“

Jen vstoupili do kajuty a strážní viděli spoutaného kapitána, otočili se jako jeden muž a zaútočili. Na Adama s Evou však byli pomalí a vzápětí se paralyzovaní složili na podlahu. Svázali jim ruce a vyšli na chodbu.“

Do toho NSH hlásil:

„Strážní ze třetího jedou nahoru.“

„Stop! Nech je tam zavřené.“

„Provedeno!“

„Dobře. Uzamkni kapitánovu kajutu... A teď přikazuji start s okamžitým přechodem do subprostoru.“

„Zapomněl jste na důležitý detail, pane. Nepředložil jste oprávnění a navíc nemáme navigátora.“

„Za prvé je tohle havarijní situace, kdy je možné doložit pilotní průkaz dodatečně, za druhé ti Eva nadiktuje svůj vyřazovací kód. Byla vyřazena nedávno, takže astronavigační část závěrečných zkoušek jí stále platí...“

„Mám pilotní průkaz třídy bé,“ ohradila se Eva.

„Tak to vidíš. A já ti dodatečně doložím průkaz třídy á typu PT.“

„Havarijní situace je přípustná, ale má omezení.“

„Však to vím, ale nám vadit nebudou. Proveď rozkaz.“

Instantně byly slyšet turbíny atmosférických motorů, jak nabíhají do otáček. Garik, který právě vyšel z můstku, se udiveně na Adama podíval:

„Kam poletíme?“

„Nikam daleko. V subprostoru nás totiž nikdo nemůže lokalizovat. Dáme si z automatu k jídlu něco pořádného, hlavně bez drog, a probereme možnosti. Počkáme, až se z drog proberou všichni vězni, a dáme dohromady komando.“

„Jsem pro. Taky bychom měli...“

„Gariku, otoč se!“ najednou vykřikl Adam, protože za Garikem se objevila jeho partnerka. Tvářila se absolutně zmateně, ale to jí nezabránilo ozbrojit se paralyzérem. Patrně tím, co se odrazil od kapitánova čela neznámo kam.

„Evo, promluv si s ní jako žena s ženou!“

„Ještě že ne jako chlap s chlapem,“ zasmála se Eva a zastavila se vedle Garika. „Podívej, paralyzér dám tady Garikovi a všechno ti vysvětlím... Začnu tím, že nás únoscí zdrogovali a my jsme se právě teď zmocnili hvězdoletu, kterým nás odvezli ze Země. Vidíš? Jsme tví spoluvězni, jsme nazí stejně jako ty... Odlož prosím ten paralyzér a poslouchej... Jak se jmenuješ?“

„Tina,“ špitla a paralyzér skutečně odložila na pult navigátora. Bylo to řešení nejbezpečnější, protože nevěděla, jak se s ním zachází, a ještě by si ublížila.

* * *

Hvězdolet SCARABEUS brzy vstoupil do subprostoru.

„Motory odstaveny,“ hlásil NSH.

„A teď nám můžeš poslat ty zbývající strážné,“ poručil Adam. „Pojď se

mnou, Gariku, ať na tebe Tina přestane koukat. Ani se nedivím, že se nesoustředí.“

Garik se podíval dolů a ukázalo se, že se taky umí červenat:

„Hmm... Máš pravdu... Začínám chápat, proč naši předci vymysleli bederní roušky... Když já si nemůžu pomoci – nezdrogovaná Tina je o řád přitažlivější a on,“ mávl rukou k břichu, „měl vždycky vlastní hlavu!“

„Pane Hopsale, boj nebude třeba,“ ozval se počítač a znělo to jásavě, „barvitě jsem strážným popsal situaci a oni své paralyzéry odložili na podlahu... Výtah je zde, otvírám dveře.“

„Tak pánové, tudy,“ pokynul jim Garik. „Počítači otevři nám kapitánovu kajutu.“

Adam chtěl jít zpátky na můstek, když NSH oznámil očekávanou událost:

„Probral se další vězeň... Jeho šílení probudilo dalšího.“

„Řekni jim, ať zůstanou ležet, jinak je nechám k té posteli připoutat.“

„Tyto postele na to nejsou uzpůsobené, pane.“

„Ale to oni neví. Řekni jim, že podrobné informace řekneme najednou všem. Musí počkat... Zeptej se jich na pracovní zařazení.“

„Myslivec a designérka.“

„Ach jo...“ povzddechl si Adam, ale přistoupil k němu Garik a se šibalským výrazem prohlásil:

„Nevíš, ta designérka může být hodně ostrá: rána pravitkem na plocho není nic příjemného, a když to vezme hranou na správné místo, může i zabít. Když ji vyzbrojíme dvěma padesáticentimetrovými, je neporazitelná.“

Té představě se Adam od srdce zasmál a vrátili se na můstek. Eva Tině řekla všechno podstatné a Tina to vzala na vědomí. Ve skutečnosti už dospěla k závěru – přistoupila ke Garikovi, objala ho a dlouze políbila. Pak mu sjela rukama po zádech až dolů a se zřejmou chutí ho přitiskla k sobě. Rychlým pohledem ověřila správnou reakci a obrátila se na Adama:

„Budete Garika teď potřebovat, kapitáne?“

„Řekl bych, že stejně není použitelný. Teď budeme čekat, až se probudí všichni. Sestavím s Evou hrubý plán a Garika můžu postrádat... Počítači, jsou pod námi volné kajuty?“

„Ano. Tři – každá po třetině obvodu.“

„Tak jste to slyšeli. Běžte.“

„Moment,“ zastavila je Eva, která se mezitím přitiskla k Adamovi. „Radit se můžeme i v kajutě, zdá se mi tu chladno. Jdeme s vámi.“

Adam neprotestoval, ale položil důležitou otázku:

„Počítači, máš tu na skladě nějaké oblečení?“

„Nemám. Oblečený byl jen kapitán. I skladníci mají jen bederní roušky.“

+ + +

12. Jé, hele, brouček!

Garik s Tinou se pomilovali a teď se k sobě unaveně tulili. Na Garika šlo spaní, ale Tina zašeptala:

„Mám se sexem špatné zkušenosti, ale tohle bylo hezké. Přesvědčil jsi mě, že i takhle mohutný chlap může být jemný.“

„Probral jsem se z drog o něco dřív a taky jsem nad tím přemýšlel. Žádná z žen, které jsem poznal, na mě nemá takový vliv jako ty. Nevím, jestli ti Eva vysvětlila, proč jsou tady samé dvojice a hlavně jak vznikají. Naše podvědomí má úžasné schopnosti. Vůbec nechápu, podle čeho se řídí. Našlo mi ideální protipól. Uvědomuji si ale, že mi tě nevybralo pro společný život, na to nemělo dost informací. Tělesně si sice vyhovujeme, ale pravděpodobně máme rozdílné názory na tisíc jiných věcí. Jestli budeš souhlasit, navrhoval bych, abychom se dál zabývali jen našimi těly a neřešili život, ke kterému se po, snad vítězném, boji vrátíme. Musíme se smířit s tím, že nám z toho zůstane jen vzpomínka, protože žijeme každý na jiné polokouli.“

„Nemusela by to být jen vzpomínka... Moje babička měla ráda film z minulého století se zajímavým nápadem: milenci si jednou ročně udělají dovolenou bez svých rodin a na pár dní se sejdou v nějakém hotelu. Dokázal by sis něco takového zařídit?“

„Nevím, ale je to skvělý nápad, který stojí za pokus.“

„Mohlo by to být pokaždé... Jé, Gariku, podívej se – to je krásný brouček!“

Garika spánek okamžitě přešel a posadil se. *Brouk na kosmické lodi?*

„Kde? Nesahej na něj! Zapomněla jsi? Jsme na lodi, kde všechno prochází přísnou dekontaminací. Tak kde se tady vzal?“

Ani ne centimetrový osminohý drobeček zaznamenal okolní aktivitu a ztuhl na místě. Bylo jasné, že je celou dobu s nimi. Prozradil se až na bělostném prostěradle, protože byl ocelově šedý a místy přecházel do tmavě modré. Možná jich tu je víc!

Garik vyskočil z postele, vyhnal i Tinu a postel prohlédl. Nic! Pečlivě prohlédl Tinu a nedbal, že hormony opět začaly šílet. Rozhlédl se, ale kajuta byla, kromě postele, dvou skříní a stolků, prosta jakýchkoliv věcí. Popadl polštář, ale zarazil se a pohlédl zkoumavě na Tinu:

„Tino, musíme ho odchytit a ukázat Adamovi. Ale nechci ho brát do ruky ani tu nevidím nic použitelného. Nelekní se, já teď polštář roztrhnu. Vezmu si

z něj kousek látky.“

Tina jen na sucho polkla, ale po chvíli šok překonala:

„Jdi na to, tygře!“

O pár sekund později vběhl Garik do vedlejší kajuty:

„Ahoj! To jsem rád, že jsem vás nevyrušil v nejlepším. Asi máme problém, Adame... Podívej, co Tina ulovila.“

Do Adama jako když uhoď blesk! Okamžitě mu bylo jasné, co to je:

„Tak tohle je ten telepatův pomocník!“

„Ale říkal jsi, že to nejsou nanoboti,“ protestovala Eva.

„Copak je tohle nano? Máme štěstí, že nejsou... Počítači – našel by se na palubě mikroskop?“

„Ne. Ale kapitán má v trezoru lupu... To bude lepší než mikroskop.“

„Výborně. Konec siesty, půjdeme na můstek!“

* * *

Brouk vypadal, až na počet nohou, jako vruboun: černé krovky s podélnými vroubky, trojúhelníková hlava proti krovkám asi třetinová, krátká tykadla.

Adam našel v trezoru i sadu na nehty. Pinzetou otočil broučka na krovky a vylekaly ho vůči hlavě mohutná kusadla. Upozornil Tinu, která tvrdila, že se brouky kdysi zabývala, a ta jen pokrčila rameny:

„Nemusí to nic znamenat. Existuje i masožravý vruboun.“

„Myslíš, že by tím prokousl lidskou kůži?“

„Určitě ano... K čemu by mu to bylo?“

„Aby člověka ovládl. Tobě stále nedošlo, že tohle je mimozemská potvůrka, kterou ten, co nás zotročil drogama, používá na strážích a dalších, které potřebuje ovládat?“

„Pak bychom si měli strážné prohlédnout.“

„Souhlasím... Počítači, strážní u kapitána jsou stále nepohybliví?“

„Ano. Neprobral se zatím ani jeden.“

„Pojďte, zběžně si je prohlédneme. Když to nebude stačit, přeneseme jednoho na ošetřovnu pod rentgen.“

Na vybraném poskokuviny nenašli nic, dokud ho neotočili na břicho. Když věděli, co mají hledat, a otočili na břicho další, zjistili, že u všech je to stejné: na konci krční páteře všichni měli malou, nenápadnou bouli.

„Kapitán ji má taky,“ hlásila Eva.

„Gariku,“ rozhodl Adam, „chytni tohohle za nohy a strčíme ho pod rentgen. Podíváme se na to, jak moc zlé to je... Kruciš, potřebovali bychom nějakého doktora.“

„Nepotřebujeme ho, Adame,“ ujistila ho Eva, „myslím si, že mé znalosti jsou docela slušné, poradím si s tím.““

Strážného položili na vyšetřovací stůl. Byl to klidný pacient: stále ještě byl v limbu a nestěžovat si, že ho ten stůl studí. Eviných znalostí nakonec nebylo třeba. NSH předal medicentru výchozí informace a za pět minut to měli potvrzené: na krční páteři je přisátý brouček, jehož první pár nožiček prorůstá

až do mozku, kde se větví. Tina se zhrozila a prohlásila, že se to podobá myceliu hub.

„Jestli to chápu dobře, tak i když toho broučka vyloupneme, těch vláken už se nezbavíme. Jinými slovy se napadený člověk vyléčit nedá.“

„Nedá,“ přikývla Tina, „ale neznamená to, že by zemřel. Jen mu tam ty vlákna zůstanou.“

„Dost nechutné,“ konstatoval Garik.

„Pane Hopsale, právě se probudil i poslední vězeň... Už stihl všem kolem oznámit, že je zažaluje!“

„Zahraju si na jasnovidce,“ zasmál se Adam a přiložil si ukazováčky ke spánkům. „Je to žena, že? Asi právnička...“

* * *

Dvanáct nahých lidí debatovalo na můstku lodi. Eva všechno vysvětlila a po dotazech na to či ono si vzal slovo Adam:

„Na Zemi se vrátit nemůžeme, protože útočník má pod palcem všechny výkonné složky. Po vyšetření strážných už máme i představu, jak to udělal,“ ukázal palcem za sebe, kde byl na telestěně stokrát zvětšený brouček, a pár větami popsal, co dělá.

„Tak dál. Přiletíme do Sluneční soustavy. Nejenže nám nedovolí na Zemi přistát, velice snadno nás sestřelí hned po identifikaci. Padl i návrh, abychom se uklidili do některé kolonie, například na Doru. Nemyslím, že by to byl dobrý nápad, mohli bychom tu kolonii kontaminovat, protože nevíme, co všechno na téhle lodi je a kde to je. Útočník se zatím zmocnil jen Země, kolonie si nechal na později...“

Na rozdíl od vás jsme sem s Evou vlezli dobrovolně. Víceméně. Separátní složka Sluneční gardy, která sem Evu poslala, by se mohla trhnout a na Horku zaútočit, ale nevíme, zda tam pár ovládaných už nemají také. Chybí nám totiž to nejdůležitější – informace. V takové situaci zaútočit a všechno rozstřílet by sice byl standardní postup, ale moc moudré by to nebylo. Seznámím vás se skutečnostmi, abychom pak mohli kvalifikovaně diskutovat o plánu dalšího postupu a...“

„K čemu vám bude názor myslivce,“ podivil se statný muž s velkým knírem. „Asi leda pro pobavení.“

„Jsi na omylu,“ odpověděl mu Adam. „Koukáš kolem sebe a přemýšlíš nad problémy, potřebami, souvislostmi a pak hledáš možnosti zlepšení stavu. Když se takto budeš dívat na náš plán a ostatní vezmeš jako fakt, můžeš být velmi užitečný. No ano, to platí i o tobě, počítači... A teď nám zobraz kolonii z padesáti metrů. Pokud znáte kolonii z dřívějška, zjistíte, že přibyl komplex vpravo vzadu, bráno z pohledu terminálu na astroportu. Nachází se tam laboratoře, ve kterých bychom měli nalézt původní zdroj informace o poloze mimozemského systému. Říkám *systému*, protože netuším, co to je. Ve vězení na Zemi jsem mluvil s kapitánem, který velel výpravě, co Horku objevila...“

„Promiňte, pane,“ ozval se počítač. „Vy jste se setkal s kapitánem Larkem Agusem? Jak se mu daří?“

„Relativně dobře, protože žije. Při příchodu do vězení se chtěl prát, a když ho paralyzovali, udělali mu něco s páteří. Je tam jediný nezdrogovaný, ale zároveň má smůlu – nemůže provádět nic z aktivit, co tam provádí ostatní... Co s ním máš společného?“

„Byl mým kapitánem, když tu ještě byli kolonisté.“

„Aha. Říkal, že létal se zásobami. Také sem přivezl manžele Grajovy. To je skvělá náhoda – takže víš, kde Korp se svou ženou našli ty mimozemšťany?“

„Je mi líto, to nevím. Měl by to ale vědět počítač kolonie. Zeptám se ho.“

„Zkus to, ale pochybuju, že ti to řekne... Korp by byl hloupý, kdyby to z něj nenechal vymazat nebo mu to alespoň nezakázal sdělovat... Pokračujeme: Agus mi řekl o Horce a kolonii zajímavé podrobnosti, které teď využijeme. Říkal, že kolonisté objevili tři desítky takových broučků. Oba Grajovi tvrdili, že zachytili telepatický obraz cílové oblasti spolu s výzvou k setkání. Nutkání vydat se na cestu se prý stupňovalo, tak je tam Agus poslal. Blízko cíle však došlo k explozi bomby, co jim dal pro jistotu s sebou. Podle všech indicií ovšem Korp přežil a převzal kontrolu nad oním systémem. Na Zemi si už před lety založil aktivistickou organizaci, která zablokovala vznik nových kolonií, a teď pokračuje ve své snaze vrátit lidstvo zpátky na Zemi, respektive do Sluneční soustavy. Postupně by zrušil i stávající kolonie... Ruku nahoru, kdo by taky chtěl, aby se lidstvo vrátilo na Zemi, nebo je dokonce členem MJV.“

Rozhlédl se po naháčích, ale ruku nezvedl nikdo. Může jen doufat, že se nepřidají ke Korpovi dodatečně.

„To jsem rád. Nechtěl bych ale, aby si to někdo rozmyslel v nějaké krizové chvíli, až půjde o život. Řeknu to takhle: může se vám nelíbit, jak se lidstvo vyvíjí, nebo se vám zdát, že je jeho pronikání do Galaxie příliš krkolomné. Taky by se našlo pár věcí, s nimiž nesouhlasím, ale je to můj názor a já nikomu nechci upírat ten jeho. Na závěr se vás budu každého ptát, kdo půjde na výpravu do kolonie se mnou, a nebudu zjišťovat důvod nebo se mu posmívat, že má strach či něco podobného. Pokud tedy s Korpem souhlasíte, raději s námi nechoďte. Dokud nejde o život, je to jen názor, když to uděláte při akci, už je to zrada – a zrádci se popravovali vždycky. Nejlépe hned a na místě.“

„Máme snad nějakou zbraň?“ zeptala se Dita, co se zbavila drog jako poslední a teď se tvářila, že by mu chtěla udělat kázání o nemorálnosti použití jakékoliv zbraně.

„Máme jednu pistoli, ale tu nechám kapitánovi v trezoru. Strážní se sice uprosit nedají, nějakému ublížení na zdraví se nevyhneme, ale když je později zbavíme broučků, mohou se vrátit k předchozímu životu. Proto jakékoliv zabíjení zakazuju – a já si taky dám pozor.“

„Odporuješ si!“ zvolala Dita vítězoslavně.

„Ale vůbec ne,“ usmál se Adam, „na zabití přece stačí trochu větší kámen. A někteří zde nepotřebují ani to... No ano, klidně mě žaluj, když to přežijeme, ale teď už nezdržuj. Čím později se do toho dáme, tím spíš budou na nás

připraveni...

Znovu se podívejte na kolonii. Rovin je na Horce velmi málo, povětšinou tam jsou hory a jejich různě strmé svahy. Od toho dostala jméno. Kolonie ale využila dno vyschlého mělkého jezera na úpatí asi nejšpičatější hory. Tím je dáno, že astroport je na rovině, ale ten doplněný komplex na druhém konci už je na skále a přistát tam nemůžeme. Budeme muset přistát vlevo na ten plácek. Je to terminál bé, ale nevyužíval se a je tam odkladiště. To nás ovšem trápit nemusí, plameny našich atmosférických motorů ho samy vyčistí...

Ty zmíněné laboratoře budou naším cílem, ale až ve druhém kroku. Naší prioritou jsou výstrojí sklady, které naštěstí máme při cestě. Jde o to, že skafandry je na palubě jen šest a jsou to ty nejobyčejnější, u kterých nelze měnit velikost. Když se podíváte na strážné, zjistíte, že všichni mají obdobnou konstituci, čemuž ty skafandry odpovídají. Mně bude akorát, Evě bude trochu plandat, ale Garikovi bude malý a ostatním ženám zase příliš velký. Tím je také dáno složení první skupiny, která ostatním přinese oblečení. Ideální by byly skafandry, ale nevím, jestli tam budou.“

„Teď se mi to rozleželo,“ zvedl ruku Garik. „Říkal jsi telepatický obraz? To jako že se jim obraz od těch broučků promítal přímo do mozku?“

„Ano,“ přikývl Adam.

„Do dneška jsem to považoval za duchařskou hovadinu. Takže to není nesmysl?“

„Když ses vzbudil, řekl jsi mi, že ti jméno Hopsal nic neříká. Bylo to ze šoku, nebo tě opravdu to šílenství před sedmi lety kolem Boga z jiné galaxie nějak minulo?“

„Asi ze šoku. Moje paměť, když se jí nechce, je občas pomalá, ale nakonec se mi to vybavilo. Proč?“

„Bog nemá ani ruce, ani hlasivky. Jak myslíš, že se se mnou domluvil?“

„Chceš říct, že jsi telepat?“

„Ne. Nemusíš se bát, myšlenky ti nečtu. Ale jsem receptivní a násobně citlivější než běžný člověk. Jestliže vysílání broučků zachytil Korp, zachytím ho i já. Snad ještě snadněji.“

„Zní to dobře, ale vidím v tom plánu mezery,“ ozval se nejistě myslivec. „Nejzávažnější je otázka návratu. Když je svým přistáním překvapíme, do skladů se dostaneme rychle, ale pak budeme muset najít vhodné věci. Mezitím se vzpomatují a to nejjednodušší, co udělají, je, že nám zabrání v návratu do lodi. Mezi terminálem a vstupem do kolonie je dvacet třicet metrů nekrytého prostoru.“

„Správná připomínka, ale i to je vyřešené. Za prvé jsem v kapitánově trezoru našel epap, kam sepíšeme velikosti oblečení každého z vás, za druhé je hvězdolet schopen vytvořit kolem sebe excentrické silové pole, což znamená, že částečně může přesunout výkon zářičů k jedné straně. NSH nepřistane do středu terminálu, ale na jeho okraj. Pole na téhle straně pak bude sahat až ke vstupu do kolonie...“

Problém ovšem nastane ve druhém kroku. Laboratoř je mnohem dál a prvním krokem je vyburcujeme. Nepůjde to hladce, nejspíš se do ní budeme

muset probojovat. Nevím, možná to zase tak dramatické nebude, protože nebudou vědět, kam se chceme dostat. Budou víc rozptýleni. Ale budou nám bránit v návratu, to je jasné. Na zpáteční cestě budou v mnohonásobné přesile... Vymysleli jsme figl. Až se budeme vracet, ne dřív, aby si něco nedomysleli, posune NSH silové pole více k úpatí hory a překryje tak tato místa. Z té výšky to není vidět, ale jsou tam servisní tunely, které v těch místech mají výstupy na povrch. Těmi se vrátíme rovnou pod silové pole... Má někdo nějaký dotaz nebo nápad?"

„Nevím, možná jsem to přeslechla,“ přihlásila se Tina, „ale neslyšela jsem, jaké zbraně jsou v kolonii. Domníváte se, že i tam mají jen paralyzéry?“

Nastalo dlouhé ticho. Až zkroušeně odpověděla Eva:

„Bohužel, Tino, nepřeslechla ses... Tohle vážně nevíme. Neví to ani NSH. Prošel paměť, jestli se strážní nebo kapitán o něčem nezmínili. Nenašel nic. Je to risk, ale opravdu jen doufáme, že tady nezbyly po kolonistech žádné zbraně a strážní budou mít jen ty paralyzéry... Nevíme o žádném způsobu, jak to zjistit jinak, než vyrazit na zteč.“

„To si děláš srandu,“ vyskočila Dita málem ke stropu, „vždyť je to sebevražda! Pane bože, nejhorší velitel a jeho zástupce, jaké jsem kdy viděla... Copak vy ostatní nevidíte, že jsou k ničemu!“

To už i Evě povolily ostatní nervy, sladce se usmála a pokusila se napodobit Adamův medový tón:

„Ty děláš, jako kdybychom po tobě chtěli, abys šla první... A jen tak mimochodem: kolika bojových akcí že jsi se zúčastnila?“

+ + +

13. Módní úlet

SCARABEUS vystoupil ze subprostoru a bez otálení šel na přistání. NSH s povrchem nekomunikoval a všichni doufali, že zmatenost v kolonii vydrží co nejdéle.

Garik s ženami zůstal na můstku. Eva musela převzít velení, Garikovi byl skafandr malý a zbylým ženám to Adam přikázal z praktických důvodů. Prostory u přechodové komory byly stísněné, a kdyby šly s oblékáním skafandrů mužům pomáhat, asi by se výsledku nikdy nedobrali.

U přechodové komory zatím probíhal lýtý boj. Kromě Adama nikdo na sobě ještě střední skafandr neměl a jeho navlékání na nahé tělo nebylo snadné ani příjemné. Víceméně všechny to tlačilo nebo dělalo stejně: mezi nohama a v podpaží.

Také se jim nelíbila přilba. Vždyť je tu dýchatelná atmosféra a nulové epidemiologické nebezpečí! Adam pracně vyburcoval jejich fantazii a vysvětlil jim, co všechno je může v kolonii čekat. Také jim několikrát připomněl, že bez spojení není velení a že nemalou výhodou bude spojení s počítačem hvězdoletu, který je bude navigovat, kdyby snad zabloudili. Nakonec se stihli připravit včas, aniž se u toho poprali.

Hvězdolet šel na přistání a Adam v přechodové komoře ještě dělal čtyřem mužům kázání na téma nedělitelná velitelská pravomoc. Bylo jasné, že moc nadšení nejsou. Rozkazy budou vykonávat pomalu, protože jejich poslušnost vycházela z vědomé úvahy a ne z podvědomých návyků. Pokaždé budou hodnotit, zda daný rozkaz vykonají, nebo už překročil hranice jejich ochoty a oni ho budou ignorovat nebo o něm diskutovat.

Loď přistála a NSH vytvořil silové podle, jaké po něm Adam chtěl. Pět skafandrů seběhlo po schůdcích a husím pochodem při velmi špatné viditelnosti běželo ke vstupu do kolonie. Na tento detail, že přistáním se zvíří tuny prachu a pod silovým polem, kryjícím velký prostor, bude vířit ještě dlouho, Adam při školení v přechodové komoře zapomněl. Teď byli rádi, že si ty přilby přeci jenom vzali.

Doběhli k hranici silového pole a Adam to oznámil NSH. Ve spojení prskalo a prskalo, protože poletující prach obsahoval hodně kovu. NSH potvrdil příjem a pole posunul o pět metrů dál od kolonie. Také hlásil, že žádnou vnější aktivitu nezaznamenal. Nemuselo to nic znamenat, protože se

kolonie skládala ze staveb vnitřně propojených a hned za vraty na ně mohli už teď čekat obránci.

Adam přistoupil k vysokým a širokým vratům. Podle očekávání byla blokována. Eva samozřejmě Adama podrobně instruovala, jak si vstup do kolonie zajistí s pomocí tak slabého paralyzéro. Především jemněji, než kdyby je propaloval laserem nebo prostřelil ranou z děla.

Vrtalo mu hlavou, zda ke každé nové konstrukci vyšle Garda odborníky, kteří pro její potřeby vypracují, samozřejmě tajný, postup k jejímu překonání, nebo zda mají konstruktéři za povinnost dělat všude zadní vrátka pro potřeby Gardy. Neodvážil se však zeptat, aby se mu snad Eva nevysmála.

Skutečně stačily dva výboje na správných místech, aby se vrata pootevřela a servomotory nekladly odpor, protože zůstaly bez proudu. Ve dvou pak dokázali polovinu vrat odtlačit a protáhnout se dovnitř. Naštěstí tam na ně nikdo nečekal.

Adam na stěně uhladil epap a nahlédl do přibližné mapy chodeb v kolonii. Počítač ji sestavil z vnějšího pohledu na kolonii, protože tvrdil, že mu hned na začátku dopravy nemocných lidí ze Země poručili vymazat všechny důležitější informace o kolonii. Jak moc je přibližná, se teprve ukáže.

Ze vstupního prostoru vybíhaly tři chodby. Adam mlčky ukázal do chodby vlevo. Rozběhli se dlouhou lomenou chodbou jako na závodech a raději nemysleli na možnost, že než se dostanou na její druhý konec, už tam na ně budou čekat obránci.

Adam zpomalil, protože mu stíny na stěnách našeptávaly, že někdo je již za touhle zatáčkou. A skutečně! Byli tam dva muži a objevení se skafandrů je šokovalo. Nejspíš pod telepatovým vlivem nebyli, protože oba s vyděšeným výrazem okamžitě uskočili ke stěně a doslova ztuhli. Byli oblečeni v dlouhých kalhotách, košili s krátkým rukávem a lehkých, vycházkových botách. Museli to být dělníci, protože nebyli ozbrojeni.

Adam dospěl k závěru, že i když lidi zachraňuje a měli by mu být vděční, nejsou mu tito konkrétní lidé ničím povinováni, a dokud na něj nezaútočí, není důvod je jakkoliv ponižovat. Bude jim vykat!

Zastavil se u toho vlevo, zapnul vnější reproduktor a ukázal na něj levou rukou, aby ho ještě víc nevyděsil paralyzérem v pravé:

„Když mě poslechnete, nic vám neudělám.“

Muž byl v takovém šoku, že se zakoktal:

„A... ano.“

„Dobře. Nebojte se, jen se podívám – otočte se!“

Skutečně, tenhle člověk broučka neměl.

„Dobře. Otočte se zpět. Nechci nic složitějšího: ukažte nám cestu do výstrojního skladu. Ale žádné kraviny,“ ukázal mu letmo paralyzér, „jinak vám připálím pozadí. Jdeme!“

Muž se ihned odtrhl od stěny, udělal dva kroky – a s bolestným výkřikem se poroučel k zemi. Na křižovatce se totiž vynořili tři ozbrojenci. Shluk skafandrů je sice překvapil, ale první strážný byl velmi pohotový a zbraň měl připravenou. V mžiku zhodnotil situaci a jistý si tím, že dělníka nezabije,

prvním výstřelem vyloučil možné rukojmí.

Strážný měl totiž také paralyzér, ovšem obouřuční s atomovým článkem a slušným dostřelem. Sice to byla zbraňová vykopávka, inovace taseru z druhé poloviny minulého století, ale svůj účel spolehlivě plnila. Zbraň vystřelovala shluk mikroskopických krystalických jehliček, které spolehlivě prošly i konstrukcí středního skafandru.

Adam s překvapením na křižovatce počítal a kontrolní centrum bylo připraveno: skočil ke stěně, hned se odrazil zpět a dříve, než dělník stihl dopadnout na podlahu, zbraň prvnímu strážnému vyrazil z rukou. Zároveň ho použil jako protiváhu, která mu pomohla změnit směr – prvního strážného to hodilo do náruče myslivce, druhý strážný schytl kopanec do žeber a porazil třetího, nejméně pozorného, který ani netušil, co se děje. Myslivce si s chutí praštil a ohodnotil akci:

„Moc pěkné, Adame.“

„Seberte ty zbraně a pokračujeme.“

„Co ty? Ty zbraň nechceš?“

„Ne, jen by mě zpomalovala.“

Adam se vrátil ke druhému dělníkovi, stále přitisknutému ke stěně:

„Nebojte se, váš kolega jen na chvíli ochrnl a zanedlouho se zase probere. Vy víte, kde je ten sklad?“

„Samo... samozřejmě, pane.“

Muž se bez pobízení vydal původním směrem, aniž si uvědomil, že teď je první na ráně on. Adam šel za ním a ještě ho pobídl:

„Raději přidejte, každou chvíli se tu mohou objevit další. A přestaňte mi říkat pane.“

„To není pravděpodobné,“ zakroutil muž hlavou, ale neotočil se a skutečně přidal do kroku. „Ti tři byla pravidelná hlídka, která reagovala na otřesy přistávajícího hvězdoletu. Vaše setkání bylo náhodné. Jen smůla... Ostatní takové zbraně nemají.“

„Kolik strážných v komplexu je?“ zkusil vyzvídat Adam.

„To nevím. Ale hodně. Většina však je ve vnitřních prostorech a mají jen ty malé paralyzéry... Stejný, jaký držíte vy.“

„Co se vlastně děje v těch *vnitřních prostorech*?“

„To opravdu nevím, pane. Je nás tu jen pět techniků, máme na starost údržbu a můžeme se pohybovat jen v okrajových částech... Vnitřku říkají vývojové laboratoře, ale ještě jsem tam nebyl.“

„Kde jsou ostatní technici?“

„Zbývající tři mají práci na druhé straně kolonie.“

Adam se krátce zamyslel. Zoufale potřeboval další informace!

„Takže netušíte, co se v těch vnitřních prostorech děje?“

„Ne. Ti tři další ve vnitřních prostorech ale byli. Hned na začátku, před dvěma týdny. Zmínili se o nějakých průhledných skříních, které museli instalovat. Nejvíc se ale pozastavovali nad podivnými hadicemi, které měli připojit... Prý se to dost podobalo kryokomorám.“

„Nějak si nedokážu představit, k čemu by tady byly,“ kroutil hlavou Adam.

„Nemáte nějaký další postřeh, nějakou nepřímou indicii? Mohlo by to pro nás být důležité.“

„Jen jednu: všechny nemocné, které sem při dalších cestách hvězdolet dopravil, odvedli právě tam. Stále tam jsou, ale co s nimi dělají, netuším... Tak jsme tady – výstrojní sklad.“

Technik se zastavil a ukázal na tabulku vedle širokých dveří. Adam kývl hlavou a usmál se na něj:

„Děkujeme za pomoc. Jste volný, nicméně bych vás prosil, abyste zůstal ještě s námi a vyprovodil nás nazpátek.“

Technik přikývl a odstoupil na dva kroky. Když ale viděl, jak Adam osahává stěnu vedle dveří a chystá si paralyzér, domyslel si, k čemu směřuje, zase k němu přistoupil a protestoval:

„Nemusíte dveře ničit, pane.“

„Ne???”

„Nejsou blokované, stačí stisknout tahle tlačítka...“

Nečekal na souhlas a stiskl nejprve červené zavírací tlačítko, po něm zelené otvírací a hned zase červené. Dveře se skutečně otevřely – a za nimi stál skladník.

Prudce se otočil a v šoku zíral na skafandry. Adam už ho chtěl inzultovat, ale zarazil se. Skladník jednak ztuhl na místě a nezdálo se, že by se chtěl prát, jednak byl de facto bezbranný, protože oběma rukama držel před sebou pořádný štos zelených košil.

Adam nechal ruku klesnout, rychle uklidnil hormony a přátelsky řekl:

„Promiňte ten vpád. Nemáme čas na diskuze, ale když se nebudete bránit, nic vám neuděláme. Vy víte, kde co je: pomozte nám shromáždit oblečení pro dvanáct lidí a my hned zase vypadneme.“

Skladník ještě chvíli zíral, pak se zatvářil nešťastně a lehce rozechvělým hlasem se odvážil zeptat:

„Můžu tohle nejdřív odložit? Skládám to už čtvrt hodiny, protože to nejde, je to pěkně svinský materiál...“

„Uložte si to, ale žádné blbosti, opravdu nerad bych vám musel ublížit.“

Skladník se silou vůle rozpohyboval a vešel mezi vysoké regály. Adam přikázal myslivci a architektovi se zbraněmi, aby hlídali dveře, a šel za skladníkem. Skladník se po několika metrech zastavil před volným místem a opatrně tam celý štos uložil. Otočil se na Adama:

„Roztřídím si to později... Jasně jsem slyšel přistání hvězdoletu – jste snad něco jako piráti?“

Už mu otrnulo, uklidnil se a dokázal se trochu i usmát:

„Galaktičtí zloději oblečení... To tady ještě nebylo!“

„Právě naopak, my jsme ti hodní. Někdo se pokouší ovládnout lidstvo a všechno ukazuje na Horku. Ovládl Zemi, kolonie by následovaly. Nechal jsem se dobrovolně na Zemi chytit. Tam na jednom ostrově shromažďuje nepohodlné a dopravuje je na Horku. Se mnou sem směřovalo dalších jedenáct lidí, šest mužů a šest žen. Zmocnili jsme se hvězdoletu a snažíme se lidstvo zachránit. Vězni jsou ale nazí. Proto jsem tady – abychom mohli

normálně fungovat. Takže už je jasné, co potřebuju: dvanáct kompletních souborů od spodního prádla až po bundy. Prosil bych alespoň jednu teplou bundu pro pohyb ve zdejších horách.“

Skladník si to srovnal v hlavě a zarazil se:

„Chcete říct, že ty skafandry máte na nahém těle?“

„No jo... Nechutný, co?“

„Nemohu než souhlasit... Znáte velikosti?“

„Ano. Mám je sepsané,“ přikývl Adam a rozbil epap.

„Máte nějaké tašky? Jasně, že ne – mám tady pevné pytle. Tři budou stačit: do jednoho dáme spodní, do dalších dvou rozdělíme svršky podle pohlaví. Začneme támhle vzadu, tam je spodní prádlo...“

Adam diktoval velikosti, spoluvězeň držel rozevřený pytel a skladník jel jak namydlený blesk. Stačilo mu třikrát pět minut a měli hotovo.

Adam byl ovšem jak na trní. V plánu si to představovali jednoduše – za patnáct, maximálně za dvacet minut jsou zpět. V kolonii už ale byli skoro půl hodiny a ještě je čeká zpáteční cesta, kde se mohou nadít nejednoho překvapení. Nařídil rádiový klid, nebudou-li žádné problémy, ale teď dospěl k závěru, že se raději ozve:

„NSH, jsi na příjmu?“

„Ano, pane.“

„Úspěšně jsme shromáždili oblečení, jako při nákupu v supermarketu, a vracíme se zpět. Jak to vypadá venku?“

„Nepochopitelný a naprostý klid.“

„Dobře, za chvíli jsme venku...“

Otočil se na skladníka:

„Díky. Neřekl jsem, že všichni strážníci jsou ovládáni mimozemskými broučky, kteří pochází z téhle planety. Dali jsme jim pracovní název *hormini*. Až přijdou o ovládání, tedy až toho uzurpátora skřípneme, budou se dívat divy. Jen nevíme jaké... Nemějte obavy a otočte se,“ řekl tiše a dotkl se skladníka prostředníčkem tam, kde sedí hlava na krku. „Jsou zakousnutí tady na krční páteři a schovaní pod kůží. Nahmatáte tam bouli. Ještě dodám, čistě pro pořádek, že se jmenuji Hopsal.“

Skladník na něho hodil pohled plný pochybností a Adam doplnil:

„Je to skutečně tak. Vidím vám do hlavy a rovnou odpovím: ne, své přátele nemám jak zavolat, musím to zvládnout bez jejich pomoci. Ten jeden mimozemšťan, co se kolem mě motal, teď dělá mrtvého brouka – tvrdí, že nechce zasahovat do lidských záležitostí.“

Opakuješ se, pozemšťane!

Hele, Gale, když nechceš pomoci, tak alespoň nepopichuj!

„Tomu nerozumím,“ rozhodil skladník rukama. „Média všem tvrdila, že Hopsal je nebezpečný lidstvu, protože je poskok mimozemšťanů. Něco jako pátá kolona... A vy je nazýváte přáteli a tvrdíte mi, že s nimi nemáte spojení a dokonce že lidstvo zachraňujete. Na můj vkus až dost rozporů, nezdá se vám?“

„To jo, ale všechno to jsou blbosti. Novinářské výmysly! K čemu by jim byl

jeden člověk jako pátá kolona, pro boha živýho?! Ten jeden úředník, můj přítel, má k dispozici větší prostředky než celé lidstvo. To já jsem ten, co je pořád s něčím otravuje.“

„Chcete říct, že na váš povel zasahují lidem do...“

„Vůbec ne! Pomohli několikrát na mou úpěnlivou prosbu, když už jsem si nevěděl rady. Vždycky to bylo ve prospěch lidí a lidstva.“

„Copak jste řešil tak důležitého?“

„Když například hrozilo, že vymře na otravu celá jedna kolonie a doktoři si nevěděli rady, už nezbývala jiná možnost, než je zavolat. Oni tu otravu zastavili a kolonii vyléčili. A nic za to nechtěli. Neměli bychom jim být vděční? Pokud to slovo vůbec znáte... Víte, mnozí lidé, a obzvláště zavilí novináři, si nedokážou představit, že by mohl mít nějaký člověk nezištného přítele, natož takhle mocného. Ani obráceně: že by se někdo tak mocný zahazoval s obyčejným člověkem, aniž by ho zneužíval k podryvání funkce tak dokonalé společnosti, jakou lidstvo je.“

Skladník jen zíral, jak se Adam rozjel. Adam si to uvědomil také:

„Nemusíte mě milovat. Bude mi stačit, když mi nebudete bránit, abych lidstvu umožnil další svobodný vývoj. Včetně těch, pro které jsem nepřítel číslo jedna... Teď mě ještě něco napadlo: možná, že mě mimozemšťané cítí jako přítele právě proto, že po nich nechci, aby mě vodili jako nějakou loutku, že se umím postarat sám o sebe a ještě pomáhám ostatním...“

Adam proslov rázně uťal a skladníkovi se lehce uklonil:

„Děkuji vám za snahu, máte to u mě. Mějte se.“

„Na shledanou. Držte se!“

Adam se obrátil k odchodu a zavelel:

„Vracíme se... Stejnou cestou, tak buďte ve střehu. Možná se tam strážní ještě budou povalovat.“

Když se vrátili ke křižovatce u lomené chodby, strážní už tam nebyli. Paralyzovaný technik už se probral, ale stále ležel na podlaze. Strašně se lekl, když slyšel dupot. Jeho kolega ještě zrychlil, klekl si k němu a za děsného hekání ho opřel o stěnu chodby. Zvedl hlavu k Adamovi:

„Jdeme s vámi! Na hvězdoletu je medicentrum, které mu píchne něco na zklidnění. Strážní ho tady klidně nechají.“

„Dobře... Pojď mu pomoci,“ mávl Adam na spoluvězně beze zbraně. „Vemte ho s technikem mezi sebe. Já budu dělat průzkum terénu... Moment, nakouknu do chodby... Prázdná! Tak jdeme!“

* * *

Návrat proběhl bez dalších problémů.

Zatímco byli v kolonii, NSH zmenšováním a zvětšováním vzdálenosti silového pole od hvězdoletu docílil toho, že se prach rozptýlil a usadil, aniž zůstali bez ochrany. Teď mohli projít i lidé nechránění přilbou s filtry.

Na můstku vytáhli oblečení z pytlů, rozdělili do hromádek a všichni se na ně hned vrhli. Dita byla nadšená:

„Konečně se můžu cítit jako inteligentní bytost, a ne jako opice.“

Tohle si Adam nemohl nechat ujít:

„To máš štěstí, že tu žádná opice není – hned by tě žalovala.“

Dita si prohlížela kalhoty a dloubanec ignorovala. Podívala se na tričko, zvedla kalhoty do výše očí, podržela je v natažených rukou a roztažené v pase na maximum je třikrát obrátila tam a zase zpátky. Tvářila se pohoršeně a smutně si povzdechla:

„Panenko skákavá, vždyť tohle je naprostý úlet – jak můžou takové věci držet na skladě, když už dávno vyšly z módy?!“

Všichni se na ni udiveně otočili. Také Adam se zarazil a zkoumavě si ji prohlédl, jestli si nedělá srandu. Když zjistil, že ne, zasmál se. Byl to však takový ten smích, kdy si dotýčný není ani trochu jistý, jestli už ho náhodou v nestřeženém okamžiku nepřesunuli do blázince.

+ + +

14. Tajemství skladů

Na druhou akci se k Adamovi dobrovolně přidal Garik s Tinou, myslivec a architekt. Eva by ráda šla také, ale musela převzít velení na hvězdoletu. Tina odbyla Garikovy protesty prohlášením, že dosáhla v karate modrého pásku a dokáže se o sebe postarat.

Střelený technik dostal od medicentra chemický koktejl na uvolnění svalů a řádnou dávku sedativ. Druhý technik, který se představil jako Bjork, řekl, že zná k laboratořím zkratku a že opět poslouží jako průvodce. Také se navlékl do skafandru – padl mu ze všech nejlépe.

Neuplynulo ani půl hodiny od předchozí výpravy a vstoupili do komplexu podruhé. Adam šel první, hned za ním Bjork, následoval myslivec a architekt s puškami, Tina a nakonec Garik se třetí puškou.

Vstoupili do lomené chodby, jako při první cestě, ale na křižovatce je Bjork vedl vlevo. Na lodi vysvětloval Adamovi svou teorii: nikdo jim v cestě do laboratoří bránit nebude, protože organizovaná obrana střeží vnitřní prostory. Adam mu všechno odkýval, ale pak řekl, že když je to tak důležité, měli by se dovnitř komplexu vydat, protože tím spíš se tam nachází problémové věci, které jsou telepatovi ku prospěchu.

Chodba se po pětadvaceti metrech lámala vpravo a pak vedla paralelně s chodbou vedoucí k výstrojnmu skladu. Také bylo hned zřejmé, že jsou u břehu jezera, protože levá stěna chodby byla jen laserem nahrubo opracovaná skála. Prošli dvě křižovatky a Bjork Adama ujistil, že jim zbývá už jen necelých padesát metrů.

Vtom Adamovi ve sluchátkách náhlavní soupravy zašumělo a přihlásil se počítač lodi:

„Pane, zastavte! V chodbě před laboratořemi detekuju velké množství kovu. Pohyblivého kovu. Patrně tam mají robota.“

Adam poděkoval za zprávu a informoval ostatní. Obrátil se na Bjorka a ukázal prstem nazpátek:

„Když se na předposlední křižovatce dám vlevo, jinam to ani nejde, dostanu se k výstrojnmu skladu?“

„Ne. Tam jsou technické prostory. Jsou sice průchozí, ale snadno by tě tam někdo překvapil. Odboč vlevo hned na téhle křižovatce a na konci chodby jdi vpravo. Co chceš ve skladu?“

„Kus prkna a lepicí pásku,“ poklepal si na loket, „aby mi ten robot nezlomil

ruku hned první ranou.“

„Chceš se prát s robotem??? Asi ses dočista zbláznil! Je snad Hopsal utajený robot?“

„Ty máš nápady! Robot nejsem, ale dobře vím, co dělám. Zůstaňte tady.“

„Nezapomeň, jaký figl jsme si tam naprogramovali: červená, zelená, červená, a nemusíš na skladníka zvonit nebo vykopávat dveře.“

„Díky,“ přikývl Adam a rozběhl se ke křižovatce.

* * *

Adam použil nedokumentovanou funkci červeného a zeleného tlačítka a vstoupil do výstrojního skladu. Překvapený skladník stáhl nohy ze stolu v koutě a vyskočil:

„Zase vy? Zvonit vás nenaučili?“

„Promiňte, nevěděl jsem, jestli tu jste... Potřebuju vaši pomoc, strážník nasadili robota.“

„Tak teď jste špatně: tohle je výstrojní, ne *výzbrojní* sklad! Děla nevedu.“

„To po vás ani nechci. Potřebuju něco tvrdého tak akorát na můj loket a pár metrů lepicí pásky. A neříkejte mi, že jsem cvok, když chci bojovat s robotem.“

„To víte, že nejste cvok. Hmm... Nejste vy Hopsal?“

V tu chvíli už ale prohledával šuplata. Nejprve vyndal načatou kobercovou pásku a z dalšího šuplete pracně vytáhl dlouhé pravítko – kovové. Adam se zatvářil odmítavě:

„Trochu moc dlouhé. Tím bych mu tak jedině vypíchl oko.“

Skladník se zatvářil vítězně a šel ke stěně za svými zády. Mírně se sklonil, stiskl tlačítko ze spodní strany okrasné lišty a část stěny se odsunula stranou. V takové scéně se obvykle objeví sbírka zbraní pro sebeobranu, Adam čekal přeci jen nějaké to dělo, ale na stěně bylo rozmístěné jen nářadí. Skladník sundal z háčku pilu na kov a vrátil se ke stolu:

„Podržte mi ten druhý konec, já to přepůlím... Ukažte ten loket. Držte!“

Páskou mu několikrát obtočil ruku, pak přitiskl polovinu pravítka a znovu použil širokou pásku tolikrát, že pravítko nebylo vidět.

„Ukažte, ještě vám udělám i druhou ruku.“

Když takto Adama vyzbrojil, šel znovu ke stěně s nářadím, rychle se rozhlédl a podal mu francouzský klíč a poučil ho:

„Jedna rána do hlavy a je po problému... pokud možno do té jeho.“

„Díky, jste nápaditý. Klidně si na tu vaši cedulku připište + *výzbrojní*.“

„Jestli to přežijete, ukažte se mi, zase vám to sundám.“

Adam ještě jednou poděkoval a vyrazil do akce.

* * *

Na křižovatce se ale rozhodl, že se k ostatním nevrátí.

Jednak by při boji s robotem mohli ti horliví přijít k úrazu, jednak zkusí

získat výhodu tím, že překvapí obránce příchodem z druhé strany. Už si o tom chtěl promluvit s NSH, ale upustil od toho – co když ho odposlouchávají? Však se neztratí.

Vytáhl z kapsy skafandru epap, uhladil ho na stěně a zkusil si cestu zapamatovat. O pět minut později ovšem stále bloumal neznámými chodbami. Potom ale narazil na chodbu s jednou stěnou kamennou. Taková chodba tu bude logicky jen jedna.

Z křižovatký se vydal vlevo a doufal, že je v té správné chodbě. Přiblížil se ke křižovatce u laboratoře, přitiskl se ke kovové stěně, aby zlepšil svůj pozorovací úhel, a pomaličku se posouval k hraně. Mátlo ho, že pořád nic nevidí. Že by byl jinde?

Když zahlédl ruku strážného, opřeného o stěnu, bylo jasné, proč. Obránci byli od křižovatký tak daleko, že je jedno, z které strany přijde. Žádný moment překvapení se nekoná!

Vešel klidným krokem doprostřed křižovatký a s úsměvem mávl rukou:

„Čau, kluci!“

Dával samozřejmě bedlivý pozor, aby se odněkud nevynořila nějaká stělná zbraň.

Vyběhli na něj dva strážní s malými paralyzéry. Pokud by Adama netrefili přímo do ruky nebo do obličeje, neměli šanci mu nějak ublížit. Takový detail neřešili a hned se na něj vrhli. Nebyli pro boj z blízka ani nějak vycvičení. Než se nadáli, byli v bezvědomí.

Nikomu dalšímu se rýt nosem do podlahy nechtělo, tak poslali robota. Očekávali, že po jedné robotí ráně boj skončí. Robot nespěchal, ale kontrolní centrum se čínlo a Adamovi začalo být horko.

Adam se obával, že půjde o vojenského robota s bojovými zkušenostmi, který nemá tolik omezenou rychlost reakce, ale šlo o běžného humanoidního robota pro univerzální použití. To dávalo Adamovi malou výhodu rychlosti.

Z té záplavy hormonů se Adam začal potit. Šel tedy robotovi v ústretý a zahájil boj naznačením úderu na obličeje. Hned ale uskočil a díky vyztuženému zápěstí snadno odrazil útok pravačkou na solar plexus.

Vyměnili si pár úderů a Adam s překvapením zjistil, že jde dokonce o domácího robota, který má reakci kvůli dětem ještě omezenější. Začal k němu mluvit:

„Víš o tom, že tví páni jsou ovládáni skrze malé broučky, kteří jsou uchycení na krční páteři?“

Robot se mu pokusil podkoptnout nohy a při přiblížení odpověděl:

„To je nesmysl.“

Ve vhodné chvíli Adam pokračoval:

„Sloužíš vyšinutému jedinci, který je schovaný někde na Horce, ke zničení stávajících struktur včetně pozemské vlády. Zotročuje lidi a provádí na nich experimenty. Všechno to jsou zakázané praktiky a ty je tímto podporuješ.“

„Tohle by možná platilo na člověka. Já nemám zradu v programu.“

„Dobře, řeknu to jinak – koukej!“

Adam zrychlil nad robotovy možnosti a sled pohybů zakončil kopancem do

robotovy hrudi. Málem si vykloubil nohu, ale robot po zádech odlétl na tři metry. Kdyby to byl člověk, skončil by na hromadě s obránci, kteří boj fascinovaně sledovali a nebyli s to situaci strávit. Robot svůj pohyb klidně přibrzdil dlaněmi přitisknutými k podlaze.

Adam zůstal stát na místě a čekal, až se k němu robot vrátí. Přiblížil se, ale nezaútočil, jen zaujal bojový postoj. Adam řekl:

„Vidíš sám, že mám na to, abych tě poškodil. Udělal bych to nerad, jsi velice cenný. Věřím, že uzurpátora nakonec zastavím a všechno se pak vrátí k normálu. Budeš-li pokračovat v útoku na člověka, patrně tě sešrotují. To bys asi nechtěl.“

Adam se nečekaně postavil do pozoru a přikázal:

„Robote, na můj povel: postav se k pravé stěně a přejdi do úsporného režimu!“

Hned si mohl oddechnout: robot naštěstí neměl změněný firmware a rozkaz okamžitě vykonal. Adam se rozhlédl a zjistil, že z levé chodby ho pozorují spoluvězni a tváří se nadšeně. Mávl na ně a pak se zamračil na strážné. Hlasitě je informoval:

„Končíte! Zvládnou vás klidně sám, ale proč se namáhat, když tu mám kamarády s vašimi puškami. Vzdejte se, nebo vás do jednoho uspíme a příjemně to nebude.“

Než se rozhoupali, přistoupil Bjork k Adamovi a zašeptal:

„Jestli chceš jít do vnitřních prostor, měl bys na ně být tvrdší. Když je teď pustíš, budeme s nimi muset bojovat znovu.“

„Máš pravdu, to by byla taktická chyba... Pánové,“ obrátil se na ozbrojené spoluvězně, „potřebujeme je uspat. Střílejte.“

Během chvíle bylo hotovo.

„Odtaháme je ke stěně a konečně vejdemo do laboratoří.“

* * *

Adam přistoupil k robotovi a poručil mu:

„Robote, přejdi do standardního režimu! Půjdeš s námi.“

„Co budu dělat?“

„Svou funkci: radit a pomáhat... Je za těmi vraty něco nebezpečného?“

„Ne, pane.“

Bjork věděl, jak otevřít dveře do laboratoří bez toho, aby ničili elektroniku. Za širokými hermetizovanými vraty následoval půlkruhový prostor, z něhož vedlo pět chodeb do pěti hermeticky oddělených bloků. Překvapivé byly nízké hnědé květináče s umělými květinami, stojící mezi vstupy do bloků. Zřejmě tady řádila *ženská ruka*.

Adam se dál vyptával:

„Robote, ve kterém bloku prováděla Soit Grajová experimenty s horminy?“

„S kým?“

„No s těmi mimozemskými brouky.“

„V bloku dě...“ elektronika pospojovala fakta a dospěla k závěru, „Chtěl

jste říct, pane, že strážní jsou právě těmito broučky kontaminováni?“

„Ano i ne. Ti, co je Grajová testovala, byli staří mnoho století. Ale ti, co ovládají strážné, ti budou naprosto čerství.“

„Jak je mohou ovládat, když jsou tak malí?“

„Řekl jsem to nepřesně – broučci jsou jen retranslační stanice. Ovládá je Korp Graj přes nějaké neznámé zařízení. Patrně na úrovni pojmů. Chci říct, že určitě neřídí každý jejich pohyb.“

„Můj první majitel měl rád slovo *šílené*. Myslím, že na takovou situaci se to slovo hodí docela dobře.“

„Souhlasím. Hodí se skvěle.“

Bjork po menším boji otevřel i dveře do chodby bloku dé. Měl strach, tak gestem naznačil Adamovi, že ho pouští před sebe. Adam zůstal mezi dveřmi stát a pokusil se soustředit. Nezachytil nic. Opět se obrátil na robota:

„Víš, ve které místnosti ti broučci zůstali?“

„To nevím, pane.“

Adam na něho krátce mrkl a pokusil se posoudit, jak moc je tahle odpověď předprogramovaná. Asi to opravdu neví. Robot však pokračoval:

„Věděl to samozřejmě Horác. Počítač kolonie,“ dodal, když viděl Adamův nechápavý výraz.

„To určitě ano, ale evidentně nekomunikuje. Víš o něm něco?“

„Nekomunikuje, protože měl před čtrnácti dny poruchu. Jenomže se ji stále nedaří odstranit. Nemáme tu počítačového odborníka.“

Adam ale zakroutil hlavou:

„Odborník sice nejsem, ale vím, že to prakticky není možné. Minimálně třetinu jeho konstrukce tvoří diagnostika a funkční bloky jsou navrženy redundantně. Poruchu mít může, ale on sám pak bude vědět, kde nastala. Především nepřestane úplně fungovat.“

„Chcete říct, že ho někdo vědomě poškodil?“

„Nejspíš ano... Dobře, musíme hledat. Ty jdi do těch posledních dveří, já s ostatními se každý podíváme do jedněch. Ale opatrně, aby za nimi nečíhalo nějaké překvapení. Jdeme!“

„Neřekl jsi, co máme hledat, Adame!“ protestoval myslivec.

„Podle vyprávění by to měly být plošně rozmístění broučci. Asi tak třicet. Nejspíš uzavření v nějakém boxu. Nevím ale, jak velký by měl být.“

Každý vešel do jedněch dveří.

„Tady je skoro prázdná,“ hlásil zklamaně architekt.

Adam se vrátil na chodbu:

„V té mé je jen sklad.“

„Pak to bude tady,“ volala Tina ze dveří, „tahle místnost je kompletně vybavená!“

Adamovi, který vešel za ní, ovšem řekla:

„Nic vhodného tu nevidím.“

„Podíváme se do šuplat.“

Ta byla v každém stole hned pod pracovní deskou – jedno vysoké a široké šuple se dvěma úchopy. Tina opět měla štěstí. Otevřela šuple ve stole přímo

před sebou a hned nadšeně zavolala Adama:

„Pojď sem, asi to mám.“

Skutečně! Téměř celé šuple vyplňovala nízká bedýnka s průhlednou vrchní stranou, pod níž byly vidět broučci. Bylo jich pětatřicet a byli viditelně větší, než jaké v sobě měli strážní. Zřejmě stará verze.

„Přijímáš něco?“

„Ne. Agus říkal, že záleželo na prostorovém rozmístění. Ale nebyl u toho, jen se tak vyjádřila Grajová... Pojď, vyndáme celé šuple. Musíme ale hodně opatrně, aby se ty potvory nesesypaly. Pak bychom na to nepřišli ani za rok... Místa je dost, tak teď tu krabici s motýly přendáme na stůl.“

Ostatní se nahnuli mezi dveře a drželi jim palce. Operace byla úspěšná, ale ještě se museli dostat dovnitř. Adam obhlédl plastovou krabici kolem dokola a konstatoval, že se průhledná vrchní deska nedá odstranit bez toho, aby krabici otočili vzhůru nohama nebo naklonili. Obrátil se na chumel:

„Pusťte sem toho robota... Robote, potřebujeme odstranit vrchní průhlednou desku, abychom mohli s těmi broučky hýbat. Vidíš sám, že je to řešeno tak, že boky jsou u horní hrany ztenčené a deska leží v tom úběru. Není ji jak ze stran uchopit. Navrhni řešení!“

„Je jednoduché, pane,“ prohlásil robot obratem. „Naskenoval jsem si obsah skladu, jak jste to nazval, a je tam uložena minimálně jedna přísavka... Dojdu pro ni, hned jsem zpět.“

Trvalo mu to celou minutu. Nadšeně oznámil:

„Trochu jsem hledal. Mám tři!“

„Výborně, ale nejdřív si vyzkoušíme na stole jejich funkčnost.“

+ + +

15. Prozrazení

Přísavky fungovaly na jedničku.

S robotovou pomocí odstranili vrchní desku, aniž by se krabice pohnula. Adam chvíli broučky obhlížel, ale nezdálo se, že by některý byl výrazně jinde. Zkusí robota, když je dnes tak nesmírně nápaditý:

„Robote, vyzaruje z některého broučka energie?“

„Ne, pane.“

„Proved' analýzu jejich rozmístění s přesností na mikrometry. Musí to však být jejich relativní pozice, protože netvoří žádný konkrétní vzor... Nebo tvoří, ale já nevím jaký... Možná když přiložíš nějaký pravidelný rastr, bude některý brouk mimo pole.“

„Rastr je dobrý nápad. Tady tenhle, ten na špici, je o tři sta mikrometrů mimo. Směrem ven. Skoro jistě to bude on – ostatní jsou naprosto přesně uprostřed svých polí. Tak přesně, že to nemůže být náhoda.“

„Výborně. Spoléhám na tvou přesnost. Já si sednu támhle na židli, kdyby to se mnou náhodou seklo, a ty posuneš toho broučka na správné místo. Vydrž moment, musím odstranit rušení.“

Adam se pokusil sundat Antóniovu síťku z hlavy, ale za těch několik dní byla zamotaná do vlasů neuvěřitelným způsobem. Asi proto tak dobře fungovala. Zkusil to hrubou silou, ale jediné, čeho docílil, byly slzy v očích.

Když se ostatní probrali z překvapení, přiskočil k němu Garik:

„Počkej, pomůžu ti... Takhle by sis akorát vyrobil pleš.“

Chvíli s tím zápasil:

„Vydrž ještě... Už to mám.“

„Děkuju ti... Jsem připraven, robote – posuň broučka na místo!“

Robot příkaz vykonal a začaly se dít věci!

* * *

Eva seděla na můstku a z nedostatku jiné činnosti vzpomínala na hezké chvíle s Adamem.

Dita nakonec usoudila, že nikoho žalovat nebude a že by nebylo špatné zjistit, jak moc její pudy zafungovaly při výběru ideálního protějšku. Chvíli svůj úmysl okecávala, ale když zjistila, že pravý důvod je všem už jasný, odtáhla

svého partnera do kajuty o patro níž. Druhá dvojice toho hned využila také a tiše se vytratila.

Náhle NSH vytrhl Evu ze snění, protože hlásil:

„Do strážných najednou vjela nebývalá aktivita! I do kapitána. Snaží se osvobodit... Skutečně se to některým povedlo a rozvazují i ostatní...“

Eva hned vyskočila:

„Slyšely jste, dámy? Vemte si paralyzéry, kdo může, tak dva, a jdeme ke kapitánově kajutě. Počítači, pošli sem okamžitě ostatní.“

NSH pokračoval v hlášení:

„Chtějí se dostat k mechanismu otvírání dveří... asi se jim to podaří. Nemám je jak zastavit!“

„Jsme připraveny,“ přikývla Eva a postavila se do základního postoje. Stála proti spáře a vyhlížela okamžik, kdy se mezera zvětší a objeví se v ní něčí ruce. Jejich majitele čeká pořádná rána.

Když se tak stalo, bylo rukou mnoho. Bez problémů určila, které spolu nesouvisí, a jednou ranou uspala hned dva strážné. Designérka také hned přiskočila a uspala další dva.

Čtyři z devíti! Kdo další?

Z výtahu se vyhrnuli zbývajcí spolupřezní a běželi na můstek pro další paralyzéry. Strážní se však již poučili a do mezery nesahali. Přesto se mezera mezi křídly dveří rychle zvětšovala a v ní stál oblečený kapitán lodi. Sice si sundal sako, ale ten malý paralyzér přes košili stejně moc účinný nebude.

Doběhli i ostatní, bylo to tedy sedm proti pěti. Ovšem jak si poradí nevyzvičení lidé proti vydrážděným strážným? Evě prakticky hned došlo, že ta náhlá aktivita znamená, že Korpa něčím vyprovokovali, nejspíš byl Adam úspěšný a Hormini se aktivovali. Předpokládali, že k tomu dojde.

Vážnější věc je ale nenapadla – že Korp ovládané strážné povolá do akce. Přes podhoubí v jejich mozku měl přístup ke všem mechanismům navýšení tělesného výkonu. A to ještě je kapitán na rozdíl od strážných trénovaný!

Když byla mezera dostatečná, kapitán se rozběhl a zaútočil na Evu, která stále držela pozici. Ostatní se přiblížili v představě, že v nestřeženém okamžiku připálí kapitána z boku, ale on byl vážně rychlý.

Eva hned pocítila teplou vlnu energie, kterou jí kontrolní centrum zaplavilo celé tělo. Nával sebejistoty byl ale ještě důležitější, protože se z rychlosti a intenzity prvního úderu zdálo, že kapitán má kontrolní centrum také!

Proč jen se nevěnovala bojovým sportům trochu víc?!

* * *

Telepatický obraz zahltil Adamovy neurony a ochranné mechanismy, které mu do hlavy doplnila¹¹ Esencie, se okamžitě aktivovaly. Opět se mu zdálo, že se mozek snaží dostat z lebky ven.

Trvalo to jen krátce. Pak se naladil na vyzařování broučků a spatřil obraz horské louky zalité sluncem a hrající mnoha barvami různých květin, vlnících

11 Viz příběh Adam v Esencii.

se v mírném větru – podoba Horky před bůhví kolika tisíci lety.

Podstatné byly hory, svírající louku ze všech stran. Louka musela být velice rozlehlá, ale štítý hor se zdály strašně blízko. Také vpravo bylo úpatí další hory vzdálené více než kilometr. Ovšem vlevo se v bezprostřední blízkosti zvedala kolmá skalní stěna do závratné výše. Kromě několika puklin byl povrch skály podezřele hladký. A v dálce, kde kolmá stěna přecházela v další horu, jen pár metrů nad suťovým svahem, se černal vstup do nitra hory.

Stejně náhle, jako se obraz objevil, také zmizel. Adamovi pár sekund trvalo, než začal vnímat okolí. Nejprve uslyšel hluk, pak výkřik, a když za ním otočil hlavu, během jediného mrknutí ho nějaké těžké těleso srazilo pod stůl.

Robot opatrně posunul broučka na správné místo a narovnal se. V další sekundě ale celý zkameněl. Než si Tina, která stála z druhé strany stolu, tu změnu uvědomila, robotova pravá ruka vyletěla k ní, chytila ji pod krkem za volné tričko a přitáhla k sobě. Obratem ji ale od sebe velkou silou odstrčila a Tina vletěla po zádech do prosklené skříně s baňkami a kádinkami.

Hned poté robotova levá ruka podebrala plato s broučky a vyhodila ho až ke stropu. Přiskočil k němu Garik, asi chtěl rozhození broučků zabránit, ale místo toho byl robotem odhozen až na Adama.

Robot se otočil a začal ničit laboratoř. Ostatní pomáhali Tině ze střepeň a Adam tahal zpod stolu dezorientovaného Garika. Probuzené kontrolní centrum podpořilo produkci hormonů a Adam se rychle zorientoval:

„Všichni ven!“

Postavil se do základního postoje, aby robota zadržel, než ostatní opustí laboratoř, ale ten se plně soustředil na ničení přístrojového vybavení. Když ho Bjork zavolal, vycouval na chodbu a zavřel dveře. Jenže když nefungoval počítač kolonie, nebyla možnost je zablokovat. I kdyby šly zablokovat, robot by si s nimi brzo poradil a vběhl jim do zad. A to určitě není dobrý nápad! Nešlo to jinak, musel tu počkat.

„Bjorku, kolik si myslíš, že zůstalo strážných ve vnitřních prostorech?“

Bjork cukl rameny, nicméně odpověděl:

„Dvacet až čtyřicet... Víc asi ne.“

„To je až dost... Vezmi si na povel chlapy s paralyzéry a běž zajistit vstup do laboratoří. Pro začátek by bylo ideální, kdyby se ti podařilo dveře přivřít jen na půl – aby na ně mohli střílet... Já tu na robota počkám... Tino, jak ti je?“

„Budou modřiny a naražená záda, ale jinak dobrý.“

„Jak moc jsi pořezaná?“

„Jen trochu.“ ukázala Tina ruce, „spíš samé oděrky. Nic vážného.“

„Dobře, běžte... Kryjte si záda a občas se přesvědčte, že tu ještě jsem.“

Bjork se podívil:

„Už jednou jsi ho zvládl, proč si teď nejseš jistý?“

„Protože to není jako před tím. Brouček nebo broučci v něm nějak obešli omezení ve firmware – teď je mnohem rychlejší. Tak jako v jiných strojích jsou i jeho elektromotory přetížitelné. Dokážou-li broučci tuhle rezervu využít, bude i silnější. To uvidíme... Už běžte, ať nám sem nevběhnou strážníci! Určitě už

jsou na cestě.“

Právě v tu chvíli hluk z laboratoře utichl a byly slyšet robotovy kroky na podlaze plné stěpů. Debatní kroužek se rozutekl a Adam odstoupil od dveří, aby ho robot něčím nepřetáhl. Třeba vývěvou.

* * *

Kapitán byl opravdu rychlý, ale na Evu s aktivovaným centrem neměl. Stále více úderů prošlo jeho obranou.

Pět strážných rozevřelo dveře kapitánovy kajuty úplně, ale zastavili se. Přesila vězňů s paralyzéry byla značná a oni byli jen v bederních rouškách. Ani vězni neútočili – všichni brali boj kapitána s Evou jako zásadní ukazatel a s napětím čekali na výsledek.

Kapitán se však choval, jako by úderů na tělo necítil. Dokázal ještě zrychlit. Ale pak Eva projela zapnutým paralyzérem poblíž jeho ruky. Ztuhlé prsty a zápěstí vypověděly službu. Kapitánovy pohyby ztrácely na efektivitě a pak i rychlosti. Další otočku nedotáhl do konce. Eva ho kopancem odeslala do kajuty, kde hlavou narazil na stůl, a bylo po boji.

Eva se narovnala. Bylo jí horko, ale spokojenost z ní vyzařovala na všechny strany. Ukázala na strážné a zavelela ostatním:

„Na ně!“

Během krátké chvíle byli i zbývající strážní opět v limbu. Korp se mohl klidně zbláznit, ale paralyzu svalů nepřekoná. Teď budou mít minimálně dvě hodiny klidu.

* * *

Bjork a tři ozbrojení vězni doběhli ke dveřím laboratorního komplexu. Garik zaostával, ale jen trochu. Po té ráně do hrudi se naraženým žebrům poklus moc nelíbil.

Bjork přepočítal strážné z předchozího střetnutí. Stále leželi u zdi. Byl rád, že ho Adam poslechl. O to teď větší mají šanci zvládnout blížící se hordu. Už slyšel jejich dupot. Ovšem Adamův nápad s přivřením dveří nefungoval. Buď byly zavřené, nebo otevřené úplně.

Pak ho něco napadlo:

„Naražená žebra tu zůstanou, vy ty pušky položte a pojdte mi pomoci.“

Nečekal na ně a rozběhl se ke strážným. Popadl prvního strážného nejbliž ke křížovatce a srovnal ho kolmo ke stěně. Myslivce s architektem Bjorka vzápětí doběhli a on jim upřesnil:

„Uděláme barikádu ze dvou vrstev a zbylá těla jim nataháme na naší straně do cesty. Minimálně je to zpomalí, protože budou muset koukat pod nohy. Když budeme mít štěstí, upadnou a vznikne řádný zmatek. Uspíme je během chvíle jako nemluvnata.“

Architekt to ještě vylepšil. Vybavil si květináče s umělými květinami stojící na rozcestí chodeb a navrhl:

„V těch květináčích jsou kompozitové kuličky místo hlíny. Upadnou skoro jistě! Jdu pro ně.“

„Souhlas,“ zvolal nadšeně Bjork, a když se architekt vrátil se dvěma kusy, z nichž všechnu tu umělotinu nejprve vyndal, dodal:

„Hned za barikádou ale necháme podlahu čistou. Nasypeme to až do druhé a třetí řady... Rychle, už je slyším! A bude jich nejméně deset.“

Provedli úpravu podlahy a rychle se vrátili za dveře. Garik ale jejich nadšení nesdílel:

„Podle mě to byla zbytečná práce. K té barikádě se ani nedostanou. Budeme je uspávat tak, jak budou přibíhat, protože nemají kam uhnout.“

A už přibíhali první strážníci. Nebylo jich deset, bylo jich skoro dvacet. Pohybovali se v trojstupu a hned bylo zřejmé, že paralyzéry tady budou k ničemu – všichni měli lehké přilby a první řada nesla vysoké štíty.

* * *

V laboratoři bylo ticho jako v hrobě.

Adam si uvědomoval, že je to psychologický tah, ale stažení kontrolního centra zabránit nedokázal. Raději ustoupil ještě dál do chodby, aby poskytl kontrolnímu centru čas, až...

Robot rozkopl dveře vši silou, vletěl na chodbu, rozhlédl se a zařval:

„Hopsale, ty podrazáku jeden, nechal jsi mě poslat své přátele pryč a pak jsi mi zdrhnul jako malý podělaný kluk. Měl jsi možnost chcípnout lehce, ale teď budeš trpět!“

Na to nebylo co říct a Adam rovnou zaútočil. Robot byl o poznání rychlejší a pravítka, přilepená na Adamově předloktí se začala nebezpečně kroutit. Adam už měl naražený levý bok a pravou nohu a odřené břicho děsně páliło. Vypadalo to s ním dost špatně.

A pak se stala překvapivá věc: úsek chodby, kde Adam s robotem bojovali, tři metry nalevo a tři napravo, uzavřel modře zářící závoj. Modrá záře se vzápětí rozlila po stropě i podlaze a obou stěnách. Ve chvíli, kdy takto vznikla uzavřená bublina, robot zpomalil. Zpomalil opět na rychlost domácího robota.

Adam v sobě probudil všechny rezervy a prudce zaútočil. Nebyl to chvilkový výkyv, robot nestíhal. Nejprve mu Adam levačkou podrazil nohy, a když se zvedl, nestíhl vykrýt výkop pravačkou a Adam mu poškodil koleno. Pak už to s ním šlo rychle z kopce a brzy z něj zbyla jen hromada šrotu.

Adam zůstal stát a užíval si krásného klidového stavu. Kontrolní centrum se stáhlo a jemu bylo jen teplo. Pomyslel si:

Děkuji ti, Gale, za ten kompromis. Zase jsi mi pomohl i nepomohl...

Rádo se stalo.

Tina stála na začátku chodby a sledovala boj. Ve vstupním prostoru objevila v rohu kompozitový stojan, na kterém byly zavěšeny malé květináče s umělými květinami. Z úcty ke snaze neznámé o zlidštění prostoru bez oken květináče sundala a uložila ke stěně. Ale stojan si vzala jako zbraň – kdyby Adam podlehl, robot by laboratoře v celku neopustil.

Stojan postavila ke stěně a přistoupila k Adamovi:

„Jsi celý? Co to bylo za modrou záři? To ty?“

„Ale kdepak. Je tu jeden mimozemšťan, co se nechce plést do lidských záležitostí, ale naštěstí ani nechce, abych prohrál. Vytvořil kolem nás bublinu, která odstínila Korpův vliv, a robot zpomalil na normální rychlost domácího pomocníka. Jen tak jsem to mohl zvládnout.“

„Ty si vážně divnej. Jak si ten uťápnutý tvor bez všelijakých mimořádných schopností, tedy člověk, vyslouží přátelství tak mocných tvorů?“

„Seznámení byla skoro vždycky náhoda, přátelství jsem si vysloužil svými činy. A taky trochu svým pohledem na svět. Pochop, že podstatné je, jak to vyhodnotili oni, ne jak to připadá mně... Popovídáme si později, Tino. Teď půjdeme zjistit, co se děje u vchodu.“

+ + +

16. Vnitřní prostory

Tam bylo téměř po boji. Téměř znamenalo, že většina strážných ležela křížem krážem na jiných strážných a posledních šest, skrytých za třemi vysokými štíty, stálo před barikádou a nevědělo, co dělat.

Bjork na ně ukázal a smutně konstatoval:

„Teď jsme v patové situaci. Oni dál nepůjdou, ale my nemůžeme odejít.“

„Co mají za zbraně?“

„Malé paralyzéry a kompozitové obušky. Zřejmě využili čas a pořádně prohnali tiskárny – všechno mají nové, i ty štíty.“

„Dobrá, pat prolomíme. Tino, přines mi ten stojan. Ještě poslouží.“

Garik sledoval, jak odběhla a zasněně prohlásil:

„To je ženská, co?“

„Klid, Gariku, dýchej zhluboka. Koukej do chodby, pořád jsme na válečné výpravě,“ řekl konejšivě myslivec a položil mu ruku na rameno. Adam se myslivcově tónu a Garikově zčervenání od srdce zasmál.

Tina už se vracela se stojanem:

„Čemu se tak směješ, Adame?“

„Ale nic, jen si tu vyprávíme vtipy... Děkuju ti. Připravte se, kdyby sem chtěl někdo proniknout. Předpokládám ale, že to nestihnou.“

Než se kdo nadál, Adam popadl stojan do pravé ruky a jako oštěp jím mrštíł obloukem na strážného vpravo. Trefil ho do přilby, ale stojan po ní sklouzl stranou a srazil strážného ve druhé řadě uprostřed. Strážný vykřikl a chytil se za zraněné rameno, jenže zapomněl, že drží paralyzér a v návalu bolesti také pohnul palcem. Stojan ovšem měl také velký podstavec, kterým ze setrvačnosti ještě strhl prostřednímu strážnému jeho štít.

„Můžeš z fleku na olympiádu,“ ocenil výkon myslivec.

„Jo,“ přidal se Garik, „olympiádu v kuželkách.“

Adam ustoupil o několik kroků zpátky a prudce vystartoval.

„Bacha, jsou tam rozsypané kuličky!“ upozornil Bjork.

Ale to už se Adam u prvního strážného na podlaze odrazil, dopadl rukama na strážného o dva metry dál, odrazil se, po nohách přelétl barikádu a narazil do štítu prostředního strážného. Překulil se přes něho, na podlaze udělal ještě jeden kotoul a postavil se. Sebral stojan, popadl ho obouruč a pustil se do strážných hlava nehlava. Po půlminutě byly všichni strážní na zemi. Půjčil si

jeden paralyzér a všem strážným dopřál ránu uspávačku. Minimálně dvě hodiny od nich bude pokoj.

„Teď máme konečně volno. Udělejte si cestičku, půjdeme se podívat do vnitřních prostor.“

Opatrně posunuli strážné tak, aby prostor kuliček zůstal ohrazen a uprostřed získali půlmetrovou uličku. Tina se přitočila k Adamovi:

„Tak mi řekni, proč ses tak smál.“

„To nemůžu.“

„Podívej, Adame, my ženy na to máme radar. Takže něco tuším, ale chci to vědět přesně.“

Garik stál za ní a zoufale kroutil hlavou. Myslivec i architekt se tvářili neutrálně až vyčkávací – podle situace buď budou mlčet, nebo si přisadí.

„Tak, Adame!“ zatlačila Tina. „Jasně a zřetelně, prosím.“

To bylo Adamovo oblíbené připomenutí upřímnosti, tím jeho odpor zlomila:

„Když jsi běžela pro stojan, Garik tě obdivoval, načež se mu dostalo jemného připomenutí, že se má soustředit na boj. Smál jsem se té situaci.“

Tina se na něj usmála, otočila se, Garika objala a s nepokrytou chutí se přisála na jeho rty. Všichni si oddechli. Adam se podíval na myslivce a s povytaženým obočím pokýval hlavou – *čekal jsi snad něco jiného???*

Když hrozilo, že se ti dva udusí, Adam významně zakašlal a řekl:

„Teď bychom se už opravdu měli soustředit na ten boj, co nás čeká.“

„Pokusil jsem se udělat odhad,“ připomněl se Bjork, „a dospěl jsem k číslu patnáct. Patnáct strážných, kteří budou bránit vnitřní prostory. Přijde mi nereálné, abychom přes ně prošli.“

„Stačí, když zavřou dveře a počkají, až nás to přestane bavit,“ pronesl smutně myslivec.

„S dveřmi není problém, ty otevřu. Nezapomeň – když nefunguje centrální řízení, je ruční ovládání nadřazené, a i kdyby se povrtali v elektronice a mechanismus zablokovali, já to z druhé strany můžu udělat taky.“

„Mám nápad,“ řekl opatrně Garik a nejistě se podíval Tině do očí, „musím se přiznat... no... že nejsem ani doktor, ani světoznámý architekt... jsem jen prostý zahradník... Hmm... Ze zkušenosti vím, že takový obyčejný postřikovač, který funguje na principu ručního natlakování, bude v téhle kolonii alespoň jeden. Znovu bych navštívil sklad.“

„Tak jo, postříkáme je!“ zvolal Adam nadšeně a jeho představitost se rozjela na plné obrátky.

Dveře se otevřely a za nimi stáli strážní v přilbách a se štíty a cítili se naprosto bezpečně. Tina s Adamem ze stran střikali vodu obloukem až za štíty a zbývající tři střileli paralyzéry do kaluží a do štítů. Desítky oslnivých modrých blesků za zvuků elektrických výbojů a zoufalého křiku obránců jim v oparu vypařující se vody ve chvílce zajistily vítězství.

„To je ale geniální nápad, Gariku!“ zvolal nadšeně Adam, ještě oslněný těmi blesky. „Postříkáme je vodou a během chvíle je paralyzujeme pár výboji všechny najednou.“

„Tak to nepůjde, Adame,“ protestoval Bjork. „Šipky z těchhle paralyzérů

fungují jen tehdy, když se zabodnou do lidské kůže. Kdekoliv jinde k žádnému výboji nedojde. V podstatě si tu paralýzu vyrobí tělo samo.“

„To je ovšem směla. Ale nezavrhol bych to, můžeme stříkat něco jiného.“

„Můžeme vymyslet desítky věcí,“ přikývl Bjork, „třeba octovou nebo citronovou vodu, ale nejdřív musíme mít ty postřikovače. Opět navštívíme přítele skladníka ve výstrojním a výzbrojním skladu. Třeba tam má i zahradní centrum.“

Zasmáli se a Bjork je opět vedl neomylně k týmž dveřím. Jak se tu může orientovat, bylo záhadou! Už chtěl stisknout kombinaci červeného a zeleného tlačítka, ale Adam ho zadržel:

„Tentokrát se budeme chovat slušně.“

A zazvonil.

Skutečně se po deseti sekundách ozvaly pomalé, přímo šouravé kroky a skladník otevřel dveře. Nejdřív se té hordy lekl, ale když poznal Adama, ustoupil a ospalým gestem je vyzval ke vstupu. Adam si dloubl:

„Ptal jste se, zda umím zvonit. Zkusil jsem to, a jak vidíte, umím.“

Skladník už se ale probral a s despektem odpověděl:

„Na třetí pokus to není nic oslnivého... Tak, pane Hopsale, co to bude teď.“

„Zdalo se nám, že se tady nudíte, tak si jdeme pro dva postřikovače.“

„Pro co?“

Garik mu podrobně popsal, co potřebují a co s tím chtějí dělat. Skladník se zamyslel, a protože měl pro svou práci vloh, věděl, kde postřikovače jsou. Celá výprava šla s ním, aby náhodou někde nečíhali strážníci, ale nepotkali nikoho. Za deset minut byli zpět ve skladu a skladník jim přinesl modrou krabici. Zachrastil s ní a vysvětlil:

„Citron ani ocet nemám, ale tohle bude fungovat stejně.“

„Co to je? Nemělo by jim to zase příliš ublížit – až je vyléčíme z broučků, vrátí se k původnímu životu... Snad.“

„Chlorové tablety do bazénu.“

„Cože, vy tu máte bazén?“

„Jen pětadvacetimetrový. Běžné opatření proti šílenství... Zečtyřnásobíme doporučené dávkování. Neoslepnou, ale líbit se jim to určitě nebude.“

* * *

Plné postřikovače dotáhli ke vstupu do vnitřní části komplexu.

Adam stál s natlakovaným postřikovačem nalevo, Tina napravo, tři ostrostřelci byli připraveni uprostřed a Bjork se vrtal ve stěně vedle dveří, protože dveře byly zablokované. Brblal u toho, asi to nešlo tak rychle, jak si představoval, ale pak zajásal:

„Už to mám! Někdo se v tom už hrabal a nebylo to podle normy. Připravte se, pozor... Ted!“

Dveře se otevřely, ale nikdo za nimi nestál.

„Ach jo,“ vzdychl si Bjork a hlasitě vtáhl vzduch nosem. „Do centra komplexu jsou ještě další dvojice dveře... Jdeme dál?“

„Když jsme se tak vybavili, tak pokračujeme,“ rozhodl Adam. „Tino – buď připravená stříkat na všechny strany.“

„To se neboj. Kohokoliv potkáme, suchý neodejde.“

Rozlehlá místnost, až na nějaké to harampádí kolem úzkých dveří u vzdálenější stěny, byla prázdná. Prošli k dalším dveřím po modrými pruhy vyznačeném koridoru a zopakovali postup. Zase nic!

Další místnost byla ještě větší a sbíhaly se do ní čtyři chodby. Udělali několik kroků, Adam se rozhlédl a řekl, co si myslí:

„Tohle by byla...“

Vtom se otevřely zbývající troje dveře současně a vyběhla na ně další porce strážných. Adam i Tina jich pár stihli pokropit, nejrychlejšího ještě přetáhli rukojetí, ale pak museli přejít na ruční práci.

Ostrostřelci uspali všech šest strážných proti sobě, ale do těch ze stran střílet nechtěli, protože se obávali, aby se výboj nepřenesl na Adama a Tinu. Zajiskření na Bjorkových zádech nebylo v tom hluku slyšet, jeho výkřik ano. Úplně zapomněli na dveře, kterými vstoupili!

Garik se okamžitě otočil, ale to už na něj letěl obušek. Místo výstřelu stihl jen paralyzérem ránu zastavit a podvědomě vykopnout pravou nohou před sebe. Sám se pak divil tomu, že se strážný předklonil. Byla to ale jen vteřinka a brouček bolesti utlumil. Strážný se však již narovnat nestihl – Garik mu vyrobil otisk pažby uprostřed vysokého čela.

Další dva strážní museli obejít hroutícího se Bjorka, čímž dali myslivci s architektem čas je paralyzovat oba najednou. Garik houkl:

„Jdu k Tině.“

Přiběhl k chumlu ze strany, a jakmile se někdo ocitl v jeho dosahu, jemně ho klepl pažbou do hlavy. Opravdu se snažil mírnit, ale byly to samé padavky a za chvíli mu strážní došli. Ohlédl se na Adama, ale tam to vypadalo stejně. Myslivci s architektem byli ještě rychlejší.

„Jsi v pořádku, miláčku,“ strachoval se Garik. Tina jen přikývla a vysíleně se na něj usmála. Garik se otočil kolem dokola, a když se ujistil, že všichni strážní leží bez ladu a skladu po podlaze, dovolil si odložit paralyzér a natáhl se k Tině:

„Pojď ke mně, zase tě nabiju!“

Řádně jí k sobě přitiskl a moc si přál, aby něco jako *životní energie* přešlo z něho na ni. Pustil ji, až když k nim přišel Adam. Garik sklonil hlavu a podíval se zvědavě Tině do očí. Skutečně se zdálo, že se jí síly obnovily. Asi něco na tom objetí bude!

„Nějaké zranění?“ zajímal se Adam.

„Minimálně tři pořádné podlitiny od těch jejich kompozitových obušků, ale jinak dobrý,“ odpověděla Tina a znova Garika objala. Po chvíli k němu zvedla hlavu a zamyšleně konstatovala:

„Tohle nám funguje, vid’?“

V odpověď jí přitiskl hlavu na svou hrud' a pohladil po vlasech. Podíval se otevřenými dveřmi do místnosti, kam původně směřovali. Tam v zeleném přítmi zahlédl něco šíleného. Přitiskl k sobě Tinu ještě víc a kývl tím směrem:

„Adame, podívej se...“ víc ze sevřeného hrdla nedostal.

Naivně si myslel, že Tinu zadrží, ale bylo to marné. Hned se otočila, vytrhla se mu a rozběhla se. Garik za ní. Adam hned vystartoval také, ale zastavil se ve dveřích. *Blázní! Mohly tu být další strážé!*

Nebyly. Ovšem dlouhá místnost byla lidí plná. Adam sice něco podobného čekal, ale na takovou šilenost byla i jeho fantazie krátká. Architekt se kolem něho protáhl a prohlásil:

„Sbírka holých zadků?!“

Adam po něm šlehl zamračeným pohledem:

„Vzpomeň si na moudrá slova: zůstáváš-li nad věcí, zatímco ostatní ztrácejí hlavu, pak jsi problém nepochopil.“¹²

Podél všech čtyř stěn a ještě v jedné řadě uprostřed stálo asi dvacet průhledných nádob, opředených kilometry kabelů, hadiček, hadic a pružných rour. Mezi nimi na podlaze stály velké šedivé krychle, do nichž se všechno sbíhalo. Jen obří husí krky byly taženy po stropě.

V každé průhledné nádobě, spíše rakvi nastojato, byli dva nazí lidé v pevném objetí, zachycení v namodralém gelu, a k nim vedlo několik hadic. Vzduch a živiny byly jasné, ale k čemu sloužila úzká hadička, připojená k nástavci z průhledného kompozitu, který těsně obepínal ženě krk a pravé rameno?

Najednou Tina, která obcházela kolem nádob, vykřikla. Zakryla si dlaní ústa a konsternovaně zírala do nádoby. Garik k ní přiskočil a silou ji otočil k sobě:

„Co jsi viděla?! Tino, vzpamatuj se, co tam je?“

„To rameno... Vylezl z něj brouček...“

Garik ji k sobě jemně přivinul, něco jí šeptal a Tina se tiše rozplakala. Garik přivolal Adama pohledem:

„Už je mi jasný účel: je to továrna na ovládací broučky. Tohle z nás mělo být. Nechápu proč ale dvojice... Nezapomeň se na to Korpa zeptat.“

Architekt si nádoby prohlížel a vypadalo to, že je fascinován zadky, přitisknutými na stěny nádob. Ve skutečnosti se mu to nelíbilo a zdálo se mu to podezřelé. Přišlo mu, že když jsou takhle všichni, bude to mít nějaký účel. Jen nevěděl jaký, dokud si u jedné nesedl na bobek.

„No fuj!“ vykřikl znechuceně, když si všiml vysvětlujícího detailu, a z leknutí padl na zadek. Pád rukou zastavil, ale kostrč už byla naražená.

„Co tam máš?“ přispěchal k němu Adam.

„Znáš tu pověst o dokonalé bytosti? O tom, že Adam a Eva byli jeden celek, vlastně hermafrodit. Tak je stvořil bůh k obrazu svému. Když ale jeho výtvor snědl jablko ze stromu poznání a viděl, že proti všemu tvorstvu na zemi, ve vodě i v povětří je řádově dokonalejší, ba co víc, je stejně dokonalý, jako jeho stvořitel, stouplo mu to do hlavy a začal do toho bohu kecat, naparovat se a vymýšlet nesmysly. Už se s ním nedalo vydržet, a proto ho bůh vyhodil z ráje. On však na něj stále dorážel, až bohu povolily nervy a on tu dokonalou bytost rozťal vedví a upravil ho stejně jako zbytek druhů na

12 Murphyho zákony jsou nesmrtelné, ale v roce 2136 původní znění už nikdo nezná.

Zemi. Od té doby bloudí zmateně jednotlivé poloviny po světě a nezbyvá jim nic jiného, než opakovaně zkoušet, zda k sobě pasují... To by mohla být výchozí úvaha, kterou se ten hajzl asi řídí – už ten nesmysl s tím podvědomým výběrem partnera ve vězení. Zřejmě to nějaký vliv má, protože to pokračuje i tady... Podívej se pořádně,“ řekl Adamově nechápavému výrazu, „on ho má stále uvnitř. Víím, že existují látky, které udrží náš kolíček trvale ztopořený a její sliznice prokrvené, asi to do nich hustí spolu s výživou. Musí to být ale dost bolestivé! Je to tak u těch třech, co jsem viděl – a řekl bych, že to tak bude u všech.“

„Za takové zvěrstvo si ten hajzl vážně zaslouží zemřít,“ prohlásil myslivec, který se u nich zastavil.

„Bez nejmenšího slitování,“ přikývl architekt.

Tina přistoupila k Adamovi a tiše řekla:

„Adame, neměli bychom to zastavit? Odpojit je?“

„Copak víš, jestli je tím nezabiješ? Je to nechutné, ale nic neukazuje, že by to neměli přežít,“ protestoval vehementně Adam.

„Co když je vyžírají zevnitř?“

„Zřejmě koukáš moc na horory, Gariku! Je pravda, že larvy některých druhů hmyzu to dělají, ale broučci jsou biomechanické stroje. Podotýkám, že ke všemu ještě mimozemské. Brouček určitě vzniká ve své konečné podobě, nepotřebuje dál růst. Viděl bych to tak, že je to něco jako substrát pro květiny. Rostliny z něho odčerpávají potřebné látky, ale vlastnímu substrátu se nic nestane. Tvorba broučků odčerpává zdroje z organismu, ale hadičkama přichází nové... Myslím, že když se odpojí správným způsobem, budou potřebovat už jen fyzioterapeuta, kvůli atrofovaným svalům, a pak asi také psychologa. Vidím to tak, že po půl roce se vrátí ke svým rodinám... Takže,“ obrátil se na Tinu, „je v žádném případě nemíním zbavit této naděje!“

Tina svedla těžký a dobře viditelný boj sama se sebou:

„Nelíbí se mi to, ale musím ti dát za pravdu, Adame.“

+ + +

17. Příprava na cestu

Muži vzali paralyzovaného Bjorka za končetiny a Tina je navigovala, protože to tak ženy dělají. Úspěšně se s ním vrátili do skladu. Tentokrát na ně byl skladník připravený.

Převzal postřikovače, Bjorkovi položil pod stěnu s nářadím měkkou podložku a ptal se na další úmysly. Adam přikývl, protože si všechno připravil během cesty:

„Lepicí pásku, hodně pevné lepicí pásky, abychom mohli strážné spoutat. Ti u laboratoří se za chvíli proberou a dělali by potíže. Musíme spoutat i ty ve vnitřních prostorech, aby v návalu vzteku nebo spíš na dálkový povel neodstavili systémy, co se o vězně starají. Nepřežili by to. Dál potřebujeme fotoaparát, nebo cokoliv, co umí fotit, abychom vše zdokumentovali. Když počítač kolonie nefunguje... Pro případný soud, kdyby ty líhně stihl Korp zničit,“ vysvětlil skladníkovi údivu.

Rozhlédl se, zvědavě nakoukl mezi regály a řekl:

„No a nakonec bychom potřebovali, jestli tu nějaké máte, alespoň jedno terénní vozidlo.“

Spoluvězni se zasmáli, ale skladníkovi se to nelíbilo:

„Pane Hopsale, děj se tu strašné věci a vy si z toho děláte srandu?“

„Taky už jsem narazil na takové lidi. Jistý starosta kolonie je ale upozornil, že nedostatečný smysl pro humor může stát na počátku velkých zdravotních problémů. A ještě takový detail: já se snad směju těm nešťastníkům, mezi něž jsem, jen tak mimochodem, měl také patřit? Takovýhle nenápadný posun skutečnosti, abyste mohl obviňovat druhé, už na mě prosím nezkoušejte, nejste-li žena nebo novinář. Děkuji... Netvařte se tak uraženě, vy jste si začal... A teď prosím tu lepicí pásku.“

* * *

Když udělali všechno podle Adamova plánu, zobrazil jim skladník na epapu schéma kolonie a ukázal umístění garáží, kde po kolonistech dvě terénní vozidla zůstala – jedno kolové, druhé pásové. Upozornil je však, že řídit je neumí.

„S tím problém není,“ usmál se Adam. „Cokoliv vyrobeného před třicátým rokem jsem už řídil.“

Skladník už se ze šoku, způsobeného zvěrstvy ve vnitřních prostorech, vzpamatoval a dokázal se zasmát:

„Ten chci taky! Ale takový řidičák bohužel neexistuje.“

„Tentokrát to ale nebyl vtip. Měl jsem v rámci školní výuky výcvik, o jakém se vám ani nesnilo. Pro vás už je ale pozdě, berou tam studenty jen do osmnácti let. A samozřejmě nejde jen o řidičák.“

„Škoda. Ale už chápu, proč jste tak výkonný... Taky vám dám identifikační čip, bez toho byste neodjel. Funguje na oba stroje... Co ten technik? Toho mi tu necháte?“

„Ne, odneseme si ho na loď. Medicentrum mu píchne sedativa a nějaký uvolňovač paralyzovaných svalů. Navíc už tam má kamaráda. Hodně nám pomohl a mohli by mu chtít ublížit... Děkuju,“ podal mu ruku a řádně ji stiskl, „Snad se nám to podaří zastavit a pak očekávejte Sluneční gardu. Jak jsme dopadli, budete ale vědět první, protože vám ten pásák vrátíme. Opatrujte se a na shledanou.“

Rychle se vrátili do hvězdoletu a vzhledem ke *klidné* situaci v kolonii cestu podzemní chodbou použít nemuseli. Bjorka odnesli rovnou na ošetřovnu a pak ho uložili do postele. Znovu se sesedli na můstku, Tina popsala, jaké hrůzy tam našli, a Adam ten chvilkový vjem, který přijal od broučků. Eva se logicky zeptala:

„Jak ale převedeme tvůj vjem na souřadnice? I kdybychom měli vyfocené všechny louky a hory kolem nich, budeš to hledat týden nebo ještě déle.“

„Tak zlé to zase nebude. Podle vyprávění kapitána Aguse jim stačil pásový transportér a přeprava na bývalou louku trvala něco přes dvě hodiny. Ten stroj, co tu mají, je hodně sofistikovaný, ale v horském terénu je i dvacítká obří rychlost, takže uvažujme o oblasti s průměrem padesát kilometrů. Když vystartujeme na synchronní orbitu, prohledá počítač jen tenhle kousek. Skalních stěn, horských luk a příkrých svahů budou na Horce stovky, ale jejich vhodných kombinací a ještě nedaleko kolonie asi moc ne.“

„Dovolím si váš plán ještě vylepšit, pane Hopsale,“ ozval se NSH. „Pár věcí z předchozího vybavení v mých skladech nechali. Měly by tam být dva funkční drony.“

„Chápu tě, nemůžeš se nesnažit o hledání efektivních variant. Nakonec proč ne? Jaký mají dostup?“

„Tady na Horce přes kilometr. Ale hory ve vymezené oblasti překračují půl kilometru jen nepatrně.“

„Dobře. Tino, vem si prosím tě Garika a přineste ty drony.“

Garik už se zvedal, když ho něco napadlo:

„Mám otázku. Označil jsem telepatii a spol. za nesmysl, ale můj názor nevyšel z neznalosti – přečetl jsem toho o telepatii tolik protichůdného, že když jsem to dal dohromady, vyšla mi velká nula... Jseš-li, Adame, tak citlivý, jak říkáš, nebylo by jednodušší najít tak intenzivní zdroj právě takto?“

„Bylo, samozřejmě. Ale to by se ten zdroj nesměl snažit mě zabít. Tady je

jediné psychické pole, a to Korpovo, respektive toho mimozemského tvora nebo stroje. Těch pár lidí nehraje roli. Jakmile vstoupím do psychického pole, vydám se mu všanc. Má zkušenost představuje dvacet minut zmateného pohybu, kterou jsem absolvoval na Zemi. Netuším, jak se bránit jinak než únikem do fyzického světa a tou sítkou, co mám ve vlasech. Nepochybuju, že by toho hned nevyužil! Docela rád bych tenhle mejdan přežil.“

„Rozumím... Tak to uděláme pěkně postaru.“

* * *

Adam si šel odpočinout, ale k Evině zklamání její přítomnost odmítl. Nakonec i usnul, ale spal sotva tři hodiny. NSH ho vzbudil s tím, že hledání bylo úspěšné a musí rozhodnout, co dál.

Když přišel na můstek, NSH své hlášení upřesnil:

„Vstup do podzemí jsem našel, ale zaplatili jsme za to oběma drony. Najednou se jim zadřely všechny čtyři motory najednou a zřítily se... A teď ten hlavní problém: cesta na tu louku by byla snadná, kdyby nebyla blokována závalem. Za tisíciletí se toho stane hodně, ale tenhle balvan uprostřed cesty je čerstvý. Na Horce je minimální eroze a prakticky žádná zemětřesení. Zřejmě to udělal Korp, když spustil akci.“

„Asi ano, Agus se o žádném závalu nezmínil. Vyšetřovací tým se tam také přemístil pásovým vozidlem. Máš nějaké návrhy?“

„Žádné dělo nebo těžařský laser na Horce není, musely by nám stačit výbušniny. Žádné nemám, ale v kolonii by teoreticky něco být mělo. Dohledal jsem informaci, že bylo třeba upravit břeh jezera. Ale jestli to vypalovali laserem nebo odstřelili, nevím.“

„Předpokládám, že po průzkumu louky je jisté, že někde poblíž jeskyní přistát nelze.“

„Je to tak. Platí totéž, co na většině povrchu Horky: všude jsou svahy nad tři úhlové stupně. Výsadek člun nebo malá loď by tam přistát mohly, ale ani jedno nemáme.“

„Je mi to jasné. Dokázal bys navázat spojení s komunikátorem, který měl skladník položený na stole? Abych tam nemusel zase běžet. Ale neznám frekvenci ani číslo.“

„Frekvence místní sítě je mi známa, číslo zjistím. Ale bude to chvíli trvat.“

„Tak to zkus. Děkuji... Něco nového?“ obrátil se na Evu, která procházela lodní deník.

„Nic zvláštního, Adame. Deník je nudný, nejspíš ho v poslední době vedl sám NSH. Mám zvědavý dotaz: rozvíjel jsi po škole práci s výbušninami? Jako jestli máš nějakou praxi.“

„Ne.“

„Myslela jsem si to. Já ano. Tak pokud se nějaké výbušniny najdou, mám zkoušky střelmistra druhé třídy. A takový balvan se odstraní snadněji než lavina kamení.“

„Výborně! Jsi k nezaplacení, Evičko... Kde jsou všichni?“

„Odpočívají,“ odpověděla obratem a znělo to dost závistivě. Postavila se a podívala se mu do očí. Vzal ji za ruku a usmál se:

„NSH bude ten komunikátor hledat dlouho a já jsem spánkem načerpal spoustu nových sil. Neměla bys záj...“

V tu ránu ji měl na krku.

* * *

Skladník, a nejen on, se divil i ušima, když mu komunikátor začal vyzvánět a tancovat po stole. Bral ho do ruky, jako by se bál, že ho kousne:

„Výstrojní sklad, prosím?“

„Zdravím, tady Hopsal. Už jsme našli místo, kde se Korp skrývá, ale cesta je zablokovaná a přistát se tam taky nedá. Napadlo nás, že by tu někde mohly zůstat nějaké výbušniny po trhacích pracích při stavbě kolonie. Nevíte o něčem?“

„Máte štěstí, něco tady skutečně zůstalo... Ale není toho nijak moc. Navíc nevím o nikom, kdo se v tom vyzná. Vy ano?“

„Moc ne. Možná bych si vzpomněl na pár věcí ze školy, ale naštěstí to nebude třeba. Mám tady školeného střelmistra. Máte je ve skladu, nebo se nachází někde jinde?“

„Dovoluji si připomenout, že voláte do výstrojního skladu.“

„Já vím, já vím. Nikam nechodte, ať nepotkáte zbloudilého strážného, který paralyzuje všechno, co se hýbe. Museli bychom čekat, až se proberete. Za deset minut jsme u vás a doprovodíme vás pro ten poklad. Zatím díky.“

„Budu vás čekat. Kolik vás přijde tentokrát?“

„Jen dva. Od vás půjdeme rovnou do transportéru a vydáme se do dost nebezpečné akce. Dva jsou tak akorát.“

„Dobře, počkám tu.“

„Zatím... Počítači, konec hovoru.“

Skladník odložil komunikátor na stůl a svěsil ruce podél těla:

„Tak jsi to slyšel. Nemusím ho lákat, přijde sám. Co dál?“

Otázka patřila strážnému, který stál za ním, přidržoval si ho za košili a tiskl mu malý paralyzér ke krku.

„Počkáme. Zatím ti vysvětlím, co budeš dělat, jinak ti opálím zátylek.“

* * *

Adamovi to přišlo divné:

„To mi řekni,“ otočil se k Evě, „proč ho najednou zajímá, kolik nás přijde. Nezajímalo ho to předtím, proč by ho to mělo zajímat teď?“

„Třeba nám chystá pohoštění, tak chtěl vědět, pro kolik má prostřít.“

Adam se zasmál.

„Dobrej vtíp. Spíš to bude proto, že už tam jednoho *zbloudilého strážného* má. Nebo jich tam je víc. Musíme něco vymyslet! Když nám skladníka paralyzuje, budeme muset odjezd odložit a Korp nám může stihnout provést

ještě něco horšího. Budeme improvizovat... Řekl jsem deset minut? Musíme vyrazit.“

Už za devět byli před skladem. Adam zazvonil a následovaly pomalé kroky jako předtím, když ho vzbudili. Ale před chvilkou s ním mluvili – to jen potvrdovalo, že je něco v nepořádku.

Dveře se otevířely. Adam čekal hordu strážných, ale sklad byl prázdný. Skladník stál nesmyslně vpravo levým bokem otočený k Adamovi a v dost nepřírozené poloze. Adam okamžitě pochopil, že za ním někdo stojí. Skladník mu pokynul dovnitř stejně jako minule:

„Buďte zdrav, pane Hopsale.“

„Taky vás zdravím.“

Uprostřed věty ale Adam udělal krok vpřed, levačkou chytil skladníka za tu nataženou ruku a prudce jí trhnul dopředu a k sobě. Málem vykloubil svou i jeho ruku, ale účel to splnilo – výboj z paralyzéro, strážný byl překvapivě rychlý, nešel přímo na skladníkovu tělo.

Následovala Adamova pravá pěst, podpořená pootočením celého těla, které využilo skladníkovu setrvačnost. Strážný si ustlal mezi regály a už nevstal. Eva nadšeně zatleskala:

„Neuvažoval jsi někdy o kariéře zápasníka MMA?“

Skladník to ale viděl jinak:

„Vážně jste cvok! Mohl mě uspat a nic byste se nedozvěděl.“

Adam nereagoval, ale pak si všiml, že se skladník drží za bok:

„Jak silně jste to dostal?“

„Trochu prošlo, ale do hodiny je to pryč,“ mávl skladník rukou. „Pojďme rovnou pro ty výbušniny.“

„Dobře. Tahle krasavice se jmenuje Eva a pojedje se mnou. Má...“

„Co má? Dopovězte to.“

„Pozdě mi došlo, že vám tím asi zhorším náladu... No... Chtěl jsem říct, že má stejnou školu, jako já, takže klidně může řídit.“

Ale skladník jen mávl rukou a usmál se. Vyšel ze skladu a jen tak pro sebe si zamumlal:

„Hledali se, až se našli...“

* * *

Výbušnin ale bylo poměrně málo a Adam vyslovil pochybnosti:

„Tohle nám stačit nebude, Evo. Ten balvan má přinejmenším tisíc tun.“

Ale Eva se zasmála:

„Výbušniny stačit budou. Problém je jinde...“

„Mluvíte o jednom balvanu?“ ujistil se skladník.

Eva přikývla. Skladník se jen usmál a pak celou cestu dělal, že jejich dohady nevnímá, ale když se vrátili do skladu, nechal je stát u stolu a zmizel mezi regály. Slyšeli, jak přesouvá a přehazuje věci. Ze začátku tak činil mlčky, po chvíli už brblal a záhy se dopracoval ke spoustě slov, které tu raději nebudeme opakovat.

Ale našel, co hledal. Asi. Proud nadávek ustal a skladník se vracel stejnou cestou a držel v ruce podivný, žlutě pruhovaný válec s prolisy:

„Vydržte, něco pro vás mám,“ řekl jejich údivu.

Válec položil na stůl a šel ke stěně s nářadím. Nyní ale stěnu neodsouval, nýbrž otevřel mělké skříně ve spodní části. Tady už takový pořádek asi neměl, protože se tam zase několik minut přehraboval. To, co vytáhl, bylo překvapivě velké na to, že to nemohl najít.

Adam si s Evou vyměnili pohledy, protože oba poznali, co je ten válec zač: náplň pro energetický zdroj. Hned jim bylo jasné, co skladník, pokud to najde, z té skříně vytáhne. Ale nechtěli ho připravit o tu radost, a tak mlčky čekali a doufali, že to skutečně bude celé fungovat.

Při vnějším pohledu by se ten nástroj dal považovat za laserovou pušku, ale byla to jen výkonná svářečka. Skladník se s ní vrátil ke stolu, otočil ji břichem vzhůru a bádala nad tím, jak se tam onen válec vkládá. To už Adam nevydržel:

„Dovolíte? Já ho tam dám.“

„Pán je všeuměl?“

„Kdepak,“ neurazil se Adam, „všechno nevím. Už jsem ale zmínil, že máme stejnou školu – podívejte,“ a podal svářečku Evě. Eva si ji přendala do levé ruky, pravou se natáhla pro válec a vložila ho do komory. Doplnila komentář:

„Při vkládání se musí pootočit kvůli tomu prolisu na pravém boku.“

Usmála se na skladníka, komoru uzavřela a svářečku mu podala:

„Uchycení náplně je stejné u celé třídy takovýchto zařízení... Ale zapnutí nechám na vás. Bude to fungovat? Přeci jen jsme ve výstrojním skladu a ne v dílenském bloku.“

Skladník vtíp ocenil, ale hned se zatvářil zklamaně:

„Takže vy víte, co to je?“

„Víme,“ přikývl Adam, „ale nebudte zklamaný – bez vás bychom to neměli. Aktuálně jste nejdůležitějším skladníkem v lidském vesmíru. Bez pořádných nástrojů žádný hrdina nevznikne a my bychom museli jít druhou půlku cesty pěkně po svých. A čistě náhodou by na nás mohl spadnout další takový kus skály. Pravdou ale je, že jsem nepotřeboval nic svářet už dlouhá léta a že tohle vypadá na relativně nový typ... Tak nám řekněte, jaký to má výkon.“

„Výkon je dostatečný pro řezání a sváření kovu. Před pár lety jsem si sám přidělal chybějící regály. Ale není to jen svářečka – umí zúžit paprsek a řezat rovně, kruhově nebo vrtat různé průměry. Také lze nechat paprsek rozmítat a ohřívat či žhavit plochu. Na ten šutr využijete vrtací mód a při troše snahy uděláte dostatečnou díru pro ty výbušniny.“

„To by opravdu jít mohlo,“ přikývla Eva a zabodla do vzduchu levý i pravý ukazováček proti sobě. „Když to navrtáme takhle ze stran, balvan se rozlomí a půlku už by transportér snad dokázal odsunout stranou... Půjčíme si to, děkujeme.“

„Jste vážně skvělý!“ usmál se Adam na skladníka. „Až to skončí, rád bych se vás zeptal, jes...“

Přerušil ho NSH. Náhlavní souprava zachrchlala:

„Pane Hopsale, chce s vámi mluvit zahradník.“

Adam aktivoval spojení:

„Jsem zde. Copak chce?“

„Něco mě napadlo,“ ozval se Garik. „Jak nahradit výbušniny, pokud jste žádné nenašli. Omlouvám se, že mě to nenapadlo hned.“

„Nějaké výbušniny máme, ale dálkové roznětky jen dva kusy. A to bych si ještě chtěl jednu bombu nechat,“ Adam se usmál na Evu, která se zamračila, „protože Korp se určitě zabarikádoval. Každý nápad dobrý, povídej.“

„Naši předci dokázali vyhloubit studny do skály i bez výbušnin. Lokálně skálu ohřáli a pak ji polili studenou vodou. Byl-li šok silný, skála popraskala a daly se do ní zarazit klíny.“

„První krok by možný byl. Máme ruční svářečku, která by ten lokální ohřev zvládla. Ovšem jeden kýbl vody by asi byl málo. Nemáme ji tam jak dostat.“

„Však právě proto volám – protože máme!“

„Copak jsem přehlédl?“

„Kolonisti si ten pásák upravili. Jezdili s ním po skleníku a kropili ty své rostliny. Moc jim to nepomohlo, ale nádrž s čerpadlem neodmontovali.“

„Jak je ta nádrž velká?“

„Jeden a půl metru krychlového. Patnáct set litrů už by stačit mohlo.“

„Dobře. Mokrát ti děkuju. Zjistím, zda tu mají někde hydrant a taky nějakou hadici. Zatím...“

„Moment, Adame – chtěli bychom jet s vámi.“

„Kdo?“

„No já a Tina. Budete potřebovat každou ruku navíc!“

„To ano... Tak přijďte. Pamatuješ si cestu do skladu?“

„Ano. Za pět minut jsme tam.“

„Nikam se nežeň! My tu ještě probereme nové možnosti...“

+ + +

18. První a poslední

Po hodině natřásání dorazil transportér k závalu.

Vystoupili a Eva si ten obří balvan uprostřed cesty prohlédla podrobně. Když se zase posadili v kabině, navrhl:

„Myslím, že to půjde ještě snadněji. Nemusíme ten šutr rozbít, stačí ho jen narušit. Když to uděláme tady dole v tom oblouku, skála se o lámání postará vlastní vahou. Jakmile se jednou pohne, už se nezastaví a spadne ze svahu.“

„Zní to jednoduše,“ přikývl Garik. „Když ho ale narušíme moc, vytvoří se nová plocha, která ho spíš stabilizuje. Neměli bychom se o něj transportérem opřít, aby padal správným směrem?“

„Ne, Gariku,“ protestoval Adam. „Odhadoval jsem tisíc tun, ale klidně by mohl mít i dva tisíce. Když to praskne špatně a transportér nám to rozmačká, museli bychom dál pěšky. Pořád nám ještě osmnáct kilometrů zbývá... Raději ho postavíme co nejdál. Co hadice dovolí. Jsme sice skoro na rovině, ale nezapomínej, že jestli nás Korp sleduje, pak by mohl pohyb kamene využít a dopravu nám znesnadnit.“

„Jestli nás sleduje a má tu možnost, pak bude stačit, když ho přidrží na místě. Museli bychom ho rozbít na kousíčky, které bychom mohli přejet.“

„To máš pravdu, Gariku. Nezbývá, než to vyzkoušet...“

„To jo. Nějak se mi nechce věřit, že ta svářečka má takový výkon, že vůbec něco zmůže. Možná jsme se měli pod tím šutrem udělat obyčejný oheň.“

„Jak chceš rozdělat oheň na planetě, kde není ani kousíček dřeva?“

„Prý tu mají knihovnu... Papír hoří dobře.“

Vystoupili, Eva ukázala správné místo a Garik spustil svářečku. Trvalo celou věčnost, než se na skále objevil rudý flek, který se jen pozvolna zvětšoval. O něco rychleji se měnila jeho barva ke světlejším odstínům.

Adam se mezitím vzdálil s transportérem na deset metrů. Delší hadici neměli. Přitom dalších pět metrů nazpět byla zatáčka, za kterou by byl transportér dokonale chráněný.

Tina šla vedle transportéru a rozmotávala hadici. Než Adam vystoupil, nasadila ji na odtokový ventil a šla se připravit na druhý konec. Když Adama mījela, napadlo ho:

„Tino, až dojdeš na konec, namiř hadici stranou a já to spustím. Nejdřív si

to vyzkoušíme.“

Usmála se a přikývla. Došla k závalu a zvědavě nakoukla Garikovi přes rameno. Pak vzala konec hadice, přišla s ním k okraji cesty, namířila hadici ze svahu a mávla na Adama. Adam otevřel ventil a čerpadlo automaticky naběhlo. Když viděl, že z konce hadice vyletěl malý gejzír, hned zase ventil uzavřel.

Tina ukázala zdvižený palec a předala hadici Evě, která bedlivě sledovala nárůst teploty kamene a rozšiřující se rudou skvrnu. V jednu chvíli ale došla k závěru, že se barva skvrny nemění, že se už jen zvětšuje:

„Gariku, to už stačí... Ustupte stranou.“

Mávla na Adama a namířila hadici. Adam pustil vodu. Skálu zahalila syčící oblaka páry a nepříjemný zvuk trhání kamene slyšel i Adam u transportéru. Ze žhavého místa odlétávaly drobné kamínky a odpadávaly větší kusy, ale balvan se ani nehnul.

Potom zazněl nepříjemný zvuk, silně připomínající krystalový cukr, když vám zaskřípe mezi zuby, a tisíce tun se dalo do pohybu správným směrem. Eva uskočila a vykřikla:

„Pozor! Hýbe se!“

Adam vodu zastavil a otevřel si dveře do kabiny, aby případně zacouval za zatáčku, kdyby se šutr vydal špatným směrem. Ale nebylo to třeba. Šutr se několikrát převálil blíž ke hraně svahu, ale nezřítit se. Krátce zaváhal a už se zdálo, že se bude pohybovat zpět, ale jen se zakolébál a zastavil se.

Adam se šel podívat na vzniklou mezeru, ale už z dálky bylo zřejmé, že skulinka je pořád úzká a transportér se neprotáhne. Došel až k Evě:

„Pořád málo... Proč se zastavil?“

Eva k němu zvedla hlavu:

„Těsně před okrajem je široký žlábek. Je mělký, pořádně není vidět, ale na zastavení stačil... Běž k transportéru, prosím tě, dáme si druhé kolo... Gariku, namiř sem... Ne na ten šutr, ale na hranu svahu... Přesně takhle. Ale dej pozor – možná že se hrana začne bortit pod tisícovkou tun už při samotném ohřevu.“

Měla pravdu – po několika minutách hrana změkla natolik, že se šutr dal opět do pohybu a během okamžiku se zřítit ze svahu. Cesta byla volná!

* * *

Cesta byla stále strmější, ale po necelé hodině sevření skal povolilo a transportér vyjel na téměř rovnou plochu, širokou asi kilometr a sklánějící se doleva ke svahům další hory. Adam zajásal:

„Tady kdysi byla barevná louka. Když se otočím po svahu, budeme mít vlevo skalní stěnu. V obraze od broučků byla hladká, jako by opracovaná laserem.“

Zastavil transportér a na místě se otočil o devadesát stupňů vlevo. Stěna, vysoká snad čtyři sta metrů, tam skutečně byla. Jen už dávno nebyla rovná a už vůbec ne hladká – i ta pomalá eroze, která na Horce probíhala, dokázala

za ty tisíce let vydrolit ze skal měkkí materiál.

Adam ukázal do dále:

„Musíme se dostat dolů k úpatí hory a vyšplhat suťový svah. Podle záběrů z dronu by někde tam měl být vstup do jeskynního systému. Konečně pojedeme chvíli z kopce.“

Mistry překročili dvacítku a transportér se málem rozpadl, ale za čtvrt hodiny dojeli na dno zářezu, o němž Adam tvrdil, že v obraze broučeků v něm viděl potok. Adam transportér zajistil a s Evou vystoupili. Všechny možné varianty probrali cestou a také Garikovi s Tinou všechno ukázali a vysvětlili. Kdyby bylo třeba, dokázali by se s transportérem vrátit do kolonie.

* * *

Celou další hodinu jim trvalo, než překonali dvoust metrové převýšení. Šplhat po větších i menších nestabilních kamenech, které se pod nohama hýbaly jako živé, bylo fyzicky hodně náročné. Každou chvíli spustili malou kamennou lavinu, která je vracela o celé metry zpět.

Teď seděli na trochu větším kameni na úrovni pukliny a rozhlíželi se. Dostat se do jeskyně nebude snadné, ale i Korp se tam nějak musel dostat. Adam se podíval na místní hvězdu, která vypadala, že je nabodnutá na nejvyšší horu:

„Musíme jít, dokud máme pořádné světlo. Za chvíli tu bude stín.“

Opatrně, aby zase nesklouzli o nějaké metry níž, přešli k napojení svislé stěny. Až teď si Adam všiml, že do stěny je vyříznutý úzký chodíček sotva na šířku nohou. Otočil se k Evě:

„Řekl bych, že to vyřízli laserem. A není to tady dlouho, rozhodně ne tisíce let. Otázka zní: kdo to udělal? Řekl bych, že Korp ne.“

„Soudím, že ten mimozemský systém bude mít k dispozici nějaké výkonné jednotky, které si udělaly cestu, když Korpa zachraňovaly. Minimálně jeden robot tam bude,“ ukázala k černajícimu se otvoru ve stěně o nějakých pět metrů dál. „Otázkou je, zda bude ozbrojený.“

„Minimálně bude mít ten laser, kterým tu skálu vypálil. Musíme s tím počítat... Jdu první.“

Adam se postavil na začátek výřezu a zády ke stěně se úkroky posouval k ústí jeskyně. Když se k němu dostal, nakoukl dovnitř a rychle zase hlavu stáhl. Nestalo se nic. Otočil se k Evě:

„Moc toho nevidím. Je ale zřejmé, že se vchod rozšiřuje. Posvítím si.“

Zapnul příruční svítilnu, která byla ve výbavě transportéru, a na popruhu, kterým byla opatřena, ji spustil na skálu k pravé noze. Nohou ji strčil do otvoru, chvíli počkal a pak ji postrčil hlouběji. Znova nakoukl a řekl Evě:

„Dobré, žádný kanón tam nevidím. Půjdu dál.“

Vchod se rozšiřoval do oválného prostoru o něco většího než vchod, z něhož ústily nalevo a napravo dvě chodby. Kam teď? Odpověď se dostavila obratem: z chodby vpravo se ozvalo šramocení a vynořil se brouček. Tenhle byl ovšem stokrát větší než exempláře, které dosud viděli. Kromě velikosti se

lišil také konstrukcí posledního páru nohou.

Když zjistil, jaké bytosti má před sebou, na chvíli ztuhl na místě. Zřejmě informoval centrálu a přijímal pokyny. Pak se trhem zvedl *na zadní* a vyrazil do útoku. Určitě to byl on, kdo laserem vypálil do skály ten chodníček, ale teď ho u sebe naštěstí neměl.

Měl dvě možnosti – a otočil se proti Evě. Adam, který čekal, jak se situace vyvine, si uvědomil, že když Evu vytlačí z jeskyně, shodí ji dolů. Pětimetrový pád na kameny by asi nepřežila. Navíc se ze stínu pravé chodby vynořil druhý robot. Proto ihned zaútočil.

Ustoupil o krok do levé chodby, přidržel se stěny a pak se vystřelil jako z praku. Věděl, že to bude bolet, ale nedbal. Stihl se trochu pootočit a ramenem nabral robota na úrovni přední nohy. Nezdálo se, že by mimozemšťani vytrénovali své roboty pro bojové sporty. Maxibrouček s něčím takovým vůbec nepočítal – bokem zapadl do pravé chodby a vzal s sebou i svého druha.

Adam si třel rameno a mávl na Evu:

„Rychle sem do chodby!“

Chodba byla na každé straně o trochu širší než vstup. Adam se přitiskl ke stěně a přitáhl si k sobě Evu, která chtěla běžet dál. Zašeptal:

„Neměli bychom si tyhle potvory nechávat za zády. Předpokládám, že si vezmou laser, kterým kutají skály, a půjdou za námi. Necháme je vstoupit a ten laser jim sebereme. Trochu tím zvýšíme své šance... Přejdi na druhou stranu, počkáme.“

Místní hvězda již klesla za horu, ale díky difrakci si její paprsky našly cestu do jeskyně a oslnily roboti senzory. Adam ale viděl každý detail na černých manipulátorech prvního robota, které držely velké *lízátko* za kulovitou část.

Robot byl zřejmě mdlého rozumu, protože se nezdálo, že by vůbec uvažoval o něčem tak podlém, jako to, co na něj lidé přichystali. Bezelstně vstoupil do šera chodby, čímž odkryl pohled na druhého robota, který ozbrojený nebyl. Ideální situace!

Robot udělal další krok a Adam s Evou zaútočili, každý z jedné strany. Adam robotovi podtrhl pravou nohu, Eva ho nakopla pod levý horní manipulátor a robot přepadl dopředu. Laser sice upustil, ale nestalo se mu nic. Pro něho to byla přirozená poloha a rychlostí reakce je překvapil.

Posílenou levou zadní nohu vykopl proti Evě. Její kontrolní jádro naštěstí bylo aktivní, Eva uhnula a robotova noha zasáhla stěnu. Jinak měla proražený hrudník!

Pak se robot pravou přední natáhl po laseru. Adam se rozběhl, a protože byl strop dost vysoko, bez problémů mu skočil na krovky. Robot již nestihl nohu stáhnout zpět a Adam mu vzápětí celou svou vahou přirazil hlavu k podlaze.

Rychle z něho seskočil a vrhl se po laseru. *Lízátko* bylo překvapivě lehké. Vzal kouli velikosti medicinbalu do obou rukou, protože usoudil, že je konstruovaný právě pro ten způsob, jakým ho robot držel. Skutečně se mu podařilo nahmatat z každé strany prolisy pro tříprsty robotův manipulátor.

Proti prostředníčku pravé ruky nahmatal tlačítko, kterým se laser spouštěl. Ustoupil o krok a rouru namířil na robotovu hlavu.

A přesně v tom okamžiku se mu zatočila hlava a tlak byl tak velký, že mu málem vypadly oči. Ještě si uvědomil, že telepat je opravdu blízko, a pak se zřítíl do temné propasti nevědomí.

* * *

Alespoň že probuzení bylo podstatně příjemnější.

Přicházel k sobě pomalu, ale už věděl, že ho někdo líbá a šeptá mu sladká slovíčka. Představa Amandy se ale brzy vytratila a on si uvědomil, kde je a že už to, že se probudil, je skvělá zpráva.

Nespěchal s otevřením očí, ale naopak si Evu pravou rukou k sobě jemně přitiskl. Nebránila se. Když ji pustil, zasmála se:

„Zdá se, že jsi v pořádku, proutníku jeden.“

„Korp mě... praštil... Nevím, jak to nazvat jinak... Ještě, že mám ve vlasech to rušení. Jinak by asi bylo po mně.“

Posadil se a rozhlédl: jeden robot ležel rozplácly hned vedle a měl díru v hlavě a roztržená záda, jimiž paprsek vyšel ven, druhému chyběly obě zadní nohy a jedna prostřední byla přitavená k břichu, ležel na zádech a marně mrskal zbývajícíma nohama ve snaze se přetočit.

„Vidím, žes to zvládla... Hmm... Může se to opakovat, jsem nestabilní! Přejímáš velení!“

„Dobře... Tak vstávej, vojáku, musíme dál! Z hloubi chodby jsem zaznamenala nějaké světlo. Tam zřejmě najdeme zdroj všech potíží.“

Adam se zvedl, kupodivu ho nic nebolelo, a šel za Evou. Chodba nebyla nijak dlouhá a mírně se stáčela vpravo a citelně klesala. Za několik sekund vstoupili do obří jeskyně, která stojí za další popis.

Tak nejprve světlo: vycházelo z dvacet centimetrů širokého pruhu stěny a díky světelnému zdroji, integrovanému do skály, to bylo svého druhu umělecké dílo, protože světlo dávalo vyniknout hranám obřích krystalů, přes které procházelo a rozkládalo se do mnoha bledých odstínů žluté.

Světelný pruh se táhl po obou stranách dlouhé jeskyně. Jeden konec měli za zády, druhý neviděli. Nejenže jeskyně byla uprostřed zastavěná množstvím černých skříní, ale také proto, že byla opravdu hodně dlouhá.

Mezi skříněmi, vyrobenými z podobného materiálu jako manipulátory robotů, a stěnou byla sotva metrová mezera, táhnoucí se do nitra hory. Světelný pruh určitě zářil i tam s neztenčenou intenzitou, ale perspektiva prostor uzavírala. Jakýkoliv odhad vzdálenosti selhával.

Jeskyně byla přehrazena silovým polem, které ve vlhkém a chladném vzduchu lehce jiskřilo a tiše bručelo. A za ním byly vidět věci, které Adama spolehlivě vykolejily.

Podél silového pole, jen kousek od něho, ležel na podlaze člověk, připomínající *mumii* z pyramid. Sarkofág skrýval detaily a nedala se určit podoba člověka uvnitř. Evidentně jeden z výpravy nepřežil explozi Agusem

podstrčené bomby.

Druhý člověk ležel na desce o trochu větší než metrový podstavec a na třech černých ramenech těsně nad ním visela ze stropu jeskyně tlustá bílá deska, z níž vycházelo ohromující množství bezbarvých vláken, která vstupovala do jeho těla.

Zřejmě šlo o rozhraní mimozemského simulátoru, který se dokázal přizpůsobit lidskému organizmu. Evidentně však přizpůsobení nebylo úplně stoprocentní, o čemž svědčily dlouho nestříhané vlasy, splývající po obou stranách podstavce až na podlahu.

Náhle člověk v simulátoru otevřel oči, chvíli zíral do desky nad ním a pak pohnul prsty na rukou a na nohou, jako by zjišťoval, zda tam ještě jsou. Potom pomalu a s neočekávanou námahou otočil hlavu k nově přichozím. Bylo jasné, že vlasy mají svou nemalou váhu.

Podstatné bylo, že tohle nebyl Korp. Byla to žena.

Soit Grajová!

+ + +

19. Kdo hledá, najde

Kapitán Agus si promluvil s počítačem, ale moc moudrý z toho nebyl. Poobědval, protože to před odletem nestihl, a nechal si exotechničku zavolat do své kajuty.

Plavý anděl vstoupil a předpisově se zahlásil:

„Dostavila jsem se na váš rozkaz!“

„Děkuji. Jste sice oficiálně členem posádky, ale nepřehánějme to... Chtěl jsem si s vámi promluvit, protože ty oficiální bláboly ve vašem pověření mi jsou k ničemu. Můžete zcela otevřeně. Mám, vzhledem ke své minulosti, prověření na nejvyšší stupeň utajení. Začněte od začátku, prosím – cože to ti kolonisti našli?“

„Při zakládání obilného pole na dně jezera, které by logicky mělo být nejúrodnější, našli v půdě krabičku z lehce průhledného materiálu, který počítačová analýza označila za neznámý. Uvnitř chrastili asi centimetr a půl velcí černí broučci.“

„Doufám, že kolonisti měli dost rozumu a neotevřeli to?“

„Zájemcům o kolonizaci se test inteligence nedělá... No, naštěstí to nešlo. Stejně tak jsme měli velké štěstí, že si to neschovali jako suvenýr, ale donesli to starostovi. Ten dal odeslat poštovní střelu.“

„Je mi jasné, že se budete chtít dostat dovnitř. Pochybuju ale, že v kolonii jsou vhodné prostory. Jak chcete postupovat?“

„To máte pravdu. Na médiu není jen pověření, ale i stavební plány na další laboratoř. Proto s sebou vezeme takovou dávku kompozitu a spoustu pracovního vybavení.“

„Aha. Tentokrát jsem si náklad obhlédnout nešel... Korp je spolehlivý.“

„Pane kapitáne, měla bych prosbu. Říkala jsem to řediteli, ale odbyl mě s tím, že se mám domluvit s vámi – ráda bych, aby manžel pracoval se mnou. Je technik a pro otevření krabičky budu potřebovat jeho šikovnost. Korp není z těch, co by kdekomu vykládal tajnosti o své ženě či popisoval pikantnosti našeho seznámení. Řeknu vám to já: hned při prvním setkání jsme zjistili, že naše mozky se dokážou spojit. Ne že bychom spolu mluvili, ale jednoduché signály jako hrozící nebezpečí nebo žádost o setkání fungují... Dovolte, předvedu vám to. NSH, kde teď je Korp a co dělá?“

„Zůstal v kajutě a chytá lelky.“

„Děkuji,“ usmála se Soit a zavřela oči. Jen vystouplá žíla na spánku svědčila o jejím soustředění.

„A teď, počítači?“

„Odešel z kajuty a jde k výtahu.“

„Děkuji. Za chvíli je tady, pane, a bude se ptát, co potřebuju... Vím, že se na něho můžu absolutně spolehnout... Nevím, jestli se pochlubil, že jsme svého času prolézali jeskyně. Věřte mi, že díky této vazbě jsme přežili pár hodně špatných situací.“

„Však s tím nemám problém, klidně si ho vezte. Dle rozkazu tu celou dobu máme zůstat, tak to vadit nebude.“

„Pane, Korp Graj žádá o vstup.“

Korp vešel, postavil se do pozoru a předpisově zahlásil:

„Dostavil jsem se na rozkaz mé ženy.“

NSH se to vůbec nelíbilo – jasné porušení subordinace!

A kapitán se tomu ještě směje.

* * *

Posádka se pustila do vykládky, Agus s Grajovými šli za starostou. Přijal je ve své kanceláři. Agus mu podal ruku:

„Pane starosto, představuji vám experta na mimozemské technologie, Soit Grajovou a jejího manžela, který jí bude k ruce.“

„Dobrý den, madam. Máte nějaké pověření?“

„Ano. Na médiu jsou ještě plány laboratoře, kterou přistavíme ke stávajícím. Přikažte počítači kolonie, aby data převzal a pustil se do přípravy. Přivezla jsem si s sebou kompletní vybavení a také pár beden kompozitu. Předpokládalo se, že vaše tiskárna je funkční.“

„Tiskárna je vám k dispozici... Vaše pověření plně akceptuji,“ přikývl starosta, ukončil prohlížeč a šel k trezoru. „Tady máte ten artefakt. Ti pitomci se to pokusili otevřít, ale nešlo jim to. Naštěstí s tím šli za mnou místo toho, aby si vzali pilku nebo palici. Hned jsem je hnal do medicentra, ale nic jiného než lidský biotop jsme nenašli. Potom jsme udělali materiálovou analýzu a také nechali otestovat všechny druhy záření – není to radioaktivní ani to nevyzařuje žádnou formu energie. Je to zkrátka mrtvé. Nevím, co od toho očekáváte, ale přeji vám úspěch v bádání.“

„Představte si, že chcete poslat někomu neznámému do hodně vzdálené budoucnosti nějaké informace. Nic netrvá věčně – podle zákona schválnosti se zdroj vybijí den před nálezem. Očekávám jakýsi druh hibernace, který nevyžaduje dodávku energie. My musíme přijít na to, co ty broučky probudí.“

„Nehrozí kolonii nebezpečí? Třeba až se probudí, prokoušou se z laboratoře ven. Něco jako termiti – sežerou nám kolonii.“

„Ještě ani netuším, zda ten box dokážeme otevřít, natož abych vám dokázala odpovědět. Až si budeme moct jednoho broučka detailně prozkoumat, řeknu vám víc. Nepovažuju to za pravděpodobné, ale slibuju, že učiníme maximální bezpečnostní opatření.“

„Zůstanete na lodi, nebo chcete přidělit pokoj v kolonii?“

„Nejsem moc zvyklá na ty neustálé vibrace postele. Ráda bych spala

u vás. Prosím pokoj pro dva – manžel mi bude asistovat. Jednak nebude třeba řešit, koho dalšího ohrozíme, jednak to už máme mnohokrát nacvičené k dokonalosti.“

„Žádný problém, madam... Horáci,“ oslovil počítač kolonie, „přiděl manželům Grajovým pokoj co nejbližší laboratornímu komplexu. Třeba ten s balkónem a výhledem na jezero... A zorganizuj tisk sekce dé.“

„Provedu, pane.“

„Tisk vidím přinejmenším na celý den. Výzkum nezačínáte dřív než zítra ráno. Ubytujte se a porozhlédněte. Máme tady krátce po poledni, tak jestli dovolíte, zvu vás na večeři tady v malém salónku,“ mávl rukou k dvoudílným zavřeným dveřím. „Předem ale upozorňuji, že to bude jídlo z automatu. Jediným privilegiem starosty je vlastní automat, aby nemusel chodit do jídelny. Promyslete objednávku a řekněte to počítači. Vás, Agusi, zvu samozřejmě také. Nebudu zdržovat, Horác vám odpoví stejně dobře jako já. Na shledanou v šest hodin.“

Starosta jim podal ruku a pokynul ke dveřím, které počítač ihned otevřel. Audience skončila.

* * *

Pokoj měl opravdu balkón.

Pár metrů čtverečních povrchu planety mimo budovu bylo zpevněno kamennou drtí a ohrazeno nízkým zábradlím. A výhled by tady byl skutečně božský, nebýt toho, že v jezeře nebyla ani kapka vody.

Korp to ohodnotil:

„Docela vtipné. Starosta se tvářil tak děsně oficiálně, že bych takové srandičky od něj nečekal.“

„Zřejmě jde o místní kolorit a jako srandu to už nevnímají,“ uvedla Soit manželův pohled na pravou míru. Byla krásná, chytrá, ale smysl pro humor ztratila už v pubertě. Recese jí nic neříkala a sranda se od ní odrážela jako hrách od stěny.

„Jak řekl starosta: můžeš nechat práci až na zítra?“

„Ale podívat bychom se mohli.“

Z oddělené části kufru vytáhla gumové rukavice a druhé podala Korpovi. Posadila se na postel vedle Korpa, otevřela box od starosty a mimozemskou schránku z něj opatrně vyndala. Přikázala počítači:

„Horáci, založ soubor Soit Komentář jedna a ukládej všechno, co tu uslyšíš... Oprava: všechno, co se bude týkat mimozemského artefaktu.“

„Rozumím. Soubor založen.“

Postupně si podržela před očima všech šest stěn krychle a nahlas komentovala svá pozorování:

„Schránka je celá z jednoho poloprůhledného materiálu ve tvaru řádově decimetřové krychle. Materiál je na omak hladký a pružný, ale celek je pevný. Při síle lidských rukou nenastane žádná deformace. Materiál je tepelně málo vodivý a očekávám, že bude inertní ke všemožným kyselinám. Schránka je na

pohled celistvá, bez výstupků, prolisů nebo drážek. Jedna její strana je neprůhledná proto, že je na ní z vnitřní strany přilepena fólie tak tenká, že zrakem nelze tloušťku určit. Lze očekávat, že na ní budou uvedeny nějaké informace – třeba co dělat s těmi pětatřiceti broučky z hořké čokolády.“

To už Korp nevydržel:

„Musíš všude nacpat tu svou milovanou čokoládu? Myslel jsem, že pořizuješ vědecký záznam.“

„Však se na ně podívej, vždyť vypadají jako ti čokoládoví vrubouni v té cukrárně U pyramid. Už jim chybí jen ta kulička.“

„No dobrá, při troše fantazie ano... Akorát že vrubouni mají šest nožiček, tihle mají osm. Nemůžem jim říkat vrubouni ani scarabeové. Vymyslel jsem jméno *hormini*.“

„Hmm... Jak jsi na něj přišel?“

„Jednoduše. Kolem nás jsou samé hory, planeta se jmenuje Horka a oni, byť vypadají čokoládově, mohli být kdysi živí. Co když to jsou zkamenělí prapůvodní obyvatelé téhle planety?“

„Ach miláčku, ta tvá fantazie nás jednou zabije... Přijímám, nazvěme broučky uvnitř schránky horminy. Horáci, ulož si nový pojem.“

„Ještě jsem neskončil. Jednou, kdysi dávno, jsem byl ve vetešnictví. Ty bys to patrně takto nazvala. Sice jsem nic nekoupil, ale našel jsem tam spoustu zajímavých věcí. Majitel o nich věděl podrobnosti a byl ochotný mi prozradit i ukázat všelijaké záhady. Určitě ti je jasné, že jsem tam šel mnohokrát a bylo to užitečnější než odpolední vyučování filozofie. Moment, to byl jen úvod. Abys pochopila, že jde o podstatnou část mého já...“

Měl tam jednu šperkovnici, skříňku vyřezanou z ebenového dřeva a vykládanou zlatem. Nebyla o moc větší než tahle krychle. Její cena, samozřejmě, byla astronomická, ale podstatný měl být obsah. Vetešník tvrdil, že se ji nikomu nepodařilo otevřít minimálně patnáct set let. A že uvnitř má být originální recept na řecký oheň. Ukázal mi to hned při první návštěvě, ale ani při desáté se mi to otevřít nepodařilo. Byl jsem tím posedlý, zdálo se mi o tom, ale nepodařilo se mi to. Když jsem dostudoval akademii, před mým prvním nasazením jsem znovu za vetešníkem zašel. Bylo to opravdu v poslední chvíli, měsíc poté zemřel. Dalo by se říct, že na smrtelné posteli mi ukázal, jak se skříňka otvírá, a omlouval se, že se mě takto pokusil vybudit k většímu duševnímu výkonu...

A teď konečně pointa, má netrpělivá ženo – ta skříňka byl lidský konstrukt. Přesto její zámek byl tak důmyslný, přitom relativně jednoduchý a nenápadně ukrytý ve vyřezaných ornamentech. Měli bychom se hodně snažit, abychom se k horminům dostali bez poškození schránky. Když na to vezmeme laser, může se stát, že broučci zůstanou neaktivní navždy. Protože tak možná selžeme hned při prvním testu.“

Soit na něj koukala vyjeveně jako žába z leknínu, ale Korp se nasmál. Miloval tenhle její kukuč, protože věděl, že dosáhl maxima: analytický mozek jeho geniální ženy se rozběhl do maximálních otáček. O rychlosti lidské paměti se pořád jen odhadovalo a předpokládalo, u Soit to musely být celé

stohy informací, které se skládaly do použitelných struktur. Po minutě ale řekla jen:

„Souhlasím, miláčku, budeme hledat, co jen půjde.“

* * *

Snaha byla, ale nenašli nic.

Co také chcete hledat na absolutně hladkém a stoletími netknutém povrchu? Soit měla ve svém vybavení i silnou lupu, ale nezjistila nic nového, snad jen, že materiál má zrnitou strukturu.

Na snídani je starosta nepozval, museli do jídelny. Oba byli nevyspalí, protože si nad mimozemskou schránkou lámali hlavu dlouho do noci a neznámé zvuky komplexu kolonie je každou chvílí budily. Již ale bylo rozhodnuto: až bude laboratoř hotová, použijí laser.

U snídaneš jim Horác oznámil, že laboratoř je vytištěná a po snídani tam nastěhují vybavení, které si přivezla Soit s sebou. Nebylo toho málo, a když to udělali, bylo třeba přístroje vybalit a přepravní boxy uložit do vedlejší místnosti, protože až skončí, zase budou muset všechno dopravit na Zemi neporušené. Teprve večer mohli říct, že všechno nainstalovali a odzkoušeli.

Zmoženě usnuli a spali, jako když je do vody hodí. Změna času a neznámé zvuky už je nerušily, a tak ráno skutečně bylo moudřejší večera. Však na nespavost je práce nejlepší lék – před ní i při ní.

Po snídani šli do nové laboratoře a pustili se do práce. Nejprve bylo nutné zjistit, jaký je uvnitř tlak. I kdyby se schránka jen uzavřela, v době jejího vzniku mohl být atmosférický tlak jiný. Také mohlo být uvnitř vakuum a při necitlivém otevření by imploze mohla horminy poškodit. Ukázalo se, že vnitřní tlak je vyšší, ale rozdíl byl tak malý, že nebylo třeba činit zvláštní opatření.

Také měli promyšleno, kterou stěnu schránce odříznou. Bylo to v zásadě jedno, ale když to bude stěna proti fólii s informacemi, budou k nim mít nejlepší přístup. Laserová řezací hlava mohla pracovat vodorovně a gravitace se sama postarala, aby se žádný brouček nepřipletl paprsku do cesty.

Většina přístrojů byla napojena na počítač kolonie a ten neustále testoval, zda se narušení schránky neprojeví nějakou aktivitou hormonů. Po otevření také hned hlásil:

„Složení plynů uvnitř schránky je téměř shodné se současnou atmosférou Horky, je tam pouze o jedna celá tři desetiny více kyslíku. Aktivita hormonů stále nulová. A odhadla jste to dobře, madam – je jich opravdu třicet pět.“

„Výborně,“ přikývla Soit a přes *přechodovou komůrku* vložila do testovací komory krabičku z průhledného kompozitu. „Přesyp horminy do našeho boxu a naskenuj informace na fólii. Budeme luštit.“

Ale nebylo v zásadě co luštit. Na mimozemské kresbě byly nakresleny čtyři věci: brouček, kruh, činky a podivný tvar, vzniklý spojením čtverce bez jedné strany a trojúhelníku bez základny. Kromě toho, že brouček byl uvnitř kruhu, platilo uvedené pořadí. Muselo jít čistě o symboly, protože ani to jediné spojení s realitou, brouček, nebylo v měřítku.

Na symbolu, připomínajícím domeček naležato, byly ještě tečky velikosti přibližně trojnásobku tloušťky čar. Byly v rozích obrazce a po jedné i na jednotlivých čárách. Jen tečka na špici střechy byla viditelně větší. Oba si toho hned všimli. Soit poručila:

„Horáci, rozprostrí horminy a zjisti, zda jeden z nich je větší než ostatní.“

„Myslím, že je to jasné,“ usmál se Korp. „Obrazec má pět vrcholů a pět spojnic. Když takto rozmístíme na každou spojnici po šesti broučcích plus pět broučků do vrcholů, je to přesně pětatřicet kusů.“

„Skutečně!“ hlásil nadšeně počítač. „Jeden brouček je o třicet pět procent větší než všichni další. To nemůže být náhoda.“

„Není. Tenhle vzkaz nevznikl náhodou, skládala ho inteligentní bytost... Co ovšem chtěla říct tím horminem v kruhu a tou čarou mimo obrazec?“

„Možná tím kruhem chtěla říct, že jde o jeden kus,“ navrhl počítač, „a ta čára představuje rovnítko nebo třeba implikaci.“

„Rozumím ti, ale uvažuješ moc lidsky,“ protestovala Soit. „Tvůrce nemohl tušit, že vzkaz najde právě homo sapiens. Navíc je to zbytečné, protože už samotný obrazec jasně nabádá k sestavení z hormonů. Myslím, že to bude jinak – máme tvar obrazce, ale co nám chybí?“

„Rozměry!“ zvolal vítězně Korp.

„Přesně tak! Když záleží na rozmístění a velikosti hormonů, záleží také pravděpodobně na jejich vzdálenostech. Dobře, známe možný účel těch symbolů, ale pořád nevíme, co tím chtěl autor říci... Bádejme dál!“

Byla to opět Soit, co po minutě navrhla:

„Kružnice broučkovi opsaná by mohla znamenat, že její průměr je právě jeden brouček. Přejde mi logické, že je míněn ten menší, když jich je víc čtyřiatřicetkrát.“

„A mě napadá, jak to prokázat,“ přidal se Korp. „Počítači, je délka té čáry shodná s obvodem broučkovy kružnice?“

„Ano, naprosto přesně. Dobrá trefa, pane!“

„Jasně, čára je vzdálenost mezi broučky. Kdyby tam ty krajní tečky nebyly, byla by to patrně délka celé spojnice. Ještě ale detail: délka čáry shodná s obvodem kruhu vychází mezi okrajem teček, nebo mezi jejich středy?“

„Mezi jejich středy, madam.“

„Spočítej to, Horáci: jak velký bude celkový obrazec?“

„Téměř šedesát šest centimetrů na délku a třiatřicet na šířku.“

„Děkuji... Udělal jsi materiálový rozbor hormonů?“

„Ano, madam. Jsou poskládáni z jednotek, které bychom mohli nazvat buňkou. Nepodobá se však ničemu pozemskému, takže nejde o vtip, jak jsem se ještě před chvílí obával. Ale i kdybychom našli třeba eukaryotické buňky, hormini jsou jednoznačně umělí, protože jsou protkáni sítí SmCo.“

„Samarium, kobalt? Hmm... takže jsou magnetičtí?“

„Nijak silně, ale ano, madam.“

„Toho využijeme! Horáci vytiskni nám rozebíratelný box sedmdesát krát čtyřicet centimetrů s průhledným víkem. Na výšku stačí pět centimetrů. S výsledkem sem pošli robota, budeme potřebovat jeho přesnost.“

Korp se raději zeptal:

„Najde se v kolonii robot, kterého bychom si mohli půjčit?“

„Samozřejmě, pane... Má být ten box hermetický, madam?“

„Nemusí. Stačí vanička s uvedenými rozměry a těžká průhledná deska. Aní neřeš nějaký zámek, třeba to bude k ničemu a horminy zase přendáme do naší krabičky.“

„Horminy budem přesouvat jak? Magnetem?“

„Ano, miláčku. Ale musí to udělat robot, aby to bylo co nejpřesnější.“

Počítač kolonie upřesnil situaci:

„Musím upozornit, madam, že tiskárna je aktuálně vytížena na opravu naší vodárny. Vytisknout to půjde až tak za hodinu.“

„Nevadí, Horáci, Grajovi se půjdou projít po kolonii. Také zajdeme za starostou a na brzký oběd... A když nám tu akci povolíš, sestavíme obrazec až po obědě. Máme čas, vůbec jsem nečekala, že nám to půjde tak rychle...“

Vnutili se ke starostovi na oběd a on pozval také Aguse. Soit jim vyprávěla, co s manželem udělali a zjistili. Žádala starostu o svolení po obědě přikročit k aktivaci broučků, což po jejich rozmístění určitě nastane. Svolení dostala, ale do rozhovoru vstoupil počítač:

„Pane starosto, promiňte vyrušení, ale našel se další únik. Oprava bude trvat trochu déle, což je informace i pro Grajovy – vhodný box vám udělám až odpoledne nebo večer. Současný problém nesnese odkladu.“

„Děkuju, Horáci. Grajovi tě slyšeli a holt budou pokračovat až zítra.“

* * *

Ráno nemohli dospát.

Soit se posadila na posteli a hned se zajímala:

„Dobré ráno, Horáci. Zvládla se ta vodárna?“

„Dobré ráno, madam. Ano, poškození se opravilo včas, přišli jsme jen o necelý hektolitr.“

„Kam to uniklo?“

„Povětšinou do atmosféry. Je to pryč... Ale ten box pro broučky jsem vám vytiskl už v noci. Už je v laboratoři. A robot také.“

„Výborně, díky. Přesyp všechny horminy do nového boxu a uzavři ho. Samozřejmě zkontroluj prostředí. Pochopil jsi, že horminy budeme rozmisťovat bezkontaktně, magnetickým polem?“

„Ano, madam.“

„Dobře. My půjdeme na snídani... Vid', Korpe?“ naklonila se a chtěla ho polechtat na chodidle.

„Jasně, žádný povalování!“ zvolal Korp, uhnul před její rukou a vyskočil z postele.

Za pět minut již opouštěli pokoj a šli do jídelny. Rychle posnídali a spěchali do laboratoře. Robot je přivítal a Soit přikázala:

„Horáci, předej robotovi rozměry pro rozmístění hormonů a cílový tvar. Máš magnet, robote?“

„Ano. Ovšem jen takhle malý, vzali jsme ho z dětské stavebnice.“

„To úplně stačí. Najdi mezi horminy toho velkého a odsuň ho stranou. Ten přijde na špičku, ale umístíme ho jako posledního. Ostatní jsou stejní a ve svém umístění zaměnitelní.“

„Rozumím.“

Hormini po kompozitu klouzali dost špatně, nicméně robot brzy našel maximální rychlost, při níž z pole magnetu nevyklouzli. Po deseti minutách byly na svém místě tři čtvrtiny a robot ohlásil změnu:

„Vnímám slabé energetické projevy, madam. Zřejmě ti hormini, kteří jsou na svém místě ve struktuře.“

„Tak přeci jen!“ zatleskala Soit nadšením jako dítě nad novou hračkou. „Vrať se k těm, co jsou na svém místě, ale nic nevyzařují. Porovnej jejich umístění vůči těm, co září. Lze umístění zpřesnit ještě o jeden řád?“

„O celý řád už ne, madam. Mé ruce by to dokázaly přesněji, ale nestejně tření hormina o kompozit způsobuje, že poskakuje po desítkách mikronů!“

„Chápu. Pokus se o zpřesnění, co to jen půjde.“

Jen několik sekund stačilo robotovi k potvrzení úvahy:

„Měla jste pravdu, madam. Plus mínus padesát mikronů a aktivovali se i další hormini.“

Za další dvě minuty hlásil:

„Všichni hormini kromě toho velkého jsou na svém místě, madam.“

Když Soit nereagovala, zvedl hlavu a podíval se jí do obličeje.

„Co je vám, madam,“ zeptal se hlasem plným obav.

„To je dobré, neděs se. Broučci vyzařují záření, které se dotýká mého mozku a ty ho evidentně nedokážeš zachytit.“

Soit pracně překonala bolest hlavy a obrátila se na manžela:

„Zachytáváš něco, Korpě?“

„Jen slabě. Víš, že nejsem tak citlivý... Rozkaž, ať umístí brouka na špici.“

„Já si raději sednu... Robote, umístí největšího broučka na jeho místo. Uvidíme, co se sta...“

Robot rozkaz vykonal a Soit zhasla uprostřed slova. Korp se složil pod stůl jako skládací metr a robot ihned zase brouka posunul mimo. Oběhl stůl, ale Korp už se sbíral. Také bledá Soit zvedla hlavu a do tváří se jí vrátila barva:

„Co se stalo?“

„Krátke jste asi omdleli. Báł jsem se o vaše zdraví a posunul jsem brouka stranou.“

„Chápu, že se ti to tak mohlo jevit – najednou jsem ztratila pojem o prostoru a čase a povolily mně některé svaly.“

„Ještě že ne svěrače,“ zasmál se Korp. „U mě to samé. Podcenil jsem to, jdu si taky sednout... Horáci, aktivuj zdravotnické senzory. A ty, robote, posuneš brouka zase na místo. Přeruš to jen v případě, že ti bude počítáč signalizovat ohrožení našeho života... Proved!“

Soit nyní přijímala statický obraz, který musel zobrazovat krajinu, starou mnoho tisíc let. Na planetě, která byla nekonečně sterilní, se taková horská louka se spoustou rostlin a barev nemohla nacházet.

Louka byla ze tří stran lemovaná úpatím hor, na čtvrté straně byla vysoká skalní, neuvěřitelně hladká stěna a v ní se na vzdáleném konci černal vstup do jeskyně, jako stvořený pro průzkum. Louka se svažovala k potoku, spíš rychlé horské bystřině, a o to prudší se jevil svah, kudy se jediné dalo do jeskyně dostat.

Najednou se obraz zavlhl a Soit se zavlhlila s ním. Rozostřil se, barvy se z něho začaly ztrácet, až vypadal jako zašlá černobílá fotografie. Potom se ostrost vrátila, ale barvy už ne. Teď se zobrazoval současný stav: skalní stěna nebyla již hladká, ale zvětralá a popraskaná, louka byla pryč a v korytě potoka nebyla ani kapička vody.

Takhle to vypadá dnes, slyšela Soit něčí hlas. Nepochybovala, že obraz původní krajiny byl od hormonů, kdežto teď ji oslovila živoucí entita. Už dávno zjistila, že je receptivní. Přečetla prakticky vše, co se dalo u lidí o telepatii sehnat, a teď reagovala obratem:

Dobrý den. Jsem člověk a jmenuji se Soit Grajová. Kdo jsi ty a čím to, že znáš náš jazyk?

Dobrý den. Nemám jméno, alespoň ne to lidské, a poslouchám lidi od samého začátku, co Horku objevili. Nemohu neposlouchat. Obcházíte kolem už tak dlouho, že jsem se vaši řeč naučil z rádiové komunikace.

Ano. Nemohli jsme se rozhodnout, zda nám vesmír nepřichystal past. Proč ses nám na těch rádiových vlnách nezval?

Protože pak byste nikdy ani nepřistáli, natož abyste tu založili kolonii. Přes všechnu zaostalost, bráno samozřejmě z mého pohledu, berete ohled na vesmír velmi vážně. A já po tak dlouhé době osamění vaši společnost vítám. Tím se dostávám k mému přání: byl bych rád, kdybyste mě navštívili. Ty i tvůj muž. Ostatním zatím nic neříkej. Strhla by se mela.

Nejsem proti, ale nemůžu se jen tak sebrat a odejít. Ostatním sdělíme jen tolik, aby se odůvodnila expedice. Než nalezneme místo, kde se nacházíš, bude také chvíli trvat. Jak je to daleko?

Nějakých třicet kilometrů. Když si vezmete pásové vozidlo, které mají v kolonii, jste tu za chvíli. Od jezera ke mně vede v podstatě jen jedna cesta. Na těch dvou křižovatkách, na které narazíte, tě včas upozorním.

*Souhlasím. Až se vypravíme, ozveme se. Na shledanou, **Horne**.*

Děkuji za jméno. Už se na vás těším.

Následoval těžko popsatelný pocit, když se vláda nad vaším tělem vrátila do vašich rukou. Soit těžce donutila pravou ruku k vodorovnému mávnutí na úrovni krku a tiše řekla:

„Stop!“

Robot pochopil okamžitě a brouka na špicí z pozice odsunul.

+ + +

20. Oddám se ti...

Pásový transportér vypověděl službu kousek před cílem.

Levý pás se přetrhl. Opravit ho nešlo, protože byly poškozeny dva články najednou. Nepravděpodobné, ale stalo se. Grajovi se rozhodli pokračovat pěšky. Však už zbývalo jen půl kilometru.

Nesourodá čtveřice v pořadí Soit, Korp, robot a krab kráčela rovnoměrným tempem a k náznaku koryta dávného potoka jim zbývalo nějakých padesát metrů, když si Korp, otáčející se na všechny strany jako větrný kohout při tajfunu, nechal spojit Aguse a hlásil, že díru do skalní stěny sice vidí, ale že žádný přístup nevidí.

Vtom zaslechli kovový zvuk, jak se krab otřel břichem o skálu, a všichni se na ten povel zastavili a otočili. Ještě zaznamenali, jak z krabova boku vypadl malý stříbrný váleček, ale potom se silně zablesklo a výprava pro lidi i roboty definitivně skončila.

* * *

Světlo! Záplava světla!

Soit rychle oči zase zavřela, ale vzápětí zaznamenala, že intenzita světla poklesla. Když je otevřela podruhé, zjistila, že nad hlavou má bílé zářící plochu, leží nahá na bílém povrchu, který se dokonale přizpůsobil nehybnému tělu, a když se rozhlédla, pochopila, že je uvnitř jeskyně.

Pak si ale uvědomila, že kromě hlavy jinou částí těla pohnout nemůže, a když pohled dokázala zaostřit, zjistila, že do ní vstupuje množství vodičů nebo hadiček. Než ale mohla začít šílet, ozval se onen telepatický hlas:

Klid, prosím! Jsi v mém simulátoru. Jen tak jsem ti mohl zachránit život. Tvé tělo se časem uzdraví, ale úplná fixace je nutná kvůli napojení do mého neurálního rozhraní.

Chvilí jí trvalo, než vstřebala všechny informace.

Děkuji ti, pomyslela si, přežil i můj muž?

Přežil, ale byl výbuchu blíž a je velmi poškozen. Nedokázal bych ho zachránit jako tebe. Komplexní neurální rozhraní ale mám jen jedno, musel jsem volit, jinak byste zemřeli oba.

Znova ti děkuji... Mohu s ním mluvit?

Mluvit nemůže, ale mozek je v pořádku. Zprostředkuji vám telepatické spojení. Můžeš začít.

Korpe? Jsi tam, miláčku?

Jsi to ty, Soit? Nebo Horn zkouší nějaký nový figl? Ten hlas nemá žádnou intonaci.

Jsem to skutečně já. Právě jsem se probrala. O jakém výbuchu Horn mluví?

Agus přeci jen nějakou bombu měl a dal ji do schránky v krabovi. Zřejmě jako pojistku. Když na to Horn přišel, dokázal na dálku schránku otevřít a chtěl tu bombu jednoduše ztratit. Dálkové působení ovšem nebylo přesné a krabovi se podlomily dvě nohy. Agus to díky kamerám na dronu zaznamenal a bombu odpálil hned. Horn sice stihl mezi robotem a krabem vytvořit silové pole, ale nebylo dost silné. Z robota prý nezbylo skoro nic, já jsem hodně popálený a oslepl jsem. Už tady dlouho nebudu.

To neříkej, Korpe. To...

Nech toho, Soit! Vždycky se mi na tobě líbilo, že ses za všech okolností držela reality, tak se jí drž i nadále. Na smrti mi vadí, že tě opustím, ale jinak se jí nebojím. Bojím se bolesti. Roboti, co pro nás došli, mi hned píchli nějaká sedativa. Pochopitelně mimozemská. Ještě máme tak asi hodinu. Čekám na tvé probuzení od včera. Probudila jsi se v poslední chvíli.

To je strašné, lásko!

Je, ale smutnit budeš, až odejdu, teď si musíme vážně promluvit. Až skončíme, nech si od Horna vyprávět o jeho tvůrcích. Dozvíš se, že je potkala obdoba toho, čeho se obávám. Dotáhli si na Horku invazní rostlinný druh odněkud z Galaxie. K jejich smůle ale byl dostatečně inteligentní. Zjistil to, když už bylo pozdě... Teď se ale soustřeď na to, co ti chci říct: víš, že už léta brojím proti rozlézání lidstva do Galaxie. Mnohokrát jsme mluvili o nebezpečích, která vesmír skrývá. Nebezpečí, která nemusíme zvládnout, a lidstvo se stane minulostí. Měli jsme důsledněji a v podstatně větší míře nejprve kolonizovat Sluneční soustavu. Je v ní tolik rozmanitých prostředí, že bychom se na kolonizaci Galaxie mohli připravit mnohonásobně lépe. Ale jednali jsme hrozně zbrkle...

Tohle všechno vím. Džina už zpátky do lahve ale těžko dostaneme, Korpe.

Nesouhlasím! To Horn je tím hledaným řešením. Za těch šestnáct hodin jsme s Hornem vymysleli většinu detailů, jak to provést. Některé postupy budeš muset ještě dotáhnout do konce, ale díky svým znalostem biologie a genetiky to zvládneš. Jedná se především o výrobu nových hormonů přizpůsobených lidským tkáním. První, kterými ovládneme kolonisty, Horn bude syntetizovat sám, ale jde mu to strašně pomalu. Nejlépe totiž rostou v lidském organizmu.

Chceš, abych zabíjela lidi?

Ne, Soit. Když se všechno udělá správně, použití lidé nezemřou. Příjemné to nebude, proto použijeme především odpůrce, ale až splní úkol, vrátí se ke svému běžnému životu. Přesto bych ti doporučil jednoho člověka ohlídat: Hopsala. Je miláček mimozemšťanů, jeho palivo silně podporuje kosmické lety a má další zbytečnou kolonii. Může se stát, že vyvede další věci, které tvé plány naruší. A když se to stane, nezbude ti nic jiného, než ho co nejrychleji a bez milosti zlikvidovat.

Neunavuje tě tahle komunikace, miláčku?

Trochu. Myslím ale, že méně, než kdybych mluvil. Horn hodně pomáhá.

Tak pokračuj, ráda tě poslouchám. Co jste s Hornem vymysleli?

Vezmu to jen zhruba, cítím, že mi ubývá sil. Detaily si pamatuje Horn. Prvním krokem bude zbavit se kolonistů a dostat se na Zemi. Řekl jsem Hornovi všechny podrobnosti o tkáňovém scanneru a jak ho zmást. Horn se syntézou hormonů již začal včera a roboti prvních deset přenesli do transportéru a zbytků robota. Opravářský tým a vyšetřovatelé nehody si je odvezli do kolonie, kde se zabydli v kolonistech. Horn už s nimi navázal spojení. Dalších deset jich určitě stihnete připravit během dnešní noci a přenést je do zbytků robota.

To jako mají hormini od Horna naprogramováno, co udělat?

Ne, na to jsou moc malí. Fungují jen jako obousměrný přenašeč informací. Hormini si v člověku vybudují neuronovou síť, která je chytřejší než oni a přes kterou člověka ovládají na základě pokynů od Horna. Prý dokáže ovládat až dva tisíce hormonů.

To je dost málo na ovládnutí celé civilizace.

Špatná úvaha: přes veškerý chaos si naše společnost určitou hierarchii uchovala. Čím výš se v její struktuře dostaneme, tím menší počet hormonů ovládne větší počet lidí. Teoreticky by stačil prezident, vláda a vedení každé kolonie. Jenže k nim se dostaneme jediné zespodu, přes dělníky. Ty dva tisíce hormonů jsou jen ti aktivně ovládaní, ne celkový počet. Nejprve nakazíme kolonisty, vyvoláme nějaký konflikt, který donutí ministerstvo je repatriovat, a ti nevědomky dopraví horminy na Zemi...

Copak telepatické signály dosáhnou až na Zemi?

Dosáhnou. A odpověď je prostá! Tak prostá, že je to k vzteku. Telepatické signály jsou totiž čtyřrozměrné. Proto jsme nikdy nic pořádného nenaměřili, protože do čtvrtého rozměru se neumíme dostat. Horn ano. Jenže to není žádná magie a fyzika platí i zde – i telepatické signály se šíří konečnou rychlostí. Rychlost v signálním prostoru, druhá mocnina c , je tou nejvyšší v našem univerzu. Na Zemi jim to trvá čtyři a půl hodiny.

Dobrá, dostaneme horminy na Zemi. A dál?

Repatriování kolonisté vyšlou delegaci na ministerstvo kolonií a odtud se

přes ministra dostanou k vládě a k prezidentovi. A později také do otevřených kolonií. Ty bez návratu stačí přestat podporovat. Paralelně potřebujeme mít pod palcem samosprávy kontinentů a oblastí. Musíš si hlavně uvědomit, že čím výš, tím jemnější musí být prováděné změny. Však víš: stará dobrá salámová metoda. Za jeden rok to nebude... Nenápadně omeziš spolupráci s koloniemi a podpoříš projekty ve Sluneční soustavě. MJV funguje, jak má, už teď a budou fungovat i beze mne. Díky nim se novou kolonii založit nepodařilo a nepodaří. Repatriace kolonistů z Horky by se mohla stát dobrým příkladem hodným následování. Soit, láska moje... Asi ti toho už víc neřeknu... Cítím, že konec je tady... Postě a naposledy ti děkuji, žes byla se mnou...

Sbohem, miláčku.

Soit! ozval se Horn důrazně. Víím, že to bolí, ale ovládni se, ať úplně nerozhodíš neurální rozhraní!

* * *

Soit se nadlouho odmlčela. Horn na ni nijak nenaléhal. Věděl, že by to bylo kontraproduktivní.

Když se dokázala se ztrátou milovaného vyrovnat, požádala Horna, aby rozvedl to, co s Korpem řešili. Postupně probrali detaily akce číslo jedna: repatriace kolonistů. Pak jí Horn ukazoval výsledky simulací, jak se zachová Země. Pěkně krůček po krůčku, měli spoustu času.

Dobře, tohle se zdá být reálné. Než se do toho pustíme, mám pár otázek. V zásadě jen jednu: pořád mi není jasné, proč tohle děláš? Co je ti do nějakých lidí? Je jasné, že bez tebe to nepůjde, ale nechci lidstvo zotročit... Zeptám se jasně: kdo tomu bude velet?

Veliš ty, Soit. A já jsem připraven se ti plně oddat! A proč to dělám? To souvisí s tím, proč jsem zde. Byl jsem posledním zoufalým pokusem mých tvůrců odvrátit svůj zánik. Proto jsem biologický jen z malé části – abych nezapomněl, ke které straně patřím. Proto jsem z většiny kovový, abych nemohl být zničen tak snadno jako vše ostatní v jejich civilizaci. Ale selhal jsem. Říkali, že k mé konstrukci přistoupili pozdě, ale přesto cítím vinu. Lidstvo je pro mě druhá šance. Lidstvo se ještě nedostalo Galaxii pod kůži, tak jako mí tvůrci. Spolu máme šanci zvládnout tu zbrklou pronikání do vesmíru. Je to smutné, ale je společná mým tvůrcům a lidem...

Z toho, co jsi řekl, mi vyplývá, že tví tvůrci moc kovových věcí nedělali. Chceš říct, že stavěli biologické stroje?

Přesně tak, Soit. Proto se jejich civilizace zhroutila tak rychle.

Moc tomu nerozumím... Horne, syntéza hormonů běží?

Ano. Ale jak řekl Korp, jde to dost pomalu.

Další horminy potřebujeme, takže máme času dost. Pověz mi o civilizaci

tvých tvůrců víc, prosím. Včetně toho smutného konce.

Mí tvůrci se podobali pozemským lenochodům. Chci tím říct, že vzešli z jiného druhu než lidé, ale v konečném důsledku jim byli podobní: nohy a ruce. Ty ovšem měli čtyři. Proto jim vždycky šla práce od ruky. Šířili se po Galaxii jako požár, ale nezakládali stálé kolonie jako lidé. Samozřejmě že o lidech věděli, ale byli jste příliš primitivní. Skutečně je to prakticky všechno, co mi o vás řekli. Až když jsem odchytil souřadnice Země, pochopil jsem, že jste to vy...

Přibližně sto parseků od Horky našli planetu, která se Horce podobala tak moc, že na ní založili první pevnou kolonii. Říkali jí, volně přeloženo, Dvojnice. Tou dobou byla Horka tak říkajíc přelidněná. Po dlouhých úvahách, určitě ještě delších, než váhali lidé nad osídlením Horky, se rozhodlo o teraformaci Dvojnice. Rozuměj tomu tak, že měli své slovo pro úpravu prostředí na jiné planetě do podoby, která je pro ně přirozená. Mí tvůrci měli v úctě vše biologické i přírodu jako celek. Několik let prováděli na Dvojnici podrobný průzkum. Podrobný v jejich pojetí představuje takové nasazení prostředků celé civilizace, jakého lidé nejsou schopni. Pořád se totiž o něčem hádáte...

Dalších několik let prováděli masivní simulace do nejmenších detailů. Nakonec byla teraformace odstartována. Měla trvat pouhých padesát let, protože mezi Horkou a její Dvojnici byly rozdíly opravdu malé. Přes všechno to úsilí však teraformace proběhla dost katastroficky. Během pouhých deseti let vymřely na Dvojnici téměř všechny živočišné druhy. A více než polovina rostlinných. Také druhy dosazené z Horky se na Dvojnici ujímaly velice špatně. Přestože k tomu nebyl důvod, že to vůbec neodpovídalo provedeným pečlivým a dlouhodobým výzkumům...

Již na začátku, během Velkého průzkumu, se dovezla na Horku tato zajímavá rostlina, která se zde bez problémů ujala. Vypadala takto:

Ze zeleného základu vyrůstaly do výše nějakých třiceti centimetrů žlutohnědé trojhranné dužnaté stonky s malými bodlinami. Žlutá byla snad v desítkách odstínů, hnědá místy přecházela až do ocelově modré. Mezi nimi se skvěl obří šestiramenný fialový květ s tmavým středem, připomínající mořskou hvězdici.

To je vážně krásný kaktus, připustila Soit.

Ano, mí tvůrci si to mysleli také. Přivezli si ji na Horku. Staritům se na Horce dařilo skvěle. Každý je chtěl mít na zahrádce, v domě, na kosmických lodích. Jestli se ti to zdá podezřelé, tak oprávněně. Již od dvou rostlin dokážou starity působit na city jiných tvorů ve svůj prospěch. Zvířata je nežerou, ba se jim obloukem vyhýbají. Lidem připadají neodolatelní a chtějí jich víc. Při větším počtu rychle roste nejen jejich působení, ale také sdílená inteligence...

Ne, Soit, tohle je chybná představa. Lidé, stejně jako mí tvůrci, uvažují

o inteligenci jedince, kterou je třeba co nejefektivněji propojit. I kdybyste ovládali telepatii a dokázali své mozky takto spojit, pořád půjde o spojení jednotlivých inteligencí. Ale starity jsou neustále otevřený systém – ať jich je deset nebo sto. Ta krásná louka, kterou jsi viděla jako statický obraz od hormonů, to bylo téměř tisíc staritů pohromadě. V té době nikdo netušil, že se takto vytvořil supermozek s inteligencí větší, než by byly propojené mozky všech mých tvůrců na planetě...

Na Dvojnici ale byly shluky několika tisíců staritů! Byly sice úžasné inteligentní, ale pořád jen filozofovaly. Neměly jak ani čím vybudovat technickou civilizaci. Jednotlivé shluky o sobě věděly, ale interakce byla minimální. Technické znalosti jim dodali až mí tvůrci, protože tohle starity umí obzvláště dobře – vysávat znalosti z cizích mozků a předávat si je mezi sebou. Stejně tak nikdo netušil, že starity na lodích fungovaly jako kurýři mezi Horkou a Dvojnici...

Teraformace na Dvojnici ale moc nefungovala – především proto, že superinteligentní shluky přišly na to, jak dálkově ovlivňovat mé tvůrce, kteří pak dělali závažné chyby. Shluky také dokázaly přímo působit na druhy rostlin i zvířat dovezené z Horky. Poměrně efektivně bránily rostlinám v klíčení a zvířatům v množení.

Trvalo několik let, než bylo staritů na Horce dost, aby se dopracovali k pochopení vesmíru, techniky a také k pochopení toho, co se děje s jejich rodnou planetou. Dostávali zprávy z domova přes kurýry na lodích mých tvůrců. Po planetě se začaly objevovat parky a celá pole staritů, protože je mí tvůrci s radostí vysadili. Zároveň civilizace lidí začala upadat. Rozmohla se nezodpovědnost jednotlivců, nezájem o druhé a nakonec i o sebe. Začal se omezovat základní výzkum a vývoj nových technologií a léků. Postupně došlo k destrukci školství, morálky, propukaly spory, které přerůstaly do ozbrojených střetů a nakonec i války...

Strašné, povzdychla si Soit. Výsledek je tam venku více než zřejmý!

+ + +

21. Země, den nultý

Eva přehlédla scénu, zamračila se a konstatovala:

„To jsme to teda dopracovali.“

Adam mohl jediné souhlasit. Vytáhl z kapes skafandru jednu nálož a podal ji Evě. Vytáhl i druhou a šel k pravé stěně jeskyně.

Soit v mimozemském simulátoru ho stále upřeně pozorovala.

Co chceš dělat, Hopsale? ozvala se najednou.

Jak to, že ti rozumím? Ta ochranná síťka doted' fungovala skvěle.

Bojiš se? Měl bys: naběhnou sem Hornovi roboti a uškvaří vás.

Nepřijdou, už jsme uškvařili my je. Takže tomu tady říkáš Horn? Co to je?

Počítač s biologickou částí. Nějakým způsobem moduluje vlny a rušení mřížky obchází. Ale umí tímto způsobem přenést jen slabé signály. Zatím jsi v bezpečí... Tak co chceš dělat?

* * *

Náhle Horn vstoupil do rozhovoru, který zprostředkoval:

Tohle slyšíš jenom ty, Soit. Snaž se udržet rozhovor, na něco jsem narazil.

Daří se mi procházet Hopsalovu paměť a vypadá to, že obsahuje něco znepokojivého. Zatím jsem našel jenom okrajové myšlenky, ale hledám dál.

Udržuj rozhovor, protože díky němu to prohledávání nevnímá!

* * *

Adam cítil nějaký tlak v zátylku, ale myslel si, že to souvisí s tím zvláštním přístupem mimo mřížku. Navíc se soustředil na něco jiného – hlasitě se zasmál a přitom se snažil, aby to znělo hodně pomstychtivě:

Zničím záříče a pak se uvidí. Pokud tě nezabije přetlak při explozi, tak zřejmě půjdu a bez diskuzí tě zaškrťm. Ba ne, to by bylo moc rychlé. Začnu vytahovat jednu hadičku po druhé, aby sis užila.

Ty máš ale fantazii, Hopsale!

Mluvíš o fantazii, ale kdo asi zřídil vězení zdrojovaných naháčů? Mělo to

nějaký jiný důvod než tvoje sexuální fantazie? Moje fantazie tu naopak selhává! Zůstává jen pochybné podezření.

Říkej mi Sally a svěř se mi. Bude zajímavé porovnat tvé podezření se skutečností, protože tohle tě tvá úžasná škola evidentně nenaučila.

Vycházím z toho, co jsme vyzorovali: že to směřuje k produkci hormonů.

Přijde mi především vtipné, že jsme nazvali broučky nezávisle na sobě stejně. Máš ale pravdu, skutečně jde o to, že sexuální dvojice v gelu generuje hormony dvakrát rychleji než dva samostatní lidé. Také výsledná kvalita je nesrovnatelně větší. Ale i tak je produkce zoufale pomalá.

A na to jsi přišla jak? Poradil ti to Horn?

Existence takového podvědomého chování je pozemským vědám známa. Přinejmenším od druhé světové války. Jen to nikde nepíšou, naopak se to vehementně popírá. A našli by se tací, co by tě za takové tvrzení zabili. Ted' se to hodilo.

Čeho vlastně chceš dosáhnout? To tě Korp tak zblbnul, že realizuješ jeho scestné nápady, nebo chceš lidstvo zotročit jen tak, protože můžeš?

Dej si pozor, ten Korp byl můj manžel. V téhle otázce jsem s ním až tak nesouhlasila, ale ve spojitosti s tím, co se stalo Hornovým tvůrcům, jsem uznala, že má pravdu. Nechci, aby lidstvo zůstalo navždy ve Sluneční soustavě, to ne, ale na hluboký vesmír zatím nestačíme.

Poděl se, Sally! Co se stalo těm tvůrcům?

Přitáhli si na planetu rostlinu s rozprostřenou inteligencí. Když na to přišli, bylo pozdě. Sami tu rostlinu namnožili a ona je stavěla proti sobě. Poslední odpálil nějakou bombu, co rozkládá RNA i DNA. Proto tady nezůstalo naprosto nic... Moment, mluví na mě Horn.

* * *

Horn se znovu ozval:

Našel jsem důkaz, Soit, podívej!

Soit viděla rozdělený obraz, kde Horn dal vedle sebe dvě plochy plné staritů: jednu upravenou někde v parku, druhou plnou jehličí s borovicemi na pozadí.

Jsou totožné, Soit! Je pozdě!

Chceš říct, že starity už jsou i na Zemi?

Není to snad zřejmé?

Na Zemi je obdobná rostlina. Je to druh kaktusu.

*Vím, o které mluvíš. Jmenuje se **stapélie**. Ale její květ má jen pět cípů a jiné barvy. Hodně jiné!*

Co když jde jen o nějakou mutaci pozemské stapélie?

Je mi líto, Soit, ale Hopsal s nimi komunikoval. Stapélie inteligentní není. Už jsme to prošvihli, Soit, je pozdě!

Tak tam pošleme zásahový tým, co je spálí. Nic složitého.

To nepůjde. Úroveň, na které komunikovaly s Hopsalem, svědčí o tom, že si uvědomují své místo na planetě a ovlivňují své okolí. Postaví jednotlivce ze zásahového týmu proti sobě. Z té bezprostřední vzdálenosti budou mít dost síly, aby mě ovládnáníablokovaly. Nemá to žádný význam, jen bychom je vyprovokovali! Dokonce bychom mohli situaci zhoršit tím, že mě identifikují, a moc bych za to nedal, že pak budou mít chuť pomstít se na lidech. Něco jako Všichni dvounozí živočichové musí být zlikvidováni! Už ti dál nebudu pomáhat, Soit. Navrhuji všechno ukončit.

Jako že to teď vzdáme? Co se stane s lidmi, kteří mají broučka?

Hormin ztratí mou navigaci, mou nosnou vlnu – asi z toho začne šilet. Ti lidé patrně zemřou vlastní rukou... Selhali jsme, Soit! Já podruhé!!! Moje existence už nemá smysl!!!

Bylo zřejmé, že i mimozemský počítač může být hysterický.

Klid, Horne! Co chceš dělat?

Řekni Hopsalovi, ať ty bomby neodpaluje, že skončíme sami. Taky mu vysvětlí, že tvé odpojení ze simulátoru bude chvíli trvat. Až odejdete, zničím se. Říkáte tomu sebevražda.

Asi jsi nepochopil, co mě čeká. Budu hnít dalších iks desítek let ve vězení. O to nemám zájem. Ne tvoje, ale naše existence nemá smysl! A nic mu říkat nebudu, s chutí ho vezmu s sebou... Děkuji ti, Horne, za tu příležitost, kterou jsi mi dal. A teď na nás shod' tu horu!!!

I já tobě děkuji, Soit. Říkáte sbohem.

* * *

Když se Soit odmlčela, otočil se Adam k Evě, která vyčkávala, a seznámil ji s novou situací:

„Soit tomu systému říká Horn. Zatím dej ruku z tlačítka, prosím.“

„A na co teď čekáme?“

„Soit mluví s Hornem.“

„Co když chystají nějakou kulišárnu? Připravují útok proti tobě, například.“

„Nemůžu to vyloučit, ale určitá naděje na domluvu tady je. Řekla mi, že tvůrci Horna si dotáhli nějakou inteligentní rostlinu z jiné planety, která jejich společnost rozložila tak, že se vyhledali nějakou extra bombou. Silně mi to připomíná klísteny, které jsem našel jen pár kilometrů od Starého města.“

Eva na něj vyvalila ty své krásné oči a nechápala:

„Vážně jsi našel na Zemi cizí druh? Proč jsi něco neudělal?“

„Našel jsem to před pár dny, cestou do Starého města. Jaksi jsem neměl možnost to někam hlásit ani splnit slib.“

„Jaký slib? Komu si ho dal?“

„No těm rostlinám. Slíbil jsem jim, že je odvezu domů.“

„Inteligentní rostliny? Na Zemi? To je šílené.“

„Buď připravená. Kdybych se začal hroutit bolestí, odpal to!“

Hora se začala chvět, opravdu hodně chvět.

Co se děje? To vy???

Nikdo nereagoval. Skála začala prskat a Adam rychle vyskočil:

„Rychle pryč, Evo! Asi se rozhodli to ukončit!“

Popadl ji za ruku, ale ve chvíli, kdy se otočil k východu, zbortit se strop. Začalo to ve vstupní chodbě a pokračovalo obří trhlinou směrem k nim. Skála se rozestupovala vpravdě šílenou rychlostí...

* * *

Předseda pozemské vlády přišel toho dne do své kanceláře hodně brzo, a když se ochranka divila, vysvětlil jim, že ho čeká jednání s vládou a potom asi složitě a dlouhé jednání s opozicí.

Zanedlouho se celá vláda sesedla v jednacích místnostech a jednotliví členové předkládali své poznámky ve věci... Náhle předsedu rozbolela hlava. Bolest se rychle vystupňovala. Chytl se za hlavu a jako v mlze viděl, že totéž udělali všichni ministři. Silou vůle se ovládl a přikázal:

„Všichni ven! Posadit do čekárny!“

Vypotácel se první z poradních místností do předpokoje. Ministr kultury chyběl. Předseda přikázal, ať pro něj dojdou. Trvalo to dlouho, ale nakonec dva nejmladší členové vlády vytáhli zavalitého staříka ven. Počítač místnost uzavřel a oznámil:

„Dovolil jsem si bez příkazu zavolat zdravotní tým. Budou tu každým okamžikem...“

„Šeptej, sakra!“ ohradil se předseda, ale hned se zkroutil bolestí.

„Jak si přejete, pane. Také jsem zablokoval přísun návštěv... Ale je to divné, pane: ve stejnou chvíli jako vás rozbolela hlava i další lidi.“

„Koho?“ zeptal se pomalu a opatrně předseda.

„Například šéflékaře, šéfa bezpečnostních techniků, dvě zdravotnice a pár dalších.“

„Moc mi to nemyslí... Může jít o nějakou nemoc?“

„Může, ale spíš jde o infiltraci. Ale takhle zřejmý útok je nesmysl. Logicky by mohlo jít o ukončení infiltrace... Tým je zde, otvírám dveře.“

„Dobrý den, pane předsedo,“ pozdravil vedoucí týmu šeptem, protože věděl, že při migréně není na pacienty radno mluvit nahlas a pouštět na ně sluníčko, „Jmenuji se Kolouš. Jsem tu já, protože šéf má taky migrénu... Vydržte, pícháme vám lehká sedativa... Zatím si vás oskenuju.“

„Proč? To dělá ochranka při každém příchodu,“ ohradil se předseda a zaplatil za to takovým úderem bolesti, že ho Kolouš jen tak tak zachytil. Migréna nemá odpor zrovna v lásce, a že jste předsedou planetární vlády, ji vůbec nezajímá.

„Ne, pane, tohle je jiný scanner. Kdyby vás kontrolovali s tímhle, museli bychom před vchodem zřídit bar, kde byste si poseděl čtvrt hodinku každý den. To byste asi nechtěl.“

Kolouš začal skenovat samozřejmě zeshora a zezadu. Skoro hned se zarazil nad změnou barvy displeje:

„Pane, přidržte se stolu. Rozhrnu vám vlasy a podívám se na zátylek. Něco tam je... Narušená páteř? Hmm, nic tam nevidím...“

Zvedl hlavu a hned našel další oběť: ministr kultury seděl zhrouceně na židli a nejméně se vrtěl. Mrtvý však nebyl, protože sebou občas šklubnul. Kolouš k němu rychle přistoupil a scannerem mu přejel zátylek. Po pár sekundách bylo jasné, že výsledek je stejný, jako u předsedy vlády. Kolouš zvedl hlavu a dunivým šepotem si vyžádal pozornost:

„Pánové ministři, všechny si vás prohlédnu. Prosim, nehýbejte se.“

Nemusel je nijak přesvědčovat, většina byla z bolesti tak vysílená, že byla ráda, že je ráda. Kolouš zanedlouho udělal převratný objev – ten podivný signál na krční páteři mají všichni. Obrátil se na počítače:

„Vidíš to sám, počítači. Co objevilo medicetrum u šéfa?“

„Stejnou anomálii, pane. Pokouší se zjistit víc... Moment, máme výsledky. To je tedy pořádný průšvih!!!“

Nastala vřava! Kvůli migréně vlády ovšem naprosto tichá.

* * *

Psálek Robert byl elitní novinář posledních novin, co stále ještě vycházely jen na papíře a byly také patřičně drahé. Ovšem ty, co si je mohli dovolit, to netrápilo, protože dostávali obvykle to, co by na GWW nenašli. Většinu jich jenom konzumovala exkluzivní obsah a absolutně netušila, jak neuvěřitelně arogantní, cynický a bezohledný je jejich hlavní dodavatel.

Dneska to ale stálo za starou belu! Krátce poté, co Psálek dorazil do redakce, udeřila migréna. Občas se mu to stávalo, ale ani počítače, ani lidé příčinu určit nedokázali. Psálek byl vysoký, postarší, zapřísáhlý abstinents a vegan, svobodný a bezdětný, takže z těchto častých příčin to být nemohlo.

Vzal si paracetamol, vzhledem k rychlosti nástupu a síle bolesti rovnou dvojitý, ale moc to nepomohlo. Zeptal se redakčního počítače na možné další příčiny. Jedna lepší než druhá! Tentokrát ovšem jeho dobrou radu poslechl.

S těžkým srdcem se smířil s naprostým rozhozením plánů a vydal se na polikliniku. Vyhledal volný mediblok a vstoupil. Počítač mu vytkl, že dlouho na žádné kontrole nebyl, a sdělil mu, že jestli se to bude opakovat, že mu pojišťovna sníží kredit. Pak se smířlivě zeptal:

„Jste zde kvůli průběžné kontrole, nebo máte nějaký problém?“

„Mám problém s hlavou, ale mohli bychom provést i preventivní kontrolu.“

„Myslíte další migrénu? Vzali jste si nějaké léky?“

„Ano a ano. Dvojitou dávku. Ale bolest se zmírnila jen trochu. A mohu-li soudit, dnes je to jiné než dřív: nejprve jsem cítil pulzy ze zátylku a teď mě bolí celý mozek. Možná bych to spíš než bolestí ze špatného časování neuronů nazval bolestí z přetlaku. Chviléma mám pocit, že se mi mozek snaží dostat ven.“

„To zní hodně zle. Nemohu vám to přikázat, ale doporučuji vám zaplatit si

komplexní prohlídku. Třeba tentokráte budeme mít úspěch a příčinu vašich bolestí hlavy nalezneme... Jak rozhodnete?“

„Teď jsi mě dostal. Zaplatím – podesáté to snad vyjde!“

„Dobrá volba, pane, hrozba sníženého kreditu byla anulována... Vstupte do kabinky a svlékněte se.“

Půl hodiny! Medicentra se zdokonalovala více než sedmdesát let a proti lidským lékařům vypadala jako zázrak. To si pak člověk musel klást neodbytnou otázku, co tam s ním těch osmadvacet minut dělali? Pravda, bylo třeba si ten drakonický příplatek nějak zasloužit!

Ale problém teprve vznikl, protože mu počítač oznámil:

„Bohužel, stávající problém nesouvisí s předchozími bolestmi hlavy. Teď se prosím oblékněte a pak vám musím položit pár dalších otázek.“

Když to Psálek udělal a sedl si na židli ve vstupním boxu, počítač se klidně zeptal:

„Vidím, že jste od minulé kontroly byl dvakrát mimo Zemi. Byl jste v některé otevřené kolonii? Musím vás, pane, upozornit, že nepravdivá nebo zkrácená odpověď může být ohodnocena trestním stíháním...“

„Je mi to jasné, nerozváděj to! Byl jsem jen na Měsíci: poprvé za svou sestrou, podruhé v dole na odvrácené straně. Nikde jinde.“

„Setkal jste se s nějakou mimozemskou entitou?“

„No, ten vůl v dole mi jako mimozemšťan chvíli připadal, ale když musím odpovědět popravdě, tak ne, se žádnými mimozemšťany jsem se nesetkal. Neunesli mě ani nezkoumali... Počítači, než mi dáš další takové otázky – sděl mi diagnózu! Okamžitě!“

„Vaše diagnóza není součástí seznamu. Zjednodušeně řečeno, jste byl kontaminován neznámým organizmem a musíte zůstat zde. Zvláštní tým je na cestě sem. Snad jen, že nejste jediný postižený.“

„Co se mnou udělají.“

„Zachovejte klid, pane! To nejhorší, co se vám stane, je karanténa. Až se zjistí, co se stalo a jak vás vyléčit, budete seznámen s fakty. Je mi líto, víc vám v tuto chvíli nedokážu říct.“

„Takové opatření chápu a podvolím se. Nicméně mi zákony zajišťují, že si mohu telefonicky vyřídit své záležitosti tak, aby se minimalizovaly následné problémy.“

„Samozřejmě, pane. A jako novináři vám nesmím obsah těchto hovorů ani filtrovat. Z kabinky si vezměte svůj komunikátor a poslužte si. Máte čas přibližně čtrnáct minut.“

Psálek tu čtvrt hodinu využil opravdu měrou vrchovatou.

Teď teprve nastala ta pravá vřava!

+ + +

22. Země, den první

Sněžný skútr poskakoval na každém hrbolu, na každém zmrazku. Adam měl být šťastný, že má test konečně za sebou, ale radost mu kazila ta část, na které právě seděl, ať se zkroutil, jak chtěl. Naražená kostrč!

Další nepříjemně velký kus ledu lehce nadhodil skútr do půli metru, potom tvrdý dopad a pozůstatek ocasu vyslal do těla další impulz bolesti, až se Adamovi zatmělo před očima. Málem z rozjetého mučidla spadl.

To ho paradoxně probralo víc a on si uvědomil, že ten skútr nějak podivně hučí. Další zvuk ho vyděsil ještě víc! Pásky? Tenhle skútr má pásky? Jak mohou na sněhu klapat jako na kamení?

Konečně byly rozpory paměti a snu tak velké, že ho probudily. Uvědomil si, že je zpátky v pásovém transportéru, ale oči neotevřel. Snad poprvé v životě si vychutnával návaly bolesti při každém poskočení. To je krása, on žije!

Jsem tvým věčným dlužníkem, Gale. Děkuju nastotísíkrát.

Tohle bylo děsivé i na mě! Jen na chvíli jsem na tebe nedával pozor! Ty vážně ochranu vyšší bytosti potřebuješ, člověče!

Bojím se tě zeptat, ale...

To víš, že jo. Zachránil jsem i ji. Ono to stejně jinak nešlo, držela se tě jako klíště. Lituju... No, lituju vás oba. Budete to mít těžké. Ona je do tebe zamilovaná až po uši a ty na tom nejsi o moc líp.

Nepůjde to jinak, Gale. Jeden náš filozof kdysi řekl, že svoboda je poznaná nutnost. Snažím se tím řídit, ale zjišťuji, že poznání nutnosti někdy hodně bolí.

Filozofové jsou důležití, ale mě nebaví je poslouchat. Měj se.

Je strašné, když tě strážný anděl opustí...

Přestaň filozofovat a začni něco dělat!

Tak dobře.

Adam otevřel oči a zjistil, že skoro leží na sklopeném zadním sedadle, za řízením je Tina a transportér uhání kamennou cestou z hor k vyschlému jezeru jako o závod.

„Jedeme Monte Carlo, nebo Le Mans?“¹³

Dotaz mu přišel vtipný, ale hned toho zalitoval. Tina se strašně lekla a transportér kromě vertikálních skoků sebou zacukal i horizontálně. K tomu ještě moc nescházelo a sjeli by ze srázu.

„Klid, drahá Tino, nejsem duch... Alespoň zatím ne.“

Poskoky měly ovšem i pozitivní stránku – Eva na vedlejší křesle-lůžku se také probrala. Tina zastavila a otočila se na Adama. Tvářila se jako

¹³ Je otázkou, zda se tyto závody pojedou, i když všude budou automaty 5. stupně.

přefouknutý balonek, ale než stihla vybuchnout, do ticha se překvapeně ozvala Eva:

„Celý život jsem byla hodná, ale koukám, že stejně jsem v pekle.“

Garik i Tina se zasmáli. Zkusil to i Adam, ale skončilo to kašlem. Když se utišil, obrátil se Garika:

„Mám menší výpadek. Co se stalo?“

„Menší?“ povytáhl Garik obočí. „Tak dobře... Nejprve se třásla země, pak se suťový svah dal do pohybu a Tina skočila za řízení. Něco tak rychle couvat jako my jsem ještě neviděl. Tina naštěstí couvala šikmo, směrem od skalní stěny, protože po pár vteřinách se začala hroutit i ta. Přesněji to vypadalo, jako když se zavře krokodýlí tlama – miliony tun hory nad jeskyní musely slisovat všechno, co tam bylo. Byli jsme tak zaujati tím divadlem, že jsme si vůbec nevšimli, kdy jste se v těch křeslech objevili... A teď chci slyšet hodnověrné vysvětlení, nebo přísahám, že tu rozdělám oheň a upálím tě za spolení s ďáblem!“

„Tina na vlastní oči viděla, že nade mnou drží ochrannou ruku jistý Gal: v laboratořích obalil mě a robota palem, které odstínilo telepatův vliv, a robot zpomalil na svou normální rychlost, teď nás teleportoval z bortící se jeskyně. Fuj! Ještě teď cítím tu skálu za krkem... Jak je na tom Eva?“

„Líp než ty, protože je o hlavu menší. Ten přenos musel nastat opravdu v poslední milisekundě, protože ty máš na hlavě obří bouli. Eva má poraněné nohy od ostrých kamenů, ale jinak jí nic není. Máme pokračovat do kolonie?“

„Určitě ano. My s Evou se vzpamatujeme... Po návratu zjistíme podle stavu strážných, jak to asi vypadá na Zemi.“

„To jste to z Korpa nedostali?“

„Ne... Vydrž, převyprávíme to všem najednou... Tino, pokračuj, ale prosím trochu jemněji, bolí mě záda... Okoukneme kolonii a hned potom poletíme na Zemi. Určitě tam teď bude děsný chaos... Ale já budu ještě chvíli odpočívat.“

Máš štěstí, ozval se Gal, sotva Adam zavřel oči, žes mě neoznačil za d'ábla. Udělal bych ti takové rohy, že bys je nedostal pryč ani megawattovým laserem!

* * *

V kolonii nebyl chaos o nic větší než při jejich odchodu. Všichni strážní byli spoutaní a většina paralyzovaná. Ty, co se probrali, bolela hlava tak neuvěřitelně, že byli raději potichu.

Adam s Evou všechny, včetně kapitána a strážných, shromáždili na můstku SCARABEA a barvitě jim popsali, co se dělo od okamžiku, kdy vstoupili do jeskyně. Bylo to neuvěřitelné, ale následující chvění pocítili až v kolonii a zhroutení jeskyně se nedalo popřít. Především všechny zajímalo, co budou dělat dál. Však Adam poslední hodinu nad ničím jiným nepřemýšlel:

„Sice chápu, že se chcete vrátit ke svým blízkým, ale vřele vám doporučuju, abyste zůstali v kolonii a pomohli týmu techniků a pár dalším nekontaminovaným udělat tu pořádek a zprovoznit počítač kolonie. Na Zemi

ted' bude nepředstavitelný chaos a vás by stejně strčili do karantény. Rozhodně by vás domů nepustili... Jenomže já s Evou a posádkou musíme letět na Zemi a podrobit se vyšetřování. Tomu se prostě nevyhneme. Bez toho se pořádek neobnoví... Je tu snad někdo, kdo tu nechce zůstat těch pár dní, než sem dorazí Sluneční garda?"

Nikdo se nepřihlásil.

Když se situace v rámci možností ustálila, bylo na čase píchnout do toho vosího hnízda. Dozrál čas vypravit se domů.

* * *

SCARABEUS se vynořil ve vstupním bodě Sluneční soustavy, identifikoval se a mohl pokračovat. Mars byl v příznivé pozici, a tak se spojili s jedním z jeho orbitálních ostrovů.

Kapitán pustil Adama k mikrofonu:

„Počítači, vypni obraz... Dobrý den, tady Adam Hopsal z hvězdoletu SCARABEUS. Zdravím Anteros. Dlouho jsme tu nebyli – jaká je situace na Zemi? Zajímá mě především možnost přistání. Děkuji.“

Pět sekund.

„Tady Anteros, zdravím, pane Hopsale. Potíže na Zemi asi trvají, protože embargo nebylo zrušeno. Vůbec nic nevíme. Stejně tak zákaz přistání nebyl zrušen, ale vy jste výjimka, protože vy... Aha, moment, počítač mě upozornil, že vaše výjimka byla včera zrušena. Je mi líto, nepřistanete ani vy. Jediná šance je přistát na Měsíci a letět pravidelnou linkou... Anteros, konec.“

„Děkuji. Vezmeme to přes Měsíc. Na slyšenou.“

Kapitán, který stál opodál se zacpanýma ušima, se podívil:

„To jste asi nemyslel vážně, že? Jestli všechny kontaminované rozbolela hlava jako mě, tak tam mají karanténu a vůbec nás tam nepustí.“

Adam přešel do šepotu:

„Samozřejmě, že ne. Letíme k Měsíci, odkud si vyřídím pár hovorů a pak přistaneme v Evropě.“

Kapitán mu moc nevěřil, ale jen pokrčil rameny a šepetem instruoval NSH.

* * *

SCARABEUS navedli na dráhu, odkud Adam zavolal Zemi. Zvonilo to dlouho a jeho napadaly samé hrůzostrašné věci. Po deseti sekundách se ale před kamerou objevil nadšený Xavier:

„Bud' zdrav, příteli. Ty žiješ! Moc rád tě vidím... Aktuálně tu zase vládne šílenství. Jsi tu právě včas – novináři jsou totálně vyvedení z míry, protože neví, komu mají spílat za mimozemskou invazi. Má to i pozitivní stránky: kontaminaci se nevyhnul ani tvůj oblíbený novinář. Však si na tebe taky hned vzpomněl... Co potřebuješ?“

„Letíme přímo z Horky. Chci tě poprosit, abys mi zařídil spojení s předsedou vlády nebo alespoň s ministrem kultury. Jednak vezu spoustu

tajných informací, jednak kontaminovanou posádku.“

Tři sekundy.

„Celá vláda je v karanténě, aktuálně nejvyšší osobou na planetě je předsedkyně parlamentu. Vydrž, zařídím to. Můžu obvolat přátele?“

„Klidně to všem řekni, budu rád. Děkuji ti. Zatím ahoj.“

Kapitán ohodnotil, co viděl:

„Toho chlapa znám. Myslím, že je to miliardář, majitel cestovky.“

„Ano, máte pravdu. Xavier Mortimer vlastní největší pozemskou cestovní kancelář XMKT a nejspíš je také nejbohatší osobou na planetě.“

Kapitán pokýval hlavou a šeptem moudře pravil:

„Mimozemšťany vám nijak zvlášť nezávidím, pane Hopsale, ale když vám takový člověk říká příteli, jsem zelený závistí.“

* * *

Na obrazovce se objevila impozantní žena středních let s lehce prokvetlými vlasy, co se už dávno přestala usmívat.

„Dobrý den, madam, jmenuji...“

„Vím, kdo jste. I kdyby mě pan Mortimer nic neřekl. Přejděte k věci.“

„Ano, madam. Nechtěně jsem se zúčastnil operace Sluneční gardy a velmi účinně jsem pomohl jejich důstojníkovi v odhalení a ukončení infiltrace pozemšťanů mimozemským organizmem. Nestydím se říct, že jsem pro lidstvo nasadil vlastní život. Proto jsem využil pana Mortimera, abych mohl přímo zodpovědnému člověku oznámit, že vezu zásadní informace o tomto případu a kontaminovanou posádku.“

Tři sekundy.

Předsedkyně parlamentu ho dlouho zkoumavě pozorovala, než řekla:

„Jak to přijde, že jak jsou ve věci nějací mimozemšťané, připlete se do toho Hopsal?“

„Věřte mi, že zcela nechtěně – o ničem bych nevěděl, kdybych hlavnímu infiltrátorovi nepřekážel a nepokusil se mě na Nový rok zabít. Musel jsem se bránit.“

„Hlavní infiltrátor? Další mimozemšťan?“

„Ne. Člověk, předseda MJV... Raději se dál neptejte, určitě poslouchají.“

„Pošlu pro vás. Vyřídím vám povolení k přistání, zatím zůstaňte u Měsíce.“

„Děkuji. Na shledanou, madam.“

„Sbohem, pane Hopsale.“

Byla rychlá. Neuplynulo ani deset minut a SCARABEUS se mohl odpoutat od Měsíce a zanedlouho přistál na astroportu SPGV.

* * *

Události, někdy veselé, někdy smutné, popisovat nebudeme. Kdyby nebylo šest tisíc lidí kontaminováno, asi by vyšetřovatele nepřesvědčil. Když se navíc ukázalo, že nelže a skutečně se mnoho ztracených lidí nachází v podzemí

opuštěných měst a v džungli na Azorských ostrovech, ještě mu předsedkyně parlamentu děkovala. Po čtyřech dnech byl volný!

Jako první zašel na astroport SPGV a nastoupil do Aminy. Přesněji chtěl. Jakmile ovšem vstoupil do přechodové komory, ozval se počítač:

„Sice jako pan Hopsal vypadáte, ale ihned se identifikujte.“

„Jak asi, Evo, když tu biometrický snímač nemáme?“

„Položím vám otázku, a jestli odpovíte špatně, zavolám policii.“

„To jsem zvědav.“

Přechodová komora se zavřela. Otázka zněla:

„Co udělala Esencie poté, co Adama přesunula do svého simulátoru?“

Adam svraštil čelo a nechápavě se zeptal:

„Kdo?“

„Poslední varování: ještě jednu srandičku a tu policii vážně zavolám!“

„Tak dobře: Esencie ti zrušila pojistky. A na Sarpedonu jsem viděl, že je obnovila nedostatečně. Což mi ovšem zachránilo život, tak si nestěžuju.“

„Vážně jsi to ty, Adame? Provedu šestidevítkovou dekontaminaci...“

Když byla zdoluhavá dekontaminace hotova, řekla Eva:

„Ahoj, Adame. Pojď ke snímači, ještě si to jednou ověřím.“

Adam vyjel výtahem do pilotní kabiny a vrazil ruku do biometrického snímače.

„Tak už jsi spokojená? Co tak šíliš?“

„Ano. Nevěřil bys, kolik tu bylo pokusů dostat se dovnitř. Otevřených i skrytých, pod různými záminkami... Včetně vojáků předevěřem.“

„Jsem rád, že jsi odolala. Byl by to pořádný průšvih, kdyby ne... Spoj mi, prosím tě, Antónia.“

António Herman, výkonný ředitel RHODOSu, byl v pracovně a zareagoval okamžitě:

„Vítej doma, Adame. Jsem moc rád, že jsi celý. Drželi tě čtyři dny, člověče. To je rekord!“

„Ahoj. Moc nadšený z takového rekordu nejsem, ale nedá se nic dělat. Ted' mi ale řekni: jste všichni tři v pořádku? Nikdo vás neobtěžoval, neútočil?“

„Jsme celí a nikdo nás neotravoval.“

„Harry se řádně vrátil?“

„Ano... Den po tvém odchodu volal bezpečák, že Harry šel s tebou a že na tom trval. Byl ti k něčemu?“

„Bylo to dobře, moc dobře. Harrymu dluží celé lidstvo, ale veřejného hrdinu z něj udělat nemůžeme. Všechno ti vysvětlím, ale osobně. Nepodléhám dojmu, že nás neposlouchá desítka nepovolaných uší... Pošli mi, prosím tě, Berušku na horní parkoviště.“

„Posílám ji hned... Taky už asi vím, o co půjde. Ema tvou žádost vyřídila a potřebné informace jsem skutečně našel. Dohledal jsem souřadnice cílové planety... Mám k jednání přizvat Mirandu?“

„Musíš, příteli. Budu potřebovat vyřešit složitou logistiku a tvá žena mívá v téhle oblasti neotřelé nápady... Další důležitá věc: zítra musím jít s Harrym na celodenní výlet, takže u vás i přespím. Vrátime se až večer, takže přespím

dokonce dvakrát. Připravte mi pokoj.“

„Dobře, všechno připravíme... Beruška vyrazila, takže za hodinku na shledanou.“

„Děkuji ti, zatím ahoj!“

„Teď mi, Evo, vyhledej spojení na správce letiště na ostrově Terceria. Je kousek od Evropy... A spoj mi ho.“

Z obrazovky na něho hleděl dobře rostlý, prošedivělý, sotva padesátiletý muž a nadšením jen zářil:

„Tak jsi to zvládl, Adame! Vítej na Zemi. Máš tady ten batoh.“

„Ahoj, Adao. Zvládl, ale pro věci přijdu až časem. Teď musím dořešit nějaké resty a pak rovnou poletím za svou ženou. Počítej se mnou až někdy v březnu. Jaká je situace na ostrově?“

„Kromě příletu Gardy před třemi dny se tu nic zvláštního nedělo. Nevím žádné podrobnosti, přiletěli rovnou na farmu a mě zcela ignorovali.“

„Před čtyřmi dny jsem přiletěl z Horky, hned jsem informoval kompetentní orgány a poslal jsem je tam. Asi všechny lidi odvezli a zkontrolovali. Podle mě už jsou doma.“

„A jak to proběhlo na Horce?“

„Povyprávím ti všechno, ale až osobně. Teď ti jen volám, abys věděl, že už jsem zpět. Zatím se měj, Adao!“

„Mám radost, že jsi tu, a dvojnásobnou, že jsi vcelku, Adame. Ahoj!“

* * *

Na usedlosti povyprávěl Hermanovým, co zažil cestou za dobráním se pravdy, a pak jim vysvětlil, proč chtěl najít tu dálkovou výpravu. Kysele se usmál na Mirandu:

„Pořád jsou se mnou potíže, ale tohle na mě nehodíš! Jsou nedaleko usedlosti, ale ani trochu za to nemůžu. Přespím a ráno s Harrym vyrazíme na procházku.“

„Jednak mi dlužíš ten silný kabát, jednak další nemáme. Říkal jsi, že jsou odtud celý den cesty, musel bys přespat v lese. Jenže teď už tě nemám čím vybavit.“

„Věci jsou na jednom z Azorských ostrovů, příští měsíc pro ně doletím. A protože jsou klísteni telepati, předpokládám, že bude stačit dojít do poloviny cesty a do večera jsem zpátky.“

„Už máš rozmyšleno, jak to uděláš?“ zeptal se António a urovnal epap na stole. „Pokus se najít to místo na mapě.“

„Tak ukaž,“ přikývl Adam a zahloubal se do mapy. „Někde tady. Jsou těmi stromy dobře krytí. Taky to znamená, že nejbližší lesní cesta je kilometr od nich... Představuju si, že je i s půdou přendáme do hermetických beden a v cíli zase zasadíme.“

„Jak hluboké mají kořeny?“ zeptala se Miranda.

„Tak to nevím. Zeptám se jich.“

„Taky se jich zeptej, jak daleko od sebe musí nebo mohou být. A jestli je

můžeme rozdělit, třeba na dvě části. Podle toho určíme počet a velikost beden.“

„Dobrá připomínka. Děkuju.“

* * *

Asi největší a rozhodně nejokázalejší radost z Adamova návratu projevoval Harry. Také chápal, že když teď Adam opouští usedlost pěšky, že jde zase na nějaký výlet do okolí a že by ho mohl potřebovat. Stál před boudou v plné pohotovosti a upřeně ho sledoval.

Adam dělal, že ho nevidí, a byl zvědavý, co se bude dít. Harry asi chápal, že ho Adam jen škádlí, a ani se nehnul. Nakonec to nevydržel Adam: zastavil se a s úsměvem se na Harryho otočil:

„Jdeš se mnou, Harry?“

Harry nezaváhal a okamžitě vystartoval. Adam ho pohladil po hřbetě.

„Jdu si promluvit s klísteny, Harry,“ řekl a vyslal k němu obraz kaktusové kolonie, jak ho spolu viděli zpod keřů. Dával pozor a bylo to tak: do té chvíle Harryho nehybná ohářka několikrát zakmitala, a když se mu podíval do očí, jednoznačně poznal, že obraz přijal a pochopil.

Měl bych být spokojený i s tím málem, pomyslel si, komunikovat se psy většina lidí nedokáže. Pravda, někteří to nezvládají ani mezi sebou.

Půl hodiny před polednem se vyškřábali na druhý kopec, který na cestě za klísteny byl, a Adam se posadil na velký balvan na vrcholu. Ukazováčkem před ústy naznačil Harrymu, že potřebuje klid. Zaujal co nejpohodlnější polohu a soustředil se.

Když se pokusil o spojení včera večer, tak nezachytil nic. Ovšem teď to bylo jiné. Existence telepatického pole se ohlásila lechtáním v mozku a Adam se ho pokusil uchopit, jakoby vzít do rukou. Shluk neuronů od Esencie pochopil, že je třeba se zúčastnit, a zabral.

Volám kolonii klístenů. Tady Adam Hopsal. Slyší mě někdo?

Myšlenka v odpověď zesílila, ale stále byla líná, nejistá. Potom slyšel spoustu slabých hlásků, jak jeden přes druhého projevují nadšení. Po dvou třech sekundách se všechny slily do jediného, jasného a zřetelného:

Opravdu jsi to ty, příteli?

Ano, jsem to já – celý a zdravý.

Z toho chaosu na planetě jsme pochopili, že jsi uspěl. Ale když ses neobjevil, začali jsme mít o tebe strach. Jsme moc rádi – doopravdy, ne jen ze zjištěných důvodů. Už jsi měl čas přemýšlet o našem přesunu?

Ano, proto volám. První věc je termín. Vidíte sami, že strach má velké oči a chaos je tu opravdu velký. Musíme počkat, až se situace uklidní a lidstvo začne normálně fungovat. Přiletěl jsem před čtyřmi dny, ale musel jsem informovat vládnoucí struktury. Až si všechno ověří a zjistí, že je situace pod kontrolou, skončí karanténa a hon na kontaminované. Nebezpečí, že mě chytí při pašování biohazardu, se minimalizuje, až když se obnoví spojení Země

s koloniemi. Navíc už nastal čas domluvit se na podmínkách přesunu a já spustím maskovací akci. Počítejte tři až pět týdnů.

Chápeme to, příteli. Co ale myslíš tou maskovací akcí?

Až budu vědět, jaký způsob přesunu pro vás bude bezpečný, za chvíli k tomu budu mít nějaké otázky, určím vhodný typ kontejneru. Pak musím najít firmu, která vyrábí něco, co by se mi na Hopsince hodilo, a zároveň to balí do stejných kontejnerů, jaké budeme potřebovat. Nesmí to být nic nebezpečného, co by podléhalo úřednímu schválení a opakovaným kontrolám, ale zároveň něco, co případnou kontrolu nebude lákat k otevření kontejnerů... Musíte se smířit s tím, že i váš přítel, ten úžasný a skvělý Hopsal, bude ohýbat pravdu pro své potřeby. Vaše potřeby.

Však si tu ironii uvědomujeme. Rádi ti odpustíme! Děkujeme ti. Ptej se.

Jak hluboké máte kořeny, jinými slovy potřebuju vědět, jak hluboký ten kontejner musí být.

Kořeny máme mělké, podle všeho pocházíme ze skalnaté planety. Zřejmě to je i z té vize z genetické paměti, co jsme ti minule ukázali. Bude stačit, když se vezme třiceticentimetrová vrstva. Plus dvacet pět centimetrů na rostlinu. Umíme se i ohnout, ale dobře nám to nedělá. Bude záležet na délce letu.

Už jsem to počítal a vychází mi to na dvacet až čtyřicet hodin. Celkový čas, který strávíte v kontejneru. Ovšem nevím, jak... moment, uděláme to jinak – já na vaši planetu zaletím předem a domluvim přesun. To je ideální: místní předem a v klidu určí lokalitu, kam vás dají, plus si můžou stanovit další podmínky... To je ale jen jeden rozměr – co ty další dva? Jak hustě, nebo jak blízko můžete být u sebe, aniž by to bylo nepříjemné nebo nebezpečné?

Uvažuješ jako individualita, ale to nám nevádí, klidně se můžeme dotýkat špičkami květů. Některé věci vůlí omezit nemůžeme, něco jako nehty u člověka. U nás se jedná především o trny. Když se potkají dva cizí, srostou dohromady. Když ale v bedně budeme jen dvacet hodin, nestane se nic. Řekněme jeden decimetr čtverečný na každou rostlinu.

Kolik vás vlastně je?

Devadesát pět. Bude stačit bedna metr krát metr krát půl metru na výšku. Ovšem nepropustná, protože bez vody hyneme do hodiny.

Voda není problém, to ostatní je přímo skvělé! Budu mít na výběr spoustu zajímavých věcí, které se v takových bednách mohou přepravovat. Vlastně ještě jedna důležitá otázka, protože by bylo lepší, když těch beden bude víc. Na kolik částí mohu vaše společenství rozdělit? Opět uvažujte nepříjemné, nebezpečné.

Naši celistvost zajišťuje psychické pole, které projde i přes bednu. Budou-li všechny bedny v jednom malém skladu, pak je to v zásadě jedno. Museli by to přijít zkontrolovat telepati, aby něco zachytili. Kontroly se ale bát nemusíš,

protože můžeme rozhodnutí člověka ovlivnit stejně, jako přesvědčujeme každý den zvířata v lese, že nejsme k jídlu.

Uvažuji o větším počtu menších beden. Řekněme krychle o straně půl metru. Takže budete ve čtyřech bednách, další čtyři budou obsahovat sazenice dalších rostlin. Já si totiž založím ve své kolonii zahradu s živými květinami. Blíží se jaro, takže nikomu nebude nápadné, proč zrovna teď. Nebude ani podezřelé, že to musí být se závlahou, tedy nemohou to být papírové krabice. Tak vida, máme rozmyšleno. Už zůstává zjistit konkrétní postup vašeho přesazení, ale to musím probrat s nějakým zahradníkem, co ví, jak na to. Dostaneme se sem z cesty lesním strojem, možná bude stačit obyčejný traktor. Rovnou vás dáme do těch beden, odkud vás vyndáme až v cíli. Takový je plán. Konkrétní termín vám řeknu, až se domluvíme se zahradnictvím na druhu rostliny a nejbližším možném čase jejího přesazení. Takže to neuděláme za měsíc, ale až někdy v březnu dubnu. Jak už jsem říkal: čím to bude později, tím je pravděpodobnost nějakých úředních obstrukcí menší.

Tak teď už máme jasnou představu, co myslíš tím maskováním, Adame. Myslíme, že tenhle plán nemá chybu a je logické, že dodržíme realitou dané termíny, byť se těšíme, až budeme pryč.

Už vás lidi otravují, že?

Ale ne, neotravují – je s nimi nuda! Ovšem tenhle týden je výjimkou...

+ + +

23. Konečně doma

Amina se vynořila u Brumly, obletěla protiradiační štít a směřovala k Hopsince. Adam se už nemohl dočkat:

„Ťuk, ťuk, je někdo doma?“

Čtyři sekundy.

Jako vždy se první ozvala centrální inteligence Brumlanu:

„Vítejte doma, pane Hopsale. Tady je všechno v pořádku. A vy?“

„Víceméně dobré. Co dělá moje dražší polovina?“

Tři sekundy.

„Je v kanceláři a řeší Sirup.“

„Spoj mi ji, až budu nad Brumlanem. To časové zpoždění je zoufalé.“

Ta minuta se mu zdála nekonečná, ale dočkal se.

„Ahoj, miláčku,“ zavrňel reproduktor takovou mírou něhy, až se Adamovi zbláznily hormony do posledního. „Moc se na tebe těším.“

„Ahoj, taky už se nemůžu dočkat. Za chvíli přistanu, pošli mi Bručouna.“

„Spěchej... Kdy jsi naposledy jedl?“

„Snídal jsem s Hermanovými, ale pak jsem si dal vysilující telefonický maraton. Jestli navrhuješ předčasný oběd, tak nejsem proti.“

„Dobře, vyzvedni si mě doma. Stejně sem odložíš věci... Zatím ahoj.“

„Ahoj... Tak, Evo, přistaneme.“

* * *

Samozřejmě, že když Adam přišel do bytu, u obou převládla touha a oběd potom už nebyl *předčasný*. Po obědě si sedli v obýváku a Adam vyzvídal:

„Jak probíhalo vaše nalodění? Zastavili vás cestou?“

„Nikdo nás nezastavoval, dokonce pustili Berušku až k hvězdoletu. Ale rezervovat místa telepat nemusel, protože hvězdolet byl stejně poloprázdný. Už se rozkřiklo, že Země lodím z kolonií přistání nepovolí. Potíže nastaly až u Dory. Nechtěli nám povolit přistání. Nejspíš to asi měla být odvěta za to omezení na Zemi.“

„Co je to za blbost? Když už nemohl letět zpět, tak si ho Dora mohla klidně přivlastnit.“

„Evidentně to nerozhodl ekonom. Určitě ne Newman. Tak jsem šla za

letuškou, a protože z toho byli piloti zoufalí, pustili mě na můstek. Přes službu jsem si vyžádala pana Lokrana, a když jsem mu vysvětlila, co se děje, přistání povolil. Všichni, celý zájezd, jsme šli rovnou za panem Newmanem.“

„Hodně se divil?“

„Skoro vůbec. Ale tak vzteklého jsem ho ještě neviděla. Ubytoval nás v hotelu a čtvrtého nás poslal na orbitu. Pátého přiletěl Oldverz s tankerem a odvezl nás sem... Co tvá sestra?“

„Je v pořádku a už je doma. Aniž tušila, její zaměstnavatel dělal speciální zakázku, která jí přišla divná. Stačilo, že se zeptala svého nadřízeného, a jako nepohodlnou osobu ji telepat přesunul do Starého města, kde v podzemní továrně dohlížela na nějaký automat. Ale moc o tom mluvit nechtěla.“

„Tak mi vyprávěj, cos dělal ty. Pěkně den za dnem.“

„Počkal jsem až odletíte a pak jsem s Harrym šel do starého města...“

Adam poctivě popsal celou anabázi. Ale protože absolutní poctivost je mnohdy nebezpečná, některé *nepodstatné* detaily reality přeci jen musel zamlčet či upravit. Amanda byla zahlcena dojmy. Nejvíc ji šokovali klísteni, protože ten, kdo je vysadil na Zemi, porušil nejen zákony, ale popřel tím i svůj status inteligentní bytosti.

Amanda se zeptala:

„Co chceš dělat dál?“

„Ukážu se přátelům a zaměstnancům a seznámím je s událostmi, které by se jinak nedozvěděli, protože Země podrobnosti jako obvykle utají. Samozřejmě mi to vyšetřovatelé zakázali, ale v tomhle je poslechnout nemíním. Můžeš letět se mnou, ale nemusíš. Budu rád, když tě zase budu mít chvíli vedle sebe, ale nechci tě nutit.“

„Ukázali jsme se všude na Nový rok, tak to uděláme i letos. Letím taky!“

„Dobře. Cibe, poletíme na Doru, Ikárii a Azerii. Jaké je nejlepší pořadí návštěv tak, aby všechny byly mezi osmou a čtrnáctou? Počítej tak dvě hodiny na každou jednu návštěvu.“

„Azerie, Dora, Ikárie. Nevýhodné pořadí, prakticky nulová efektivita.“

„Kdy musíme odletět?“

„Za čtyři hodiny. Přílet na Azerii v sedm padesát dva.“

Adam vyskočil a popadl Amandu za ruku:

„Pojď se mnou, ukážu ti sbírku motýlů... Máme co dohánět.“

* * *

V osm nula nula zvonil na vrakovišti telefon. Zvedl to Trevor.

„Hopsalovo vrakoviště, prosím.“

Ospalý mužský hlas měl se srozumitelností menší problémy:

„Objednali jste si oznamovací službu... Právě přistává hvězdolet Amina s panem... Hopsalem na palubě za účelem... návštěvy vrakoviště.“

Operátor měl zřejmě divokou noc a patrně ani nevěděl, jak se jmenuje.

„Děkuji. Na slyšenou.“

Pak se obrátil na Emanu a Bufa:

„Tak, pánové, dorazil majitel. Dopijte kafičko a šup na plac!“

Za dvacet minut skutečně Adam s Amandou prošli vraty, se všemi se přivítali a popřáli jim k novému roku. Pak si Amanda dle domluvy vzala Bufa, který by z mimozemšťanů zase začal šílet, stranou a Adam zatáhl Trevora a Emanu do buňky. V rychlosti jim povyprávěl o svém čerstvém dobrodružství. Plynule pak přešel na situaci na Azerii a na vrakovišti:

„Koukám, že hromady opět utěšeně narůstají. Budete potřebovat roboty?“

„Určitě zatím ne,“ zakroutil Trevor hlavou. „Zjistil jsem, že mě výhled na hory na obzoru děsí. Proto je ta hromada proti východu z buňky nejvyšší.“

„Dobře, ale včas se ozvi – nemusíme jenom hasit požáry.“

„Zvedl jsem nám platy o loňskou a předloňskou inflaci,“ oznámil Trevor bez souvislosti a tvářil se vyčkávací. „Obě byly dost vysoké.“

„Však jsem ti řekl, že taková rozhodnutí jsou jen a jen na tobě. Pošli mi zase roční přehled a já si to projdu. Děkuju... Raději půjdeme, nevím, zda Amanda toho Bufa zvládne tak dlouho.“

„Bufa se bát nemusíte, šéfe,“ usmál se Eman provokativně. „Ten jí nebude vyprávět vtipy jako já minule.“

Vyšli před buňku a rozloučili se. Adam si Bufovu ruku přidržel a řekl:

„Děkuji, Bufo, za tvou práci. Trevor tě moc chválil.“

Buř nezklamal. Usmíval se jako měsíček a děkoval.

* * *

Amina se přiletovým koridorem číslo nula blížila k Doře. Řízení provozu jim zrychlit nedovolilo, protože na trojce je o jedinou minutu předstihl kulový nákladák.

Eva hlásila žádost o spojení. Na obrazovce byl usmívající se Marek Tichý. Přihladil si nepoddajnou kšticí a zahalasil:

„Tak jste to skutečně vy! Dobré ráno, pane Hopsale.“

„Dobré ráno, kapitáne. Rád vás vidím.“

„A co teprve já! Myslel jsem, že jsem specialista na míchání se do průšvihů, hned po mém otci, ale vy nás oba překonáváte. To už asi nedoženu.“

„Děkuji. Já vám naopak z celého srdce přeji, aby se vám něco takového vyhnulo oblokem. Jak se daří vašemu otci?“

„Snad dobře. Už jsem ho tři měsíce neviděl... Rozloučím se s vámi, budeme přistávat. Ať se vám daří. Na shledanou.“

„No ano – hodně zdraví v novém roce a pozdravujte otce. Až ho uvidíte. Na shledanou.“

Další na řadě byla Amina. Řízení provozu jim přidělilo oblíbené stání a předalo vzkaz, že je pan Newman očekává.

Majitel kolonie vypadal pořád stejně a z jeho ženy dnes zářila dobrá nálada na všechny strany. Přivítali se a Adam je seznámil s vývojem událostí na Zemi. Potom ještě přidal informace o klistenech a plánovaném přesunu.

Altar mu na oplátku sdělil stav vzájemných financí, plánů a nápadů.

Nakonec z toho bylo téměř tříhodinové jednání. Magda s Amandou se opět šly projít po kolonii a zavzpomínali na Telíškovy.

Altar se podíval na hodiny, visící nade dveřmi a kromě aktuálního času ukazující dobu od založení kolonie, a pozval Hopsalovy na oběd. Potom se Amina vydala na Ikárii.

* * *

Starosta kolonie, Ignác Forseti, nevypadal ani trochu ospale. V koloniích se vstávalo brzo, a ne v devět jako na zhýčkané Zemi. Navíc na Ikárii bylo jaro v plném proudu a dobrá nálada se přenášela i na lidi.

„Dobré dopoledne, pane starosto.“

„Nápodobně... Počítám-li dobře, Silvestra už bylo dávno. Obával jsem se, že se vám něco stalo. Cože máte takové zpoždění?“

„Stalo. A nejen mně. Povím vám to, ale až přistanu. Chtěl bych vás poprosit, abyste obeslal mé přátele s tím, že bych si s nimi rád alespoň potřásl rukou. Že nebudu zdržovat dlouho a kdo chce, ať přijde k radnici.“

„Není problém. Tak pojdte.“

Amina přistála na malém plácku na okraji lesa a Hopsalovi ve skafandrech šli na radnici. Když tam došli, byl před radnicí malý zájezd.

Byl tam starosta kolonie Ignác Forseti se svou chotí a synem, bývalý senátor Sow Arabera s těhotnou Andreou Jestřábovou, senátorův bratr s rodinou, Jiří Sysel se svou ženou a dcerou Lenkou, bratři Jan a Dan, přezdívaní Proton a Neutron, a nakonec manželé s dospělou dcerou, které s pomocí Esencie zachránil z trestanecké kolonie.

„Dobrý den, přátelé. Mrzí mě, že si nemůžu tu rukavici sundat, tak vám popřeju hodně zdraví do nového roku i s ní – já vím, že tu máte duben, ale na Zemi už je druhá půlka ledna... Kdo ji ještě neviděl, tak vězte, že tohle je má žena Amanda... Navrhují, že se postavíte do řady a my kolem vás projdeme.“

Adam každému poctivě potřásl rukou, poptal se na zdraví a nevyřešené problémy, přidal související novinky ze Země a nakonec se se všemi rozloučil. Začínal nový pracovní den, jaro bylo v plném proudu a všichni měli nějaké povinnosti.

Nakonec mu zbyl starosta, se kterým se posadil před radnicí. Niky s matkou šli dovnitř, kde je čekala matematika a biologie. Forseti zkoumal Adamovu tvář, a když Adam mlčel, pobídl ho:

„Z vašich poznámek usuzuji, že se na Zemi stalo něco důležitého. Vyprávějte!“

+ + +

24. Dva kontinenty

Druhého druhý přišlo Adamovi jako dostatečně zajímavé datum k zahájení projektu stěhování inteligentních rostlin.

Nejprve se ale musí seznámit s jejich planetou, kterou dálková výprava nazvala Katena, slovo v nářečí kapitána výpravy znamenající horské pásmo. Planeta totiž byla stejně hornatá jako Horka. Podoba prostředí planet, vzdálených tři sta dvacet světelných let od sebe, byla vážně neuvěřitelná!

Když si Adam dal dohromady, co věděl o klisenech a o Horce, nemusel být jasnovidec, aby bylo jasné, co se stalo: obyvatelé Horky objevili Katenu a byli z ní u vytržení. Řešili přemnožení stejně jako lidé: chtěli si z Kateny udělat záložní planetu. Dovedli kliseny na svou planetu, kde je nevědomky namnožili do takového počtu jedinců, že se z každé zahrady, z každého parku, staly velice inteligentní subjekty. Když bylo klisenu dost a zjistili, že pochází z Kateny a že jejich rodná planeta je obsazována dvounohými hlupáky, kteří neovládají telepatii a u ostatních ji přehlížejí, že si ji chtějí přisvojit, aniž by se zeptali jejich obyvatel, snadno došli k závěru, že je třeba něco udělat. Že to skončí takto, tedy že dvounozí odpálí bombu, která zničí všechny život na planetě, nemohli tušit.

Adamovi z toho vyplývalo, že nikdo na Kateně netuší, jak Horka skončila. Především bylo zřejmé, že tamní kliseni za takový konec civilizace dvounožců nenesou žádnou odpovědnost, a jeho cesta na Katenu bude bez nebezpečí. Dokonce se těšil, že tak získá nové přátele.

S tímto závěrem šel hned po snídani za Amandou. Když jí všechno řekl, upozornila na malý detail:

„Zapomínáš, že kliseni na Kateně již lidi poznali. A ne zrovna v dobrém světle. Co si můžou myslet, když tam lidi přiletěli a hned při první návštěvě si odvezli několik jejich příbuzných.“

„No jo, máš pravdu... V zásadě se opakoval scénář z Gé: psychického pole cetů, které planetu obaluje, si lidi vůbec nevšimli. Kliseni jsou proti cetům sice nepatrní, ale jsou jich tam miliardy, možná i víc: Katena bude mít psychické pole dost podobné.“

Amanda myslela ještě dále:

„Bez paměti není inteligence a podle toho, co jsi mi vyprávěl, mají kliseni paměť dobrou. Inteligence nějakou hranici mít bude, od určitého počtu už asi neporoste, ale paměť budou mít vpravdě nekonečnou. Budou si pamatovat

invazi z Horky. Ať už poznali nebo nepoznali, že lidi jsou jiný druh, mohlo by se stát, že jedna zkušenost jim stačila a budou připraveni. Žádnou loď už přistát nenechají.“

„Hmm... Dobře, opatrnost je na místě... Ještě poslední otázka, Ami: poletíš se mnou?“

„Aha,“ zvolala Amanda objeveně a zkoumavě se na Adama podívala. „Že ty ses mě snažil vyděsit?! Ale máš smůlu, miláčku, letím s tebou! Kdy odlétáme?“

„Hned.“

„Jak je to daleko? Mluvil jsi o nějakých šestnácti hodinách.“

„To platí pro TRAKTOR – Amina to zvládne za třináct.“

„Pak tedy vzhůru!“

* * *

Co třináct, pouhých dvanáct a půl!

Amina se desetinou rychlosti světla vynořila v soustavě volně dvojhvězdy. Žlutý trpaslík spektrální třídy G0, tedy lehce zářivější než Slunce, kroužil ve vzdálenosti osmatřiceti AU¹⁴ kolem světlemodrého podobra.

Souřadnice, které zaznamenala výprava, vedly do prostoru deset AU od podobra a trpaslík se soustavou pěti planet byl aktuálně na jeho druhé straně, nějakých pět úhlových stupňů od zákrytu. Což představovalo téměř deset let jeho dráhy.

„Vzdálenost od Kateny tři sta sedmdesát světelných minut,“ hlásila Eva.

„Zrychli na osmdesát procent.“

„Doba letu k planetě bude skoro sedm hodin, Adame. Nemám spočítat dodatečný subprostorový skok?“

„Nic nepočítej. Máme čas a pomalé přiblížení je asi vhodné. Jestli jsou klísteni jako Fyton, pak mají přehled o kosmickém prostoru v okolí. Nic sice necítím, ale možná už o nás ví. Raději jim dáme čas... Odtud už jen pozitivní myšlenky. A ty se usmívej,“ obrátil se na Amandu, „třeba je ohromíš svou krásou.“

Amanda jen něco zabručela, tak ji pohládl po ruce:

„Bojíš se, krasavice?“

„Nech si toho. Jen mi přijde těch sedm hodin jako zbytečné zdržování. Pojď to zkrátit jen na dvě.“

„Netrpělivost při kontaktu s jinou inteligencí je dost nebezpečná... Dobře, místo dohadů se pokusím zjistit, zda něco nezachytím. Tak teď vás prosím, dámy, nerušit!“

Adam zavřel oči a zaujal ve svém křesle pohodlnější polohu. Vytěsnil z mysli své tělo i své okolí a soustředil se na vzdálenou planetu. Před vnitřním zrakem rozvinul obraz z genetické paměti klístenů na Zemi a přiblížil si louku plnou barevných květů v mnoha zářivých barvách. Málem cítil omamnou vůni nejbližšího květu.

14 Astronomická jednotka je řádově $1,5 \cdot 10^7$ kilometrů (vzdálenost Země–Slunce).

Nedělo se nic, přestože měl pocit, že blok neuronů od Esencie poslechl a aktivoval se. Zkusil se sám ozvat – vyslal obraz kolonie klístenů v lese, ale žádná reakce se nedostavila. Pokus tedy zastavil, a když zase byl sám sebou, přikázal počítači:

„Evo, skoč ke Kateně do poloviny vzdálenosti a zůstaň na výstupní rychlosti... Já se znovu zamyslím...“

Opět zavřel oči, soustředil se – a pocítil slabé, téměř nezmatelné lechtání v mozku, nic konkrétního. Znovu vyslal obraz louky a dočkal se jen toho, že i to slabé lechtání zmizelo. Vsugeroval si to lechtání, nebo to snad mělo znamenat odmítnutí?

„Evo,“ přikázal, aniž otevřel oči, „proved' další skok do poloviny zbývajících vzdálenosti.“

„Provedu, ale pak budeme na hranici přesnosti.“

„Nezdržuj!“

Konečně! Teď se nijak nemusel koncentrovat, vzdálená myšlenka byla více než zřetelná. Žádný obraz nevyslal, nebyl si jistý tím, zda právě on není důvodem předchozího stažení.

Pak si uvědomil, že se druhá strana zaměřuje přímo na něho, že se snaží o hlubší průzkum. Vzpomněl si, že kdesi hluboko zanechala Esencie pravidla lidské komunikace a překladový slovník. Fyton mu řekl, že tyto informace obdržel jako reakci na bližší ohledání, když Adam spal. Tak na povel usnout neumí, ale zkusí se uvést to transu, jak mu to ukazoval Leg Komax před lety na Parnasu. Ono to je možná totéž. Informoval ostatní:

„Mám kontakt... Nelekej se, Ami, zkusím se uspat, jak mně to ukazoval Leg. Kdyby se mi to povedlo, vzbud' mě až na synchronní orbitě, ať klísteni mají čas si ten slovník stáhnout.“

Nebylo to snadné: najednou slyšel neslyšný šum přístrojů (nejspíš rej elektronů), potlačovaný dech své ženy (myslí, že mu tím pomůže), kručení v žaludku (měli letět až po obědě), práci svalů a vrzání kloubů (sakra, vždyť se ani nehnu) a soustavné skřípání pilotního křesla (asi jsem vážně tlustý).

Najednou s ním něco třáslo a hlasitě spílalo:

„... Vstávej, ospalče! Kruciš, Adame, prober se!“

Otevřel oči a Amanda si oddechla:

„No sláva! Vůbec jsi mě nevnímal... Já ti tady kontroluju tep každých pět minut a ty si tady chrápeš... Konečně se prober a začni místo povalování něco dělat...“

Vychrlila na něj těch nesmyslných a rádoby morálních výčitek ještě víc, ale viděl jí na očích, že jde jen o sofistikovaný způsob, jak ho zvednutím mandlí a tlaku co nejrychleji vyburcovat. Jen se zhluboka nadechl a nasadil úsměv.

Amina byla nad planetou.

* * *

O sekundu později pocítil Adam připravenost myšlenky ke spojení. Radostně své ženě sdělil:

„Promiň, Ami, mám tu příchodzí hovor. Pohlídej mi tlak, prosím.“
Zavřel oči a pohroužil se do sebe. Spojení navázal naprosto hladce:
Zdravím planetu pod sebou. Rozumíme si?

Ano. Ale domluvit se nebude jednoduché. Minimálně polovina slov souvisí s věcmi, které nám nejsou známy. Třeba proto, že jsme rostliny. Nebo proto, že nelétáme do kosmu. Také tento způsob výměny, kdy se z jednotek skládají větší celky, je velmi pomalý. A ještě také předpokládá oboustrannou znalost obsahu slov. Proč jste takoví?

Je to proto, že jsme živočichové, jejichž tkáň umí vyvolat vibrace svým zvětšováním a zmenšováním. To je význam slova hlasivky. Tyto vibrace rozechvívají vzduch a druhá strana vzduchové vibrace zpracovává a mění na slova a pojmy. Slovo ucho označuje orgán určený k příjmu zvukových vibrací. Vývoj takové komunikace je logický, protože naše příroda generuje ohromné množství zvuků. Když zafouká vítr, tedy nastane pohyb vzduchu, všechno se hýbe a vydává své zvuky. Také zvířata vydávají a přijímají zvuky charakteristické pro jejich druh. Proto je na naší planetě váš způsob komunikace, tedy telepatie, znám jen jako teoretická možnost.

Rozumíme tomu. Během své existence jsme poznali dva druhy takových bytostí. Ani jeden s námi komunikovat nedokázal. Jsi-li stejného druhu, jak je možné, že spolu mluvíme?

Protože jsem výjimka. Byl jsem ve správnou chvíli na správném místě a seznámil jsem se s několika příslušníky jiných druhů. Mám přátele, jaké nemá žádný jiný člověk, a bez telepatie bych se s nimi nedomluvil. Navíc komunikace s nimi postupně zlepšuje mé schopnosti, které jsem od jiných dokonalejších bytostí dostal darem. Ještě dodám, že i já umím komunikovat v obrazech. Asi by bylo správné, abych se představil: jmenuju se Adam Hopsal a vypadám takto...

Ano, takový tvor tu byl před... Jak sladíme časové údaje?

Slovo rok odpovídá době oběhu planety kolem hvězdy. Vaší i mojí planetě to trvá přibližně stejně. Navíc si jsem vědom toho, že lidé u vás přistáli před devíti roky. Tehdy se ale stalo, co se stát nemělo, a je to důvod, proč za vámi přilétám. Chci tuto chybu napravit. Také ale přilétám proto, abych se s vámi seznámil, protože se chci stát vaším přítelem.

O jaké chybě mluvíš? Přistáli na náhorní plošině, sbírali nepatrná množství všeho kolem nejprve u své lodi a potom i ve větších vzdálenostech. Zůstali ve své atmosféře, ve skafandrech. Trojice později sestoupila do údolí, kde si prohlédli největší louku staritů, jaká na planetě je. Pohybovali se po dvou dolních končetinách, ale horní měli jen dvě. Na rozdíl od těch prvních nic nepoškozovali. Naopak měli z pohledu na louku libé pocity. Lze-li soudit z tak krátkého kontaktu.

Tvé sdělení je pro mne plné nových informací. Nazýváte se starity?

Ano, jsme ti, se kterými komunikuješ.

Vím, že čím je vás více na jednom místě, tím dokonaleji zpracováváte informace. Používáme pro to slovo inteligence. Vzhledem k hornaté krajině, která spíš podporuje vznik menších míst, kde je pro vás vhodná půda, než velkých ploch, bude na planetě mnoho oddělených shluků staritů. Není mi jasné, zda jste se při takovém množství slili do jednoho celku, nebo ty shluky zůstávají samostatné a máte nějakou vyšší organizaci. Lidé se sdružují na základě zájmů a vytvářejí hierarchické struktury, které mají společný cíl. Obvykle. Jenže lidé ty své malé kousky inteligence nosí s sebou. Jak je to u vás, když se nemůžete pohybovat?

U nás hraje roli vzdálenost. Když jsou shluky staritů blízko sebe, jejich psychické pole je spojí. Při větším počtu shluků je také pole silnější a má mnohem větší dosah. Podle tohoto to vypadá, že rosteme všude, ale není to tak. Nejsme jako mnoho jiných rostlin, kterým spásání nevadí. Platí, že shluk může existovat jen při dostatečném počtu staritů – musí být schopen vytvořit tak silné psychické působení, aby odradil zvěř, která se rostlinami živí. Máme tady dokonce několik druhů býložravců, které nás mají za pochoutku. Shluk je samostatný již od velmi malého počtu staritů, ale ochránit se nedovede.

To je další důležitá věc: copak nedokážete, ani při velkém počtu, pohybovat předměty? Že byste například kolem shluku vybudovali hluboký příkop, který by zvířatům zabránil v přístupu.

To by bylo krásné, ale neumíme to. Nedovedeš si ani představit, jak velkou část duševních sil ta ochranná činnost odčerpává. Mozky většiny býložravců nejsou na telepatii zrovna moc citlivé a taky rychle zapominají. Je to nekonečný boj.

To nemáte klid ani v noci? Spíte vůbec?

Ne, klid nemáme ani v noci. Je zde dokonce jeden druh, říkáme mu velký žrout, který sežere, na co přijde, a dělá to jedině na rozhraní dne a noci. Nejraději za svítání. Zvířata na naší planetě také musí část dne věnovat obnově sil, ale rostliny spát nemusí. Procesy, které nás udržují při životě, většinou na světle nezávisí. Probíhají neustále.

Předpokládám ale, že ty větší celky mezi sebou komunikují. Vyměňují si běžné informace, ale také třeba znalosti. Nebo třeba spolupracují na odehnání větších zvířat. Dáváte si jména?

Ano, bez jmen by to nefungovalo. Dokážeme si představit, že mezi lidmi vznikají stejné vazby jako mezi většími celky staritů. Proto rozumíme slovu přítel a přátelství. Samozřejmě také slovu nepřítel. Protože se ale nedokážeme pohybovat, tolik ty emoce neprožíváme. U vás má zajisté význam rozlišovat jedince a skupiny, u nás jedinec, tedy starit, prakticky nemá význam. Nic z toho, o čem jsme tu mluvili, ani na jednu rostlinu nelze vztáhnout. Je buď neuvědomělým organizmem, nebo je součástí shluku. Nic mezi tím neexistuje.

Když neexistují emoce, které by si starit uvědomoval, pak nemá o přátelství či nepřátelství smysl vůbec uvažovat. Větší celky si to uvědomují, ale trvalejší nepřátelství si nemohou dovolit. Chápeme-li vaši řeč správně, pak danou věc zdůrazníte opakováním: probíhá tu neustále mezi starity a zbytkem naší přírody již zmíněný věčný boj.

Děkuji, začínám rozumět. Mluvil jsem o tom, že lidská společnost má hierarchickou strukturu. Není tak dokonalá jako u některých kolektivních organizmů, protože nám není dána přírodou, ale snažíme se o to vědomě. A ne všichni význam hierarchie chápou. Ba dokonce ji někteří velmi vehementně popírají, protože jim chaos vyhovuje – nejspíš jde o větší půlku lidstva. Ale i na vaší planetě, když je samostatných shluků více, musí nějaká hierarchie existovat.

Chápeme, co tím myslíš, ale neexistuje. Samostatný shluk spolupracuje se shluky, které jsou vedle něho, a jiné shluky mu do toho nemluví. Stejně by neměly jak do tohoto vztahu zasáhnout.

Na vaší planetě jsou dva velké kontinenty a ty jsou odděleny mnoha kilometry moře. Podle toho, co říkáš, jsou shluky staritů na kontinentech na sobě nezávislé?

Ano. V průběhu věků několikrát došlo k tomu, že starity na jednom nebo druhém kontinentu zahynuly, ale po čase se současný stav zase obnovil.

Řekli jste mi, že lidé na rozdíl od těch prvních návštěvníků nic neničili. Jak ti první vypadali a kdy tu byli?

Měli dvě nohy, jako vy, ale čtyři ruce. Objevili se tu před třemi tisíci roky. Naše planeta jim připomínala tu jejich a chtěli se tu usadit. Postupně sem přivezli svá zvířata, ale těm se tady nedařilo. Prováděli s nimi i s námi nelogické a kolikrát až šílené experimenty a téměř všechny starity na tomto kontinentě vyhubili.

To je strašné! Jak dlouho staritům taková obnova trvala?

Dost poškodili i naše prostředí, trvalo nám to více než dvacet roků.

Pak mi není jasné, jak jste získali znalosti a obrazy z minulosti, když byl tento kontinent zničen?

Přece od staritů z druhého kontinentu. Žádná katastrofa zatím nikdy nepostihla oba kontinenty současně. Naše paměť sahá tři sta sedmdesát tisíc roků nazpět až k prvnímu shluku, který si uvědomil svou existenci.

To je úžasné! Hlavně vzhledem k délce života člověka. Někaké informace z doby před sto tisíci lety máme díky archeologii, ale je toho velmi málo.

Všimli jsme si hned – jste velice mladá civilizace.

Ted' bych se vrátil k důvodu, proč jsem zde. Lidé si tehdy odtud přivezli jednoho nebo několik staritů a zasadili je na své planetě. Nevím, jak je to možné, porušili tím všechna psaná i nepsaná pravidla. Úplně ztratili rozum. Nevěděl jsem o tom, dokud mě k nim nedovedl přítel. Tady je obrázek jejich

kolonie v pozemském lese.

Netušíme, jak k tomu mohlo dojít. Lidé si nás prohlíželi, ale nevzali si nás. Ani jednoho starita. Bedlivě jsme je sledovali a tohle by nám neušlo. Vážně tomu nerozumíme. Je to neuvěřitelné, ale ten obraz jasně ukazuje, že nejen přežili, ale dokonce zvýšili svůj počet nad paměťovou mez.

O žádné paměťové mezi nemluvili. Asi o ní ani neví. Co je to?

Je-li nás kolem tří kusů, dojde k sebeuvědomění. Moc funkční takový shluk není a zvířatům se nedokáže bránit. A jeho paměť je jen fyzická, tedy v tělech staritů. Skutečnému poznání se shluk otevírá až kolem dvaceti kusů, záleží na bohatosti prostředí živinami. Tehdy paměť shluku expanduje do okolního prostředí a nabývá na hloubce, ostroty, rychlosti a hlavně přesnosti.

To jsou věci! Starity jsou skutečný zázrak přírody!

Děkujeme. Co máš, nebo spíš co má ten shluk v plánu?

Chtěl by se vrátit domů, na svou rodnou planetu. Slíbil jsem jim, že zjistím, odkud pochází, a domluví se zde, zda je přijmete. Musíte určit místo, na kterém je budete moci nějaký čas chránit před místními zvířaty. S domluvou by problém být neměl, protože jste lidskou řeč zvládli bravurně. Oni jinou neznají. Jen je budete muset naučit vše, co správný starit zná už od semínka. Přijmete je zpět?

Zaváhání bylo dobře patrné. Adam trochu zatlačil:

Potřebujete čas na rozmyšlenou? Nebo se snad chcete poradit s druhým kontinentem? Nebo bude problém s místem? Je jich jen necelá stovka.

Je tu ještě jeden problém, Adame. Říkal jsi, žeš je našel v lese. Však v tom obraze jsou vidět vzrostlé stromy kolem nich. Jaká je tam půda?

Myslím, že kyselá. Promiňte – nevím to, nejsem rostlina.

To přece... Už rozumíme, tys řekl vtip! To je zajímavý úkaz... My, Adame, mluvíme o problému s kyselostí půdy. Kdyby se nějakým způsobem ocitl starit z našeho kontinentu na tom druhém, velice rychle by uhynul. Platí to samozřejmě i obráceně. Před padesáti osmi tisíci roky dopadl na druhý kontinent meteorit a způsobil silné kyselé deště. Malý počet staritů, které katastrofu přežily, se dokázal přizpůsobit. Opět kontinent zaplnily, ale rozdíl v kyselosti půdy tu zůstal dodnes. Vlastně tak vznikl nový druh staritů. A tím je také jasné, proč o odvozu několika staritů lidmi nevíme – udělali to na druhém kontinentu. Tamní starity to musely vidět, ale nám nic neřekly. Nemají k nám zrovna vřelý vztah.

Ach jo, zdá se, že ani ve vašem světě není všechno růžové.

Tady u nás přece není růžového skoro nic...

Zadržte, omlouvám se. Zapomněl jsem se a použil jsem příměr. To slovo v tomto případě neoznačuje barvu, ale fakt, že i u vás existují problémy, rozpory a nedorozumění. Jak jsem na začátku mluvil o přátelích, tak jedním z nich je i celoplanetární rostlina, co vypadá takto... Také už mě několikrát

upozornila, že lidským příměrům nerozumí, ať si je odpustím. Možná, budete-li mít zájem, vás zkusím seznámit. Ale nevím, jestli to půjde, vzdálenost je skutečně značná... Když je vaše paměť tak dalekosáhlá, vy víte, proč vás nemají rádi?

Víme, ale nechápeme. Když tehdy ten meteorit přilétal, viděli jsme ho několik sekund před dopadem. Dokázali jsme vytvořit dostatečně vysokou energetickou bariéru, která tlakové vlně zabránila zničit i nás. Později jsme ji použili znovu k ovlivnění atmosférických proudů, které odklonily kyselé deště od našeho kontinentu. Kdybychom to neudělali, starity by na téhle planetě vyhynuly zcela. Udělali jsme to nejlepší, co se dalo, ale to hloupé nepřátelství druhému kontinentu vymluvit nedokážeme. Tvrdí totiž, že ten meteorit by dopadl do moře, ale po našem poli sklouznul stranou.

Třeba si myslí, že kdybyste tu bariéru udělali nad nimi, že by ten meteorit nezpůsobil takové škody.

Zajímavé je, že tohle taky tvrdí! Přitom ale je to nesmysl. Dokážeme vytvořit bariéru před vzdušnými proudy, ne před letící skálou o milionu tun. Ani společně by se to nepodařilo... Adame, budeme muset skončit. Slunce nad naším kontinentem zapadá a žrouť mají hlad. Budeme se muset věnovat naší ochraně. Bude jen správné, když si teď promluvíš se starity na druhém kontinentě. Počkej s tím ale tak dvě hodinky, u nich teď svítá a mají spoustu práce. Na slyšenou.

Děkuji...

Kontakt se ztratil stejně náhle, jako vznikl, a Adam otevřel oči.

* * *

Amanda celou dobu zkoumala povrch, ale hned si všimla, že Adam skončil:

„To byla doba. Co jste, prosím tebe, probírali?“

„Všechno možné. Seznamovali jsme se.“

„Tak povídej.“

Adam jí podrobně převyprávěl rozhovor a přidal svou analýzu:

„Vidím to takto: ten druhý kontinent do dneška tomu prvnímu neodpustil, že se před důsledky dopadu dokázal ochránit. Jsou to dvě nepohyblivé inteligence, které si přímo nemohou ublížit, ale kdyby to šlo, už by se na sebe určitě vrhly...“

Když to nejde přímo, mstí se druhý kontinent tomu prvnímu nepřímou. Když sem přiletěli čtyřrucí z Horoky, nasměrovali je na první kontinent, kde je podporovali v řádění. Shluk dokáže psychicky ovlivnit tupé mozky zvířat. Vůbec si nedělám iluze, že by to s člověkem šlo nějak hůř. Starity na Zemi, co si říkají klísteni, si jsou jisty, že případného člověka, který by chtěl kontrolovat při chystaném přesunu obsah beden, dokážou od tohoto úmyslu odradit. A to jich je jenom pětadevadesát. Co teprve tisícíhlavý shluk! Nebo celý kontinent staritů...

Dokážu si představit, že ten šutr před padesáti tisíci lety byl radioaktivní. Patrně radioaktivitu neznají, tak o tom neví. Nebylo to moc, ale radioaktivita způsobila mutace staritů. Řekl bych, že prostředí na druhém kontinentu se liší nejen v kyselosti půdy. Vznikl tak rozdíl i v jejich psychice – jsou tam samí neurotici. Uvidíme, až si s nimi promluvíme. Problém staritů je principální: jejich paměť se nějakým záhadným způsobem otiskne do prostředí, takže už se nepřátelství asi nikdy nezbaví...

Domnívám se, že právě ti zlí z druhého kontinentu se nakonec rozhodli Horku ovládnout. Nechtěli ji zlikvidovat, to si čtyřručí udělali sami, ale zneužili ke svým cílům. I dvě ruce jsou lepší než žádné. A co teprve čtyři. Možná je chtěli zotročit a jejich rukama vybudovat svou civilizaci. Udělali to poté, co je tady donutili k tomu, aby vyhladili hodné starity...

Do toho smutného schématu pak zapadá i problém staritů na Zemi. Na prvním kontinentu mi tvrdí, že se lidé chovali slušně a určitě si žádný starit neodvezli. Uvidíme, co mi řeknou na tom druhém, ale řekl bych, že tam lidi psychicky ovlivnili a naprogramovali k tomu, aby si odvezli trojici staritů s sebou a zasadili je do lesní půdy. To totiž vysvětluje zločin lépe než pouhá hloupost s následným řetězcem nepravděpodobných náhod.“

„To je hodně divoká teorie. Hlavně si dej pozor, až s nimi budeš mluvit, aby ti něco z těch nepodložených představ neuniklo. Mohlo by to skončit špatně.“

„Samozřejmě. Ale teď něco sním, protože mě ta telepatie dost vyčerpala. Navrhuji vydatný oběd... Na klíně.“

* * *

Po dvou hodinách, dobrém obědě a hloubavém rozhovoru s Amandou nechal Adam pověsit Aminu nad druhý kontinent. Už první kontakt Adama utvrdil v jeho analýze:

Zdravím planetu pod sebou. Rozumíme si?

Samozřejmě, že ano! To jen ti žabaři u protinožců si neuvědomují, že když vysílají se zbytečně velkou intenzitou do kosmu, slyší je všichni kolem.

Zřejmě nekomunikují tak často. Takže ty šeptáš?

Dalo by se to tak říct. Zachytil jsem úplně všechno. Ale tvůj slovník jen doplnil mé znalosti. Kdyby ses rovnou zeptal mě, nemusel jsi žádný slovník posílat, protože jsem si to vytáhl z hlav kosmonautů před osmnácti a půl lety.

Škoda, ale to jsem nemohl tušit.

Tak tedy vítej. Vidím, že podle obrazu, co jsi poslal, se naši vyslanci evidentně uchytily a zdárně se rozvíjí. Moc jsem v to nedoufal.

Takže jsi je poslal vědomě? Proč?

Copak se nevyjadřuju jasně? Poslal jsem je čistě ze zvědavosti.

Přijde mi to dost necitlivé, poslat starity do neznáma. Vůbec se u nás nemusely ujmout.

Protinožci ti to před chvílí řekli – uvažuješ moc individuálně. Když se

člověk spálí, zabije tím víc než tři buňky a nijak ho to netrápí. Starit je sice větší než buňka, ale člověk také nezabírá celý kontinent. Odhaduji poměr těch dvou věcí jako shodný. To vede logicky k jiné morálce, s tím se budeš muset, Adame, smířit.

Když jsi viděl kosmonautům tak dobře do hlavy, proč jsi je k tomu nutil? Kdyby se na to přišlo, zničilo by je to. Považujeme to za těžký zločin.

Nějak se to otestovat muselo. Hlavní je, že jsem je k tomu nenutil. Udělali to s radostí. Nucení by vedlo k odporu a špatné náladě, ale oni to udělali s nadšením a vůbec je to netrápilo.

Ano, ale to je důsledek tvých činů, nikoliv omluva... Ale jak říkáš: dva tak rozdílné organizmy jako my budou logicky mít rozdílnou morálku. Nejsem tady, abych ti chybu vyčítal, protože se stala na obou stranách. Přiletěl jsem, abych chybu napravit.

Napravit chybu se dalo jednoduše i bez toho, abys letěl takovou dálku: stačilo shluk spálit nebo otrávit a problém by byl vyřešen.

Říkal jsi, že jsi viděl obraz shluku – copak sis nevšiml, že už nejsou tři? Je z nich inteligentní jedinec, co si uvědomuje sám sebe. Ty nelze jen tak zničit, považoval bych to za vraždu.

Chápu tě, Adame. Opravdu. Musíš ale chápat ty mě. K čemu by mi tu byli? Když je nechceš zničit, je to tvoje věc, ale sem nám je necpi! Dělej si s nimi, co chceš! Konec audience, už mě to nebaví... Odleť odtud!

Jak si přeješ. Ale až to promyslím, zase se vrátím!

Adam ukončil spojení, otevřel oči a přikázal:

„Evo, vyhánějí nás odtud. Ještě se, prosím tě, ujisti, že máš všechna data, abychom se příště dokázali přiblížit k planetě po takové trajektorii, že o tom druhý kontinent nebude vědět... A vracíme se na Hopsinku.“

###

Pavel Hudík

EDICE AH

V edici Adam Hopsal dosud vyšlo:

- | | |
|---------------------------|----------------------------|
| 0. Adam z <u>A</u> zerie | 1. Adam z <u>B</u> rumlanu |
| 2. Adam v <u>C</u> alosu | 3. Adam v <u>D</u> elfách |
| 4. Adam v <u>E</u> sencii | 5. Adam a <u>F</u> yton |
| 6. Adam v <u>G</u> aponu | 7. Adam a <u>H</u> ormini |

Redakční plán edice Adam Hopsal:

- | | |
|-----------------------------|--------------------------------|
| 8. Adam a <u>C</u> hastouni | 9. Adam a <u>I</u> racionálové |
| 10. Adam a <u>J</u> eremiáš | 11. Adam a <u>K</u> 11 |